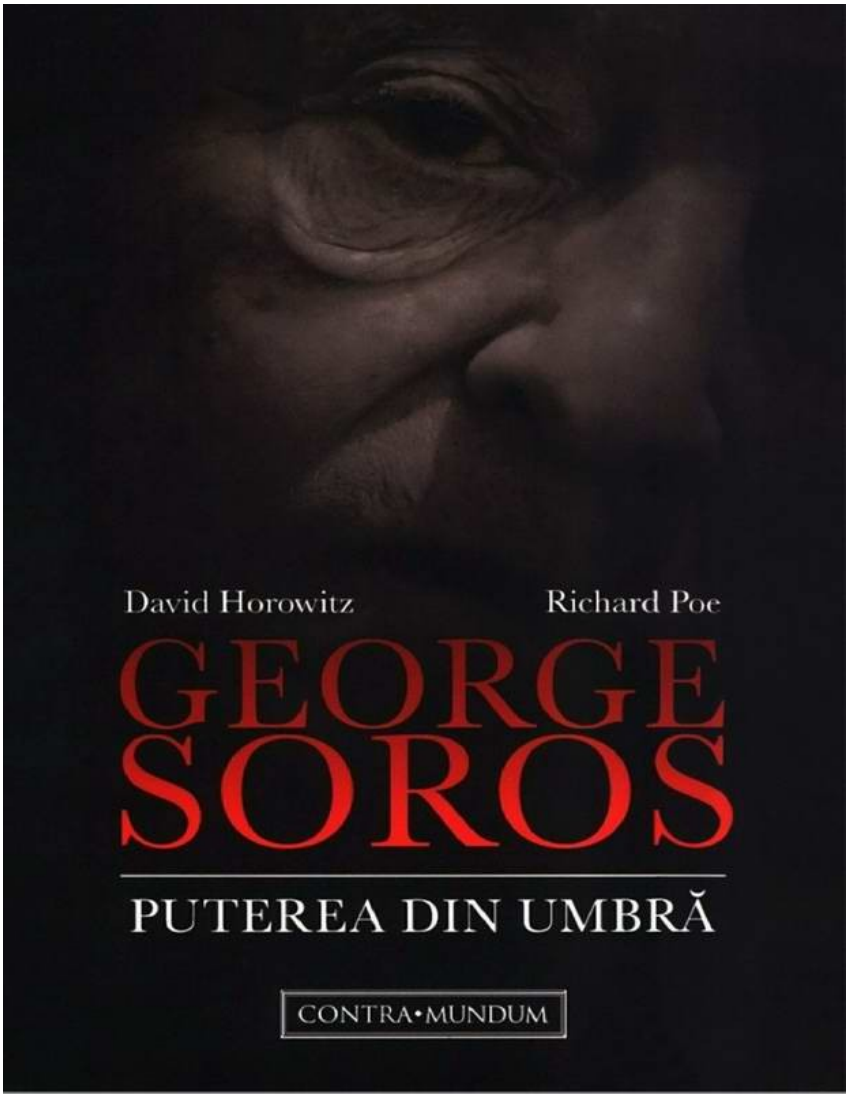

DAVID HOROWITZ
RICHARD POE
GEORGE
SOROS
PUTEREA DIN UMBRĂ

CONTRA•MUNDUM

Prefaţă: Adrian Pătruşcă
Traducere: Carmen Epuran
Tehnoredactare: Răzvan Ionescu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOROWITZ, DAVID
George Soros: puterea din umbră / David Horowitz, Richard Poe. — Bucureşti: Contra Mundum, 2017
Index
ISBN 978-606-94399-4-4
I. Poe, Richard

Soţiilor noastre, April Horowitz şi Marie Poe, al căror sprijin necondiţionat ne-a oferit o oază de linişte în perioadele mai zbuciumate şi ale căror sfaturi au conturat acest volum mai mult decât şi-ar putea cineva imagina.

CUPRINS

PREFAŢĂ 5
INTRODUCERE 14
CAPITOLUL 1
UN LENIN AL PARTIDULUI DIN UMBRĂ 20
CAPITOLUL 2
CUM FUNCŢIONEAZĂ SOROS 33
CAPITOLUL 3
SĂPĂTURI DIN INTERIOR 45
CAPITOLUL 4
SOROS ŞI HILLARY 58
CAPITOLUL 5
ÎN MINTEA LUI SOROS 69
CAPITOLUL 6
STRATEGIE PENTRU SCHIMBAREA REGIMULUI 96
CAPITOLUL 7
LA ATAC no
CAPITOLUL 8
UŞI DESCHISE 119
CAPITOLUL 9

LEGĂTURA 139
CAPITOLUL 10
PUTEREA DIN UMBRĂ 154
CAPITOLUL 11
EXTINDERE GLOBALĂ 188
CAPITOLUL 12
REVOLUŢII DE CATIFEA 200
MULŢUMIRI 211
NOTE 212
PREFAŢĂ

Mic îndrumar pentru înţelegerea „Revoluţiei fără Sfârşit” şi a „Puterii din Umbră”

De Adrian Pătruşcă

„Scopul meu este să devin conştiinţa lumii”, îi mărturisea George Soros biografului său, Michael Kaufman.

Istoria e plină de dumnezei pe pământ şi de mântuitori care ambiţionează să salveze omenirea. însă, vai, prea adesea omenirea se dovedeşte nătângă şi obtuză, cârtitoare şi nerecunoscătoare, incapabilă să priceapă ori să cuprindă măcar măreţia idealurilor la care este chemată, aşa că binele trebuie să îi fie administrat cu forţa. Cu teroarea, cu războiul sau cu revoluţia, după caz.

Visul de aur la care aspiră George Soros se numeşte „Societatea deschisă”. Conceptul nu este nou, el îi aparţine lui Henri Bergson, autor între altele şi al teoriei elanului vital, ce nu poate fi stăvilit de opoziţia lumii materiale. Potrivit lui Bergson, o societate este „închisă”, atunci când acţionează exclusiv în interesul său propriu, egoist, „tribal”. Dimpotrivă, o societate „deschisă” este cea care îşi depăşeşte egoismul şi se ridică deasupra intereselor proprii, pentru a promova idealurile şi binele „universal”.

Karl Popper, pe care Soros îl numeşte „mentorul meu spiritual”, merge mai departe, afirmând că nicio credinţă sau concepţie nu poate fi superioară alteia: din cauza faptului că orice cunoaştere este falibilă, o societate

„deschisă” trebuie să permită nu doar exprimarea tuturor punctele de vedere, ci şi să le acorde preţuire egală.

Deoarece societăţile „închise” nu permit un atare pluralism, este nevoie de lovituri de stat sau de revoluţii pentru ca regimurile lor să poată fi răsturnate şi înlocuite cu conduceri atot-tolerante, care să facă posibilă „deschiderea” societăţii, explică Popper.

Drumul de la o societate „închisă” spre una „deschisă” nu se încheie niciodată, procesul de „deschidere” este nesfârşit, dat fiind că omenirea, în dezvoltarea ei, nu va înceta să exploreze, să descopere şi să enunţe noi credinţe şi noi concepte. Care şi ele trebuie asimilate şi preţuite deopotrivă cu cele vechi. Fără discriminare.

Dar, dacă toate valorile sunt egale, dacă noţiunile de „superior” şi „inferior” sunt abolite prin decret, atunci orice scară axiologică dispare şi, prin urmare, orice valoare dispare. Or, aceasta înseamnă, nici mai mult, nici mai puţin, decât deprecierea progresivă a societăţii omeneşti, până la o grămadă de forme fără fond, şi destructurarea ei, până la pulverizare, până la aneantizare.

Asemenea lui Marx şi a întregului şir de lideri socialişti aliniaţi în urma acestuia, Soros, în calitate de „conştiinţă a lumii”, este un acerb critic al prezentului, însă evită cu şiretenie să ofere prea multe detalii despre cum arată, în concepţia lui, societatea viitorului: „In reţeaua mea de fundaţii, nu am definit niciodată societatea deschisă. Dacă am fi făcut acest lucru, organizaţia ar fi devenit mai rigidă; aşa cum este acum, flexibilitatea este ceea ce o defineşte”.

Această fentă retorică nu reuşeşte să camufleze suficient de dibaci bătrânul concept marxist-leninist al „revoluţiei fără sfârşit”. De la Stalin ştim că un „revoluţionar de profesie” trebuie să rămână pururea vigilent, deoarece „duşmanul nu doarme niciodată”. Şi ce sunt oare activiştii din ONG-urile tutelate de Soros dacă nu

nişte „revoluţionari de profesie”? Nişte „activişti de partid”?

Dacă, însă, în societăţile ce asumau deschis socialismul, „Partidul” era învestit (sau se auto-învestea) oficial ca forţă politică conducătoare, într-o societate pretins deschisă, noţiunea de „partid” (în sine, sectară) ar fi un non-sens. De aici, tertipul cu reţeaua globală de ONG-uri la care recurge Soros pentru a-şi pune în practică viziunea, şi care este numită de David Horowitz şi Richard Poe „Partidul din umbră”. Când luptă să pună mâna pe putere, comuniştii se dau în vânt după clandestinitate şi deghizări.

Ideea „Revoluţiei fără sfârşit” i se potriveşte mănuşă lui Soros. Schimbarea permanentă, instabilitatea, criza, toate îl ajută să-şi promoveze planurile, să avanseze „pas cu pas”. „De obicei, e nevoie de o criză pentru a declanşa o schimbare profundă de direcţie”, mărturisea Soros în *Open Society*, carte apărută în anul 2000.

Iar mogulul mesianic este un maestru în utilizarea crizelor şi, dacă interesele i-o cer, în crearea şi întreţinerea lor. Chiar dacă asta ar presupune, de pildă, sabotarea tarii sale de adopţie.

După atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, când marile companii americane îşi răscumpărau propriile acţiuni pentru a împiedica prăbuşirea bursei americane, Soros joacă împotrivă, câştigând de pe urma celei mai mari tragedii din istoria Statelor Unite. „Nu cred că piaţa poate să funcţioneze pe principii patriotice”, decreta el cinic.

în această remarcabilă carte pe care am onoarea să o prefaţez, Horowitz şi Poe dedică o parte importantă sabotării de către Soros a războiului Statelor Unite împotriva terorii. Şi straniei sale simpatii fată de terorişti.

„Războiul este o metaforă falsă şi amăgitoare în contextul combaterii terorismului”, nu se ferea să afirme Soros în *The Bubble of American Supremacy*, apărută în 2002. Şi continua: «Bush pune semnul egal între libertate

şi valorile americane. Are o viziune rudimentară asupra ceea ce este bine şi ce este rău: „Noi avem dreptate, ceilalţi greşesc”. Această viziune se bate cap în cap cu principiile unei societăţi deschise, care admite că este posibil să greşească.»

Sugestia lui Soros este cât se poate de transparentă: teroriştii s-ar putea să aibă şi ei dreptatea lor. O idee în perfect acord cu principiile „societăţii deschise”, în care toate conceptele şi credinţele au valoare egală şi trebuie preţuite deopotrivă.

Pentru a nu exista niciun echivoc, iată un alt citat din Soros: „Ziua de 11 septembrie i-a şocat pe americani, facându-i să înţeleagă că alţii îi pot percepe cu totul altfel decât se percep ei înşişi. Sunt mai pregătiţi acum să reevalueze lumea şi rolul pe care Statele Unite îl joacă în lume decât în vremuri obişnuite. Aceasta este o şansă deosebită de a regândi şi recontura lumea într-un mod mult mai profund decât ar fi fost posibil înainte de 11 septembrie”

în 2003, în plină campanie americană în Irak, Soros apare la CNN anunţând: „Trebuie să mărturisesc că am rezerve în privinţa dolarului” fără a uita să precizeze că, din cauza asta, vinde dolari şi cumpără euro şi alte valute. Evident, numeroşi afacerişti îi urmează exemplul, astfel că dolarul suferă o devalorizare puternică. Nu există subminare mai perfidă pentru o acţiune militară decât provocarea unui şoc economic.

Nici fată de Israel şi de evrei, poporul său de sânge, George Soros nu are sentimentalisme. Probabil o reminiscenţă din copilărie, când, însoţindu-şi tatăl adoptiv, participa la confiscarea averilor evreilor din Ungaria. Interviul pe care miliardarul îl acordă postului de televiziune CBS în 1998 a devenit celebru pentru nonşalanţa cu care îşi exhibă cinismul rânjit:

„Reporter: Sunteţi un evreu maghiar care a scăpat de Holocaust... şi aţi privit cum familii întregi erau trimise la

moarte.

Soros: Corect. Aveam 14 ani şi aş spune că acela a fost momentul în care mi s-a format caracterul. Am înţeles atunci că o persoană ar trebui să privească în viitor, să anticipeze evenimentele ce vor urma.

Reporter: Aţi fost împreună cu protectorul dvs. şi aţi ajutat la confiscarea proprietăţilor evreilor...

Soros: Da, e adevărat.

Reporter: Pare o experienţă traumatizantă... V-a fost greu?

Soros: Nu... Nu, deloc. Copil fiind, poate că nu vezi anumite legături, dar nu mi-a creat nicio problemă ce s-a întâmplat.

Reporter: Nu aveţi niciun sentiment de vinovăţie faţă de cele întâmplate?

Soros: Nu. Aş fi putut fi de cealaltă parte a baricadei... într-un mod amuzant, a fost ca pe piaţa de capital: dacă nu aş fi fost eu acolo, ar fi fost altcineva şi proprietatea ar fi fost confiscată oricum. Nu aveam niciun rol în confiscarea proprietăţilor".

Dispreţul faţă de poporul său de sânge nu l-a părăsit până azi. în iunie 2016, simultan cu serverele Convenţiei Partidului Democrat american, sunt piratate şi serverele companiilor miliardarului. Mii de documente ale Fundaţiei Soros sunt publicate pe un site creat special şi numit DCLeaks. Potrivit săptămânalului american *Jewish Press* din New York, ele demonstrează că Soros a finanţat cu milioane de dolari cauzele anti-israeliene şi anti-sioniste, inclusiv mişcările palestiniene şi islamiste. Printre organizaţiile generos stipendiate se numără de pildă Adalah, una dintre promotoarele 8 aşa-numitei mişcări BDS (Boycott, Divestement, Sanctions) de boicotare a Israelului la nivel global. între 2001 şi 2015, Adalah a primit de la Soros 2.688.561 de dolari.

în cartea de faţă, autorii Horowitz şi Poe prezintă cu lux de amănunte relaţiile financiar – ideologice dintre

Soros şi Lynne Stewart, supranumită „avocata teroriştilor”, ea însăşi condamnată pentru „complicitate la terorism”, şi care nu a făcut niciodată vreun secret din simpatiile sale anarhist-comuniste. „Nu am nicio problemă cu Mao, cu Stalin, cu conducerea Vietnamului şi în niciun caz cu faptul că Fidel îi închide pe cei pe care îi consideră periculoşi”, declara ea, într-un interviu publicat, în noiembrie 2002, în revista maoistă *Monthly Review*. într-un interviu acordat în 1995, pentru *New York Times*, Stewart afirma: „Eu nu cred în violenţă anarhistă, cred în violenţa direcţională. Mă refer la violenţa îndreptată către instituţiile care perpetuează capitalismul, rasismul, sexismul, şi către oamenii care apără aceste instituţii”.

Arestată de FBI în 2002, între altele pentru că a intermediat comunicarea dintre „Şeicul Orb” Omar Abdel Rahman, creierul atacului terorist din 1993 de la World Trade Center, şi adepţii din libertate ai acestuia, Lynne Stewart a folosit procesul ca pe o tribună pentru mobilizarea Stângii americane la revoluţie: „Pentru a ne elibera de acest timp de capitalism, lacom, bine împământenit, care există în această ţară şi care perpetuează sexismul şi rasismul, nu cred că putem fi pacifişti... Vorbesc despre o revoluţie populară. Vorbesc despre schimbarea instituţiilor, care nu poate fi realizată fără violenţă”.

Văzute prin această prismă, actualele mişcări de stradă împotriva lui Donald Trump capătă brusc noi semnificaţii. Trump este doar pretextul pentru o mare revoluţie marxistă în America. Mai este nevoie să adăugăm că multe dintre organizaţiile vinovate de rebeliunea stângistă anti-Trump sunt finanţate, direct sau indirect, de George Soros?

De altfel, prin reţeaua sa de fundaţii, miliardarul finanţează toate temele dragi Stângii: minorităţile de orice fel, anti-rasismul, islamismul, feminismul, imigraţia, avorturile etc. Inclusiv, aşa cum am arătat, sabotarea

propriei tari, lucru atât de drag internaţionalismului socialist.

Pentru naivii care refuză să vadă vreo legătură între această „Revoluţie mondială” pusă la cale de Soros şi comunism, este remarcabilă discuţia pe care ziaristul Greg Torode, de la *South China Morning Post*, o are cu un lider proeminent al Partidului Comunist vietnamez pe marginea cărţii din 1998 a lui Soros, *The Crisis of Global Capitalism*, în care miliardarul vestea sfârşitul acestei orânduiri. „Capitalismul pur s-a dovedit a fi ineficient. Marx a ştiut asta tot timpul. Acest Soros nu este atât de prost”, comentează bătrânul comunist vietnamez.

Faptul că Stânga occidentală a prins să înflorească după prăbuşirea URSS şi a întregului lagăr comunist este doar aparent paradoxal. Războiul Rece îl facea pe cetăţeanul occidental de rând, trăitor în capitalism, să fie mai circumspect faţă de ideile marxiste: tentaţiile ideologice stângiste erau rapid descurajate de informaţiile despre sărăcia şi opresiunea din Răsărit

Dispărând „inamicul comunist” şi, odată cu el, termenii de comparaţie, a dispărut şi vigilenţa occidentalului. Istoria are memoria scurtă. Stânga a reînceput să zburde în Vest (mai abitir ca în 1968, când dădea cu pietre din caldarâm în Sorbona şi provoca înfrângerea americană în Vietnam), graţie unei găselniţe geniale: observând că proletarul occidental, în care Marx vedea „motorul revoluţiei”, s-a cam îmburghezit, nu prea mai are chef de răzvrătire şi se dedă cu delicii binefacerilor capitalismului, noii ideologi au inventat un alt „propulsor”: minorităţile.

Ingeniozitatea diabolică a găselniţei este că oricine se poate declara minoritar în orice domeniu şi pentru orice motiv şi pretinde astfel că este oprimat de majoritate. Nicio şansă ca „îmburghezirea” să stopeze noua revoluţie, dar fiind că „pătura exploatată” se poate „împrospăta” la nesfârşit. Minoritatea homosexuală s-a multiplicat rapid,

ca prin sciziparitate, în două şi apoi în patru minorităţi (LGBT), pentru ca, potrivit unui articol din *Huffington Post*, numărul iniţialelor desemnând minorităţile sexuale să ajungă în 2016 la 12: LGBTQQIP2SAA...

Aceste minorităţi care apar la nesfârşit, ca ciupercile după ploaie, au fără excepţie două caracteristici comune: toate sunt foarte gălăgioase şi toate au revendicări politice. Evident, megafoanele lor, ca şi platformele lor politice, sunt asigurate de o reţea uriaşă, extrem de bine organizată, de ONG-uri, generos stipendiate de Soros şi alţii ca el. Acesta este „Partidul din umbră".

Din acest motiv, în ultimele decenii, clasa politică occidentală a alunecat dramatic spre stânga. Aşa s-a ajuns ca Tony Blair să fie numit „de centru" sau Angela Merkel, „conservatoare". Cei din fosta Dreaptă tradiţională, care s-au încăpăţânat să rămână pe loc, sunt declaraţi extremişti sau nazişti. Prin această scamatorie ideologică, Stânga nu mai are nevoie de argumente logice pentru a-şi impune ideile, ci doar de invective şi de violenţă. Adică, de „Revoluţie".

De pildă, „Partidul Familiilor Muncitoare a fost creat în 1998 pentru a muta Partidul Democrat mai la stânga", după cum scria *Associated Press* în 2000, citată de Horowitz şi Poe. PFM era tutelat de ACORN (*Association of Community Organizations for Reform Now*), puternic finanţat de Soros, iar candidaţi! săi au intrat în lupta pentru alegerile locale cu scopul de exercita presiune asupra candidaţilor democraţi. Drept care aceştia, speriaţi că ar putea înregistra pierderi serioase în zona grupurilor sociale radicale, au dat un adevărat recital de „stângism".

Evident că misionarismul lui Soros nu este unul dezinteresat. Iată ce spunea răposatul ziarist de la BBC, Nick Clark: «Soros consideră că o societate este „deschisă" nu atunci când respectă drepturile omului şi libertăţile fundamentale, ci atunci când este „deschisă" pentru ca el şi asociaţii săi să poată face bani. Şi, într-

adevăr, Soros a făcut bani în fiecare ţară pe care a ajutat-o să se „deschidă”. în Kosovo, de exemplu, el a investit 50 de milioane de dolari în încercarea de a prelua controlul asupra complexului minier Trepca, unde sunt rezerve imense de aur, argint, grafit şi alte minereuri, estimate la aproximativ cinci miliarde de dolari. Şi, astfel, a creat un model pe care l-a repetat, cu mare succes, în tot estul Europei: a promovat „terapia de şoc” şi „reforma economică”, pentru ca apoi să reuşească, împreună cu asociaţii săi, să cumpere active de stat valoroase la preţuri foarte mici». Iar Connie Brook de la *New Yorker* spune că donaţiile lui Soros sunt doar „o perdea de fum pentru construirea imperiului său”.

în toate ţările din lume unde şi-a implantat „revoluţiile”, colorate sau cu nume de flori (Ucraina, Georgia, Serbia etc.), Soros a reuşit să obţină profituri considerabile. Se spune că, după prăbuşirea URSS, în timpul regimului Boris Elţân, când Soros a fost foarte activ, s-au spălat 100 de miliarde de dolari.

în 1994, când un reporter de la *New Republic* l-a întrebat pe Soros cum ar descrie uriaşa sa influenţă în fostele state membre ale URSS, miliardarul a răspuns plin de el: „Scrieţi că fostul imperiu sovietic se numeşte acum Imperiul Soros”.

Senzaţionala carte a lui Horowitz şi Poe este un adevărat manual de decriptare a mecanismelor prin care se poate pune mâna pe putere: infiltrare şi presiune. De sus (la nivelul liderilor politici) şi de jos (la nivelul străzii).

România este una dintre scenele lumii unde George Soros zburdă: când a început să împartă bani în Europa centrală şi de Est, sărăcită de decenii de comunism, „oameni precum dictatorul din România, Iliescu, au fost, dintr-odată, foarte interesaţi să se întâlnească cu mine... Influenţa mea a crescut”, mărturisea el.

Şi în România, Soros şi-a creat o „putere din umbră”, prin care încearcă să influenţeze viaţa politică, economică

şi socială. în noiembrie 2016, în *Evenimentul zilei*, Simona Ionescu demonstra cu documente că, după tragedia de la clubul *Colectiv*, toate persoanele chemate de preşedintele Klaus Iohannis la Cotroceni, pentru „consultări politice”, în calitate de reprezentante ale „societăţii civilă”, faceau parte din ONG-uri finanţate de Soros. Absolut toate! La alcătuirea listei cu invitaţi, un cuvânt greu l-a avut consiliera lui Iohannis, Sandra Pralong, cea care în anii 1990 a fost primul reprezentant al lui Soros în România. La respectivele consultări s-a decis instalarea unui guvern de „independenţi”. în realitate, majoritatea noului cabinet era formată din membri ai „Partidului din umbră”. însuşi premierul Dacian Cioloş facea parte din grupul *Friends of Europe*, finanţat de Soros. *Friends of Europe* este un think tank cu sediul la Bruxelles, prezidat de contele Etienne Davignon, fost vicepreşedinte al Comisiei Europene şi fost preşedinte al Grupului Bilderberg.

Despre influenţa tot mai apăsată a lui Soros în România stă mărturie ofensiva agresivă a Stângii din ultimii zece ani. Spre năuceala unui popor, tradiţionalist dar tolerant, temele „societăţii deschise” au apărut pe bandă rulantă: ţigani sau romi, consiliul pentru combaterea discriminării, icoanele şi apoi religia în şcoli, teoria genului, excluderea personalităţilor interbelice cu vederi de dreapta din spaţiul public, căsătoriile homosexuale...

Creştinismul este în fruntea listei de inamici ai lui Soros. Iată ce declara el, în 2004, pentru *New Yorker*, despre creştinul practicant George Bush Jr., fără a se sfii să plaseze creştinismul alături de fundamentalismul islamic: «Separaţia dintre biserică şi stat, fundamentul democraţiei noastre, este compromisă în mod de clar de un preşedinte „renăscut spiritual”. Ne temem că, din cauza fundamentalismului islamic, nu mai există separaţie între biserică şi stat şi, totuşi, ne pregătim să compromitem acest principiu aici.» Pentru cineva care ambiţionează să

devină „conştiinţa lumii” este firesc să nu-şi dorească concurenţă. Nici în Cer, nici pe Pământ.

INTRODUCERE

Războiul din Irak marchează o nouă eră în viaţa politică a Americii. Este pentru prima dată când Partidul Democrat – una dintre cele două forţe politice importante din Statele Unite – îl atacă cu o virulenţă nemaiîntâlnită pe preşedintele în funcţie, care este şi comandant al forţelor armate. Este pentru prima dată când ţara e divizată chiar de la începutul unui război desfăşurat pe pământ străin.

Bipartismul pe timp de război a fost un leitmotiv al politicii externe americane începând cu Al Doilea Război Mondial. Republicanii l-au afişat atunci când preşedintele Clinton a intervenit în războaiele din Bosnia şi Kosovo, operaţiuni desfăşurate fără autorizarea Congresului şi fără aprobarea Naţiunilor Unite, dar susţinut, cu toate acestea, de liderii republicani. Bipartismul de acest gen lipseşte, în mod ciudat, când vorbim de războiul din Irak El este anulat de o conducere a Partidului Democrat dedicată unor scopuri mai radicale.

Mişcarea Democraţilor către stânga politică nu este nouă. Timp de 40 de ani, activiştii „progresişti” au derulat o campanie amplă de infiltrare în instituţiile politice şi culturale americane. Efectele acestei infiltrări pot fi văzute, acum, în incapacitatea liderilor politici ai Americii de a forma un front unit împotriva unei ameninţări militare evidente, care vine din afară.

Această carte este despre forţele radicale care subminează unitatea americană. Volumul îi identifică pe liderii radicali şi le devoalează strategia. Aceşti activişti sunt organizaţi în două mişcări distincte, una care exercită presiune de dedesubt, alta care o exercită de deasupra. într-o broşură publicată în 1957, teoreticianul Partidului Comunist din Cehia, Jan Kozák, arată cum o mână de comunişti au reuşit să câştige puterea în Cehoslovacia, prin manevre parlamentare. Cheia era să exercite presiune

pentru schimbare radicală, simultan din două direcţii – de la nivelurile înalte ale guvernării şi de la agitatorii din stradă. Kozák a denumit această tactică „presiune de sus şi de jos”.

O modalitate de a exercita „presiune de jos”, explică Kozák, este să umpli străzile cu rebeli, greviști şi protestatari, creând, astfel, iluzia unei dorinţe generale de schimbare din rădăcini. în tot acest timp, radicalii din guvern exercită „presiune de sus”, adoptând legi noi sub pretextul domolirii nemulţumirii din stradă – deşi protestatarii (sau, cel puţin, liderii lor) sunt ei înşişi parte a planului. Majoritatea oamenilor nici n-ar avea habar despre ce se întâmplă. Presaţi între „sus” şi „jos”, majoritatea se va afunda în apatie şi disperare, cu convingerea să sunt depăşiţi numeric de radicali – chiar dacă, în realitate, nu sunt. Astfel îşi poate impune o minoritate radicală voinţa în faţa unei majorităţi moderate, chiar şi într-un sistem democratic, parlamentar.

în America de astăzi, presiunea „de jos” – infiltrarea unor radicali din stradă în procesul politic – a schimbat deja, în mod profund, Partidul Democrat. Acest lucru a devenit evident chiar din timpul campaniei McGovern, din 1972. A reieşit clar, în ultimii ani, că o presiune simultană, „de sus”, lucrează în tandem cu presiunea venită din stradă. Vârful de lance al acestei mişcări „de sus” sunt forţe aflate deopotrivă în interiorul şi în afara partidului, la cel mai înalt nivel de putere politică şi financiară. Revoluţia de deasupra implică figuri-cheie din Administraţia Clinton, precum Hillary Rodham Clinton şi omul ei bun la toate, Harold Ickes, sau şeful de cabinet al Administraţiei Bill Clinton, John Podesta.

Cel care îl întruchipează pe „Lenin” din spatele acestei revoluţii este un om aflat complet în afara scenei politice. Geniu financiar şi sforar politic, George Soros este arhitectul unui „partid din umbră” ce funcţionează mai degrabă ca o reţea de holdinguri, care coordonează

diviziuni disparate ale acestei mişcări, atât în interiorul, cât şi în afara Partidului Democrat, cu scopul de a deţine controlul puterii de stat. Odată câştigată, această putere este folosită pentru a produce efecte globale – economice, sociale şi politice – o reîncarnare post comunistă a vechiului vis radical.

Pe scurt, această carte documentează modul în care, printr-o serie extraordinară de manevre politice, legale şi financiare, o reţea surprinzătoare de activişti radicali şi miliardari activişti au câştigat control *de facto* asupra aparatului de campanie al Partidului Democrat – inclusiv asupra media, inclusiv asupra mobilizării electorale şi, astfel, asupra viitorului electoral al partidului. Acest partid din interiorul partidului (dar şi din afara lui) nu are un nume oficial, dar, fără a-i înţelege clar scopul, unii jurnalişti şi analişti i-au spus Partidul din Umbră, nume pe care l-am preluat şi noi în scrierea acestei cărţi.

Partidul din Umbră este o reţea de organizaţii private care exercită o influenţă ascunsă, dar puternică asupra Partidului Democrat şi, prin intermediul acestuia, asupra politicii americane, în general. Nu este un partid politic *per se* şi funcţionează în afara sistemului electoral, cu mize care nu sunt afişate. Dar Partidul din Umbră nu îşi poate permite să funcţioneze ca un partid politic obişnuit. Pentru aceasta ar fi nevoie de un mesaj public, onest către votanţi, lucru imposibil pentru că viziunea radicală i-ar jigni pe cei mai mulţi americani. Dacă americanii ar înţelege intenţiile Partidului din Umbră, ar fi oripilaţi şi i-ar respinge propunerile. Tocmai de aceea, reţeaua Partidului din Umbră trebuie să acţioneze confidenţial. Trebuie să folosească (şi foloseşte) mijloace extra-constituţionale, secrete, înşelătoare, pentru a-şi atinge obiectivele. Trebuie să infiltreze birocraţii guvernamentale, să corupă demnitari şi să manipuleze presa. Şi trebuie să ascundă cine este şi ce reprezintă.

Partidul din Umbră nu se limitează doar la Partidul

Democrat. Dacă s-ar limita, nu ar mai fi atât de eficient. O mulţime de republicani de seamă, printre care senatorul John McCain, au făcut schimb de favoruri cu Partidul din Umbră. Dar Partidul Democrat – pentru că este deja o formaţiune de stânga – este punctul principal de interes şi instrumentul preferat al Partidului din Umbră. Partidul din Umbră nu şi-a atins încă scopul de a obţine putere federală, dar, începând cu alegerile din 2004, când a câştigat un anumit control asupra Comitetului Naţional al Partidului Democrat şi asupra Partidului Democrat, în general, este pe drumul cel bun.

în timpul alegerilor din 2004, Partidul din Umbră – condus de un grup de miliardari de stânga – a contribuit cu peste 300 de milioane de dolari la fondul de campanie al democraţilor şi a reuşit, prin campanii media independente, să contureze mesajul democraţilor. în ciuda înfrângerii la vot, liderii Partidului din Umbră erau îmbătaţi de euforia realizării lor. Pe 9 decembrie 2004, Eli Pariser, cel care a condus grupul MoveOn PAC al Partidului din Umbră, se falea în faţa activiştilor săi: „Acum este partidul nostru. Noi l-am cumpărat, este al nostru”1. La cine se referă Pariser, mai exact, când spune „noi”? Ce interese speciale reprezintă el? Cine a „cumpărat” Partidul Democrat în 2004 şi ce vrea să facă cu el? Paginile care urmează oferă răspunsuri la aceste întrebări, dezvăluie reţeaua radicală care dirijează acum Partidul Democrat şi îi conturează politicile, detaliază istoria acestei reţele şi îi descrie jucătorii, tacticile şi scopurile. Aceste scopuri au la bază o ostilitate fundamentală faţă de instituţiile americane – inclusiv în ceea ce priveşte suveranitatea Statelor Unite ca naţiune.

Aceasta nu este o carte despre cum pot fi înfrânţi democraţii în alegeri. Un sistem bipartid este vital pentru democraţia noastră, iar această carte a fost scrisă tocmai pentru că avem convingerea că acest sistem este periclitat de subminarea unuia dintre elementele sale. Problemele

pe care le punem în discuţie transcend ideologiile de partid şi competiţiile electorale. Orice american interesat de starea sistemului bipartid are motive să se teamă de Partidul din Umbră. Democraţii de rând, care au fost privaţi de drepturi, în urma sechestrării aparatului lor de partid, au motive să se teamă cel mai mult. O mare parte din puterea acestei reţele vine din ignoranţa generală, din abilitatea sa de a-şi masca radicalismul în spatele limbajului moderat, din arsenalul variat al organizaţiilor grupate tematic, care le reprezintă agenda, din dezinformare prin perdele de fum şi dintr-un vârtej de PR pe care Partidul din Umbră l-a pus în funcţiune.

Liderul radical Saul Alinsky, mentor al senatorului Hillary Clinton şi al multor activişti ai Partidului din Umbră, a identificat, pentru discipolii săi, calea de a accede la putere în politica americană. Alinsky a ajuns la concluzia că radicalii pot produce o schimbare revoluţionară, fără un sprijin majoritar, dacă înţeleg regulile jocului şi se folosesc de ele. Acesta este subiectul cărţii sale, *Rules for Radicals*. Pentru acapararea puterii de către radicali, era nevoie de un nucleu mic de activişti disciplinaţi, care să-şi impună agenda, şi de o comunitate suficient de ignorantă în ceea ce priveşte scopurile acestui nucleu. într-un astfel de context, o minoritate radicală îşi poate impune voinţa, chiar şi într-o democraţie mare, cum este cazul Statelor Unite.

Teoria lui Alinsky a fost testată în timpul Războiului din Vietnam, când, după cum a prezis, o minoritate de activişti radicali a reuşit să-şi impună voinţa în Statele Unite, fără să fi câştigat la urne. Poporul american a sprijinit războiul din Vietnam până la finalul său dureros. Cu toate acestea, după ani de haos organizat pe plan intern, liderii americani s-au plictisit de sciziunile interne şi au coborât steagul. Americanii i-au permis stângii să domine pentru că stânga a avut o strategie şi ambiţia să câştige, în timp ce adversarilor le-a lipsit fie inteligenţa, fie

voinţa de a-i contracara.

America nu era unită în timpului evenimentelor din Vietnam, iar inamicii noştri comunişti din Hanoi erau perfect conştienţi de asta. Cu cât luptam mai tare, cu atât era mai strident protestul din partea opoziţiei interne. Sloganul radicalilor nu a fost „Sprijiniţi victoria comunistă în Vietnam", care ar fi fost respins imediat de americani. Sloganul radicalilor a fost „Aduceţi trupele acasă acum". Sloganul acesta nu proclama dorinţa radicalilor ca adversarii comunişti să câştige războiul, dar crea iluzia unei mişcări anti-război, care ducea grija trupelor americane, ceea ce nu era cazul, cu siguranţă. Activiştii „anti-război", printre care şi tânărul John Kerry, îi numeau pe soldaţii americani „criminali de război", în timp ce minimalizau ori scuzau adevăratele crime de război ale inamicului.

Sloganul radical „Aduceţi trupele acasă acum!" a fost repetat pe fundalul unei frici fireşti şi al dorinţei americanilor de a fi pace şi de a li se întoarce copiii acasă; i-a divizat pe cei rămaşi acasă şi a zdruncinat solidaritatea naţională. în cele din urmă, acest slogan a forţat retragerea trupelor americane şi a determinat o victorie a comuniştilor în Cambodgia şi Vietnam. Consecinţele au fost tragice – aproximativ 3 milioane de cambodgieni şi vietnamezi au fost ucişi de comunişti după preluarea puterii. Dar comuniştii nu ar fi putut să preia puterea singuri. în fiecare înfruntare militară cu forţele americane, comuniştii au fost înfrânţi. Victoria lor a fost posibilă pentru că au câştigat radicalii americani.

Această carte descrie cum acţionează forţele din spatele scenei politice, cu scopul de a remodela Statele Unite ca pe o utopie radicală. Aceste forţe au convingerea că „hegemonia" americană (cum le place să o numească) este dăunătoare, iar scopurile sale sunt de acaparare. în numele globalismului, sunt capabile să-i conteste Americii suveranitatea, caracterul şi cultura. Acesta este partidul

lor – Partidul din Umbră – care subminează însăşi ideea de America.

CAPITOLUL 1
UN LENIN AL PARTIDULUI DIN UMBRĂ

Arhitectul şi geniul călăuzitor al Partidului din Umbră, un veritabil Lenin al organizaţiei – păstrând proporţiile – este activistul miliardar George Soros. Asemenea lui Lenin, Soros conduce remarcabil revoluţia de „sus” – prin manipularea forţelor politice şi economice de la cel mai înalt nivel. Mai mult, Soros aminteşte de Lenin şi atunci când vine vorba de strădania cu care cultivă rebeliunea de „jos”. Asemenea Partidului pe care l-a creat, Soros are multe feţe. Aparent, este o figură publică bine-cunoscută, un filantrop şi un afacerist care apare des în prim-plan. Dar mai există un George Soros care rămâne ascuns şi evaziv, iar scopurile şi activitatea acestuia sunt camuflate de o perdea de fum dominată de dezminţiri şi dezinformare programată.

Soros neagă că ar juca vreun rol deosebit în Partidul din Umbră pe care l-a creat. Pretinde că este doar unul dintre cei mulţi care cotizează în Partid. în fapt, după cum vom demonstra în paginile care urmează, Soros a fondat şi a organizat personal Partidul din Umbră şi controlează operaţiunile sale, similar rolului pe care îl are preşedintele unei corporaţii într-o companie.

Poporul american trebuie să-l cunoască pe Soros şi trebuie să-i cunoască viziunea radicală. Trebuie să se familiarizeze, de asemenea, cu mecanismul complex pe care l-a construit pentru a-şi atinge scopurile.

George Soros este unul dintre cei mai puternici oameni ai planetei. Manager de fonduri de investiţii, originar din New York, el a adunat o avere personală estimată la 7.2 miliarde de dolari. Compania sa de management controlează alte multe miliarde în investiţii în active. începând cu 1979, reţeaua sa a distribuit o sumă estimată la 5 miliarde de dolari. Soros susţine că Fundaţia

pentru o Societate Deschisă donează anual aproximativ 425 de milioane de dolari pentru diferite cauze2. Pentru toată această avere, Soros nu şi-a cheltuit propriii bani, ci i-a determinat pe alţii să-i cheltuiască pe ai lor. Acest aspect este şi mai evident în abordarea pe care o are Soros faţă de piaţa financiară. Reputaţia sa de speculant financiar este atât de mare încât armate de investitori se agaţă de cuvântul lui, cumpără sau vând la semnalul lui. Un editorial publicat de Soros în Wall Street Journal sau un interviu dat la Bloomberg ori CNBC pot muta din loc sume imense de bani pe piaţa financiară, iar aceste sume depăşesc cu mult puterea de cumpărare a lui Soros. După cum nota, la un moment dat, New York Times, „când Soros vorbeşte, piaţa financiară globală ascultă”3.

De-a lungul anilor, Soros şi-a măsurat puterile de mai multe ori cu economiile naţionale, şi a ieşit învingător. Este bine-cunoscută implicarea sa în devalorizarea lirei sterline, în 1992, când a mizat 10 miliarde de dolari pe deprecierea acestei monede. într-o încercare disperată de a-şi ţine moneda pe linia de plutire, Banca Angliei a încercat să cumpere cât mai multe lire cu aceeaşi viteză cu care Soros se descotorosea de ele. însă, din ce în ce mai mulţi investitori l-au urmat pe Soros şi i-au susţinut demersul, până când, în cele din urmă, Banca Angliei a cedat. Lira sterlină s-a devalorizat, ceea ce a declanşat un tsunami financiar, de la Tokio, la Roma. La finalul crizei, milioane de muncitori britanici constatau că au ajuns la fundul sacului, în timp ce Soros îşi număra banii câştigaţi. Personal, a avut un profit de aproximativ 2 miliarde de dolari în urma acestei catastrofe financiare, căpătându-şi, de atunci, renumele de „cel care a ruinat Banca Angliei”.

Demonetizarea lirei sterline a fost o acţiune colosală. Soros a riscat 10 miliarde de dolari pentru a o duce la bun sfârşit. Cu alte ocazii, a provocat aceleaşi daune cheltuind, să zicem, timpul pierdut pentru a compune o scrisoare. Pe 9 iunie 1993, Soros a trimis o scrisoare către publicaţia

Times, din Londra, sugerând că marca germană este slabă. „Mă aştept ca marca să piardă teren în faţa tuturor monedelor mari", a scris el. Această declaraţie a declanşat 24 de ore de panică în piaţă, ducând marca germană în vrie4. Soros a repetat isprava pe 14 iulie 1998, de data aceasta cu consecinţe mult mai grave, când a sugerat, în ediţia londoneză a Financial Times, că guvernul de la Moscova ar trebui să devalorizeze rubla cu 15-25%. Declaraţia a instaurat panică pe piaţa de capital, aruncând Rusia într-o criză profundă5.

Puţini oameni din istoria finanţelor au avut puterea de a controla monedele doar deschizând gura. Soros este unul dintre aceştia. El însuşi îşi compară influenţa cu alchimia. în cartea sa, „*Soros on Soros* \ publicată în 1995, scrie: „Alchimiştii au făcut marea greşeală de a încerca să transforme metale comune în aur prin incantaţii. Alchimia nu funcţionează cu elemente chimice. Dar funcţionează pe pieţele financiare, pentru că incantaţiile pot influenţa deciziile oamenilor care fac agenda".6 Posibilitatea ca Soros să-şi folosească puterile de alchimist financiar în dezavantajul Statelor Unite a fost o temă de discuţie şi îngrijorare printre „gardienii" financiari din Statele Unite. Henry Gonzalez, congresmen democrat din Texas şi, ulterior, preşedinte al House Banking Committee, şi-a exprimat îngrijorarea, într-un discurs ţinut în faţa Congresului, pe 8 iunie 1993. „Dezvăluiri de presă recente arată că domnul George Soros, managerul Fondului de Investiţii Quantum, a câştigat peste un miliard de dolari pariind împotriva lirei sterline. Mă interesează... expunerea pe care o are Rezerva Federală a Statelor Unite faţă de fondul domnului Soros", a spus Gonzalez.7 Iar temerile lui Gonzales s-au adeverit. „Trebuie să mărturisesc că am rezerve în privinţa dolarului", a anunţat Soros, în mai 2003, la CNN. într-o perioadă în care dolarul american pierduse teren în faţa euro timp de patru ani, Soros a determinat o scădere şi mai mare anunţând

întreaga lume că a început să vândă dolari pentru euro sau alte monede8. Soros ştie mai bine decât majoritatea oamenilor că, atunci când pică monedele, de cele mai multe ori pică şi guvernele. Atacul său asupra dolarului a fost un atac asupra lui George Bush şi asupra războiului pe care acesta l-a purtat în Irak. Din păcate, nu a fost prima dată când Soros şi-a folosit puterea financiară pentru a sabota războiul Statelor Unite împotriva terorii.

Pe 26 februarie 1993, jihadiştii musulmani au atacat World Trade Center pentru prima dată, iar acesta era cel mai ambiţios atac terorist încercat vreodată. Planul jihadiştilor era să doboare turnul de nord al World Trade Center, forţându-l să cadă peste turnul sudic, provocând, astfel, moartea a sute de mii de oameni. Pentru aceasta, au plasat un camion cu explozibil într-un garaj aflat sub turnul nordic. Bomba conţinea peste jumătate de tonă de nitrat de uree cu un detonator de nitroglicerină. Explozibilul conţinea, de asemenea, acid cianhidric cu care teroriştii voiau să acopere zona vizată într-un nor de gaz otrăvitor.

Din fericire, bomba nu a funcţionat conform planului. Cianura a ars inofensiv în explozie. Bomba a penetrat şase etaje sub turn, a străpuns cinci niveluri de subsol, dar nu a reuşit să doboare tunul de nord. Mii de oameni au fost răniţi, iar şase au murit, dar turnurile au rămas în picioare.9 Administraţia Clinton a gestionat primul atac asupra World Trade Center ca pe o infracţiune de rând. Clinton a lăsat cazul în mâna justiţiei. Patru dintre atacatori – un egiptean şi trei palestinieni – au fost prinşi, amprentaţi, fotografiaţi, anchetaţi şi condamnaţi, la câteva săptămâni după atac. Cel puţin alţi trei atacatori au primit azil în alte state, inclusiv liderul acestora, un presupus agent irakian pe nume Ramzi Ahmed Yousef.10. Cu excepţia unuia dintre ei, toţi cei şapte atacatori au fost capturaţi şi condamnaţi. Totuşi, autorităţile americane nu au reuşit niciodată să desluşească cine a comandat atacul sau să identifice din ce organizaţie teroristă faceau parte

făptaşii.11

Multe dovezi arătau spre Saddam Hussein, care jurase Statelor Unite răzbunare pentru înfrângerea din Războiul din Golf. Şeful grupării teroriste, Yousef, intrase în ţară cu un paşaport irakian şi era cunoscut în New York ca „Rashid Irakianul". Un alt suspect, Abdul Rahman Yasin, era un irakian născut în Statele Unite, care se întorsese cu familia în Irak pe când era copil. După atacul de la World Trade Center, Yasin s-a refugiat la Bagdad, unde a primit azil şi, potrivit unei surse, o slujbă guvernamentală. într-un fel sau altul, el a reuşit să evite forţele de ocupaţie americană, atunci când acestea au ajuns în Irak. Yasin este în libertate şi astăzi, iar pe numele lui s-a pus o recompensă de 5 milioane de dolari.

Directorul adjunct al FBI, James Fox, care la acea vreme conducea divizia din New York a Biroului, suspecta că serviciul de informaţii irakian, *Jihaz Al-Mukhabarat Al-A'ma*, a orchestrat atacul, cu ajutorul voluntarilor islamişti din alte ţări, folosiţi ca paravan.12 Dar Fox nu a fost lăsat să meargă pe această pistă. Mai târziu, el i-a mărturisit lui Laurie Mylroie, expert în terorism, că Departamentul de Justiţie condus de Janet Reno a făcut presiuni asupra sa pentru a ignora orice element legat de posibila implicare a guvernelor străine. Oamenii lui Reno „nu voiau ca anumite ţări să fie arătate cu degetul", a explicat Fox.13 Ei voiau pur şi simplu ca teroriştii să fie arestaţi şi încarceraţi ca infractori de drept comun.

Preşedintele Clinton a încercat să minimizeze atacul în toate felurile posibile. A evitat ostentativ să viziteze zona în care a avut loc atacul. în interviuri şi conferinţe de presă14, a făcut apel la americani să nu „exagereze". Urmând exemplul lui Clinton, guvernatorul statului New York, Mario Cuomo, a declarat, pentru NBC, pe 1 martie, că o ameninţare mai mare pentru siguranţa publică decât terorismul este faptul „americanii se împuşcă între ei". Cuomo a perorat: „Noi suntem o ameninţare mai mare

pentru noi înşine decât sunt teroriştii străini. Suntem încă cel mai violent loc din lume, nu pentru că ne face cineva rău, ci pentru că ne facem singuri rău. Nu terorismul este problema, ci înclinaţia noastă spre violenţă şi refuzul de a-o admite".15

Letargia şi introspecţia pe care atacurile le-au deşteptat în liderii partidului de guvernământ – la acea vreme, Partidul Democrat – au încurajat noi atacuri. în iunie 1993, odiosul „şeic orb", Omar Abdel Rahman, şi alţi nouă dintre adepţii lui au fost arestaţi pentru că au pus la cale „Ziua Terorii" la New York. Ei plănuiau să arunce în aer cartierul general al Naţiunilor Unite, o clădire a serviciilor secrete, podul George Washington, respectiv tunelurile Lincoln şi Holland, şi să omoare, astfel, 250.000 de oameni.16 Anchetatorii au ajuns rapid la concluzia că Rahman fusese implicat şi în atacul de la World Trade Center. O parte dintre teroriştii implicaţi în atacul din 1993 s-au dovedit a fi discipoli ai lui Rahman.

Şi de această dată, Clinton a transferat cazul justiţiei. Anchetatorii şi-au concentrat investigaţia pe un grup restrâns de incriminaţi, de mâna a doua. Rahman a fost condamnat şi închis, însă reţeaua de teroare globală din care grupul său facea parte, dar care reprezenta doar o mică ramură, şi-a continuat treaba nestingherită, bucurându-se de ospitalitatea şi sprijinul financiar al multor regimuri prietenoase din afară. Dacă preşedintele Clinton ar fi tratat primul atac de la World Trade Center cu seriozitatea cuvenită, al doilea atac ar fi putut să nu aibă loc. Din nefericire, Clinton a ales să trateze terorismul ca pe o infracţiune de drept comun, în loc să admită ceea ce este de fapt – un act de război împotriva Statelor Unite.

Astăzi, ştim că teroriştii care au atacat World Trade Center, în 1993, aveau conexiuni cu gruparea al-Queda – aceeaşi grupare care s-a întors pe 11 septembrie să-şi termine treaba. George Soros ştia lucrul acesta când a scris, în 2002, volumul anti-Bush „*The Bubble of American*

Supremacy". Ştia că, după opt ani de muncă, poliţia tot nu reuşise să neutralizeze gruparea teroristă şi să protejeze turnurile. Ştia că este o greşeală să tratezi acţiunile teroriste ca pe o crimă de drept comun. Ştia toate aceste lucruri şi, totuşi, a mers înainte şi a scris: „Războiul este o metaforă falsă şi amăgitoare în contextul combaterii terorismului. Crimele (cum este atacul 9/11) necesită acţiune din partea poliţiei... în cazul terorismului, avem de-a face cu crime. E nevoie de muncă de investigaţie, de servicii de informaţii eficiente, de cooperare cu opinia publică, nu de acţiune militară".17 De ce a scris Soros aceste cuvinte, când ştia cu certitudine că nu sunt adevărate?

Cel de-al doilea atac asupra Turnurilor Gemene, din 11 septembrie 2001, a pus Wall Street într-o situaţie dificilă. Toate tranzacţiile pe bursă s-au oprit până pe 17 septembrie. în vreme ce lumea aştepta cu înfrigurare deschiderea de luni, investitorii americani promiteau să nu lase piaţa să se prăbuşească. „Patriotul din mine crede că o regrupare a pieţei ar fi cea mai ruşinoasă palmă pentru unii", scria managerul de fonduri Langdon Wheeler, într-o scrisoare trimisă pe 14 septembrie, în care îşi îndemna peste 100 dintre clienţi să cumpere acţiuni în ziua de luni. Mulţi i-au împărtăşit convingerea. Companii mari precum Pfizer, Cisco Systems, FleetBoston Financial şi American International Group şi-au anunţat intenţia de investi miliarde de dolari în recumpărarea propriilor acţiuni, pentru a susţine, astfel, piaţa. Zeci de giganţi din domeniul asigurărilor, cu capitaluri de sute de miliarde de dolari, şi-au declarat, de asemenea, intenţia de a ţine piaţa pe linia de plutire, prin investiţii masive în ziua de luni. Au apărut şi investitori mai mici, care au înţesat internetul cu apeluri de tip „investeşte în America". „Luni refacem bursa!" îndemna unul dintre email-uri, încurajându-i pe investitorii patrioţi să cumpere 100 de acţiuni în ziua de luni, până la închiderea bursei.18

Oficialii americani au făcut ce au putut pentru a încuraja astfel de investiţii patriotice. Banca centrală a SUA a pompat numerar în economie, în timp ce autorităţile de reglementare le-au cerut fondurilor de investiţii de mare risc, în spatele uşilor închise, să reziste tentaţiei de profita de tragedia americană, prin pariuri pe scăderea preţului la acţiunile din industriile afectate. în piaţă, să pariezi pe scăderea preţului la acţiuni înseamnă să pariezi împotriva acţiunii, în speranţa că aceasta îşi va pierde valoarea – adică exact ceea ce a făcut Soros cu lira sterlină. Pe bursă, acest lucru este posibil prin concesionarea unei cote de acţiuni de la un broker, care apoi sunt vândute cât timp preţul este încă sus. După ce acţiunea se prăbuşeşte, investitorul recumpără aceste cote de acţiuni la noul preţ scăzut, le înapoiază brokerului şi încasează profitul din urma tranzacţiei.

Pericolul parierii pe scăderea preţului stă în acela că poate deveni o profeţie împlinită şi determină scăderea pieţei. Investitorul care pariază împotriva unei acţiuni urmăreşte în mod evident o miză mare atunci când aşteaptă o scădere. Dacă acţiunea creşte, îşi pierde investiţia. Cu cât speculanţii aruncă mai multe acţiuni în piaţă, cu atât preţul scade mai mult. După 11 septembrie 2001, oficialii Comisiei pentru Bursă şi Valori Mobiliare (SEC) s-au temut de un val de pariori împotriva acţiunilor şi au încercat să-i descurajeze.19

Multe companii de brokeraj şi-au pierdut oameni în atacurile de pe 11 septembrie. Când a venit ziua de luni, afaceriştii de pe Wall Street au ţinut două minute de reculegere în memoria victimelor, urmate de intonarea imnului „God Bless America’. Salvatorii de la Ground Zero au fost cei care au apăsat soneria de deschidere a bursei. în ciuda apelurilor simbolice la unitate naţională, speculanţii au înăbuşit eforturile investitorilor patrioţi din ziua aceea. Dow Jones Industrial Average20 a înregistrat un record negativ de 685 de puncte înainte de închiderea

bursei.

După prăbuşirea bursei din acea zi de luni, mulţi observatori au dat vina pe principalele fonduri de investiţii de mare risc. Unele dintre aceste fonduri au făcut averi din pariuri pe scăderea acţiunilor din industriile greu afectate, precum industria hotelieră, de automobile şi alte industrii din domeniul transporturilor. „Am primit telefoane de la oameni de rând care încercau să investească sume între 100 şi 500 de dolari. Oamenii aceştia erau patrioţi, voiau să investească în America. Mi se pare dezgustător şi dureros faptul că miliardari care investesc bani pentru alţi bogaţi pun umărul la slăbirea pieţei", declara un broker pentru NewsMax.com.21

Unul dintre aceşti miliardari era Soros. Miercuri, pe 19 septembrie, el se afla în Hong Kong, la o prelegere susţinută în faţa unui grup de industriaşi. într-o conferinţă de presă care a avut loc în aceeaşi zi, el a refuzat să spună dacă Quantum Fund a pariat pe scăderea activelor americane. Totuşi, a lăsat să-i scape un pont util pentru investitori. „Nu cred că piaţa poate să funcţioneze pe principii patriotice", a declarat Soros.22 Pentru mulţi adepţi ai lui Soros, mesajul acesta era suficient. Era semnalul că nu trebuie să susţină campania „Investeşte în America".

Această declaraţie a fost urmată de o alta, în care Soros se opunea intervenţiei militare asupra talibanilor după atacurile teroriste. La întrebarea corespondentului CNN Andrew Stevens „în cazul unei intervenţii militare semnificative a Statelor Unite, piaţa va fi afectată?", Soros a răspuns:

„Cred că pieţele financiare se tem, în acest moment, de ea (n. trad., de o intervenţie militară). Cred că este un element de nesiguranţă care cântăreşte în piaţă. Foarte multe depind de acest răspuns. Represaliile ar avea cu siguranţă un efect negativ, ar avea un efect negativ în viaţa de zi cu zi. Ar însemna, de fapt, o victorie a teroriştilor,

dacă noi, să zicem, provocăm moartea civililor nevinovaţi. Este genul de radicalism pe care ei (n. trad., teroriştii) îl caută. Dar am convingerea – şi sunt indicii clare în această direcţie – că guvernul este perfect conştient de asta. Este sfatul pe care guvernanţii îl primesc şi din Europa, şi din Orientul Mijlociu. Deci, de fapt, cred că răspunsul nostru va fi destul de clar".23

Soros tocmai anunţase întreaga lume, via CNN, că represaliile militare după cel mai odios atac din istoria SUA „ar omorî civili nevinovaţi" şi ar destabiliza piaţa globală. Acest mesaj era, de asemenea, adresat pieţelor internaţionale, de a condamna un asemenea act de auto-apărare al Americii.

Cum propunea Soros să răspundă America? Aici, a preferat să fie vag. în discursul susţinut, în acea seară, în faţa Asia Society Hong Kong Center, el a sugerat că SUA ar putea să încerce să „închidă" Afganistanul şi, în acelaşi timp, să facă „câţiva paşi constructivi pentru a face mai bună lumea în care trăim". Dar, fără intervenţie militară:

„Trebuie să ne concentrăm eforturile pentru eradicarea terorismului organizat, dar trebuie să înţelegem că va fi extrem de dificil să-l capturăm pe Bin Laden, «viu sau mort», pentru că Afganistanul este foarte inaccesibil... Cred că atacurile aeriene sunt mai mult decât inutile... în timpul ocupaţiei sovietice în Afganistan.... mujahedinii locuiau, practic, în peşteri din munţi, iar noaptea coborau şi cultivau pământul. Au rezistat destul de bine bombardamentelor din timpul zilei ale armatei sovietice. Cred că sigilarea (n. trad., închiderea graniţelor) Afganistanului atârnă mai greu... Cred că se poate să închizi Afganistanul, dar asta ar însemna un asediu de lungă durată şi va trebui să avem răbdare şi să fim consecvenţi; şi, mai presus de toate, trebuie să evităm să avem victime din rândurile civililor şi să demonizăm Islamul. Am speranţa că aceasta va fi, de fapt, tactica pe care guvernul SUA o va urma... Trebuie să îmbinăm lupta

împotriva terorismului cu paşi constructivi în vederea transformării lumii în care trăim într-una mai bună”.24

Invocând experienţa stângace a invaziei şi ocupaţiei sovietice, din urmă cu 20 de ani, Soros a indus în eroare publicul în ceea ce priveşte capacitatea superioară a armatei SUA în Secolul XXI. De ce a făcut asta e un mister. Soros cunoaşte în detaliu progresele care s-au făcut în domeniul armamentului. A fost un investitor important în domeniul tehnologiei de apărare, începând cu 1974, când fondul de investiţii care îi poartă numele a început să cumpere acţiuni la Northrop, Grumman, Lockheed şi United Aircraft (care, ulterior, s-a numit United Technologies). Mai mult decât atât, Soros a fost un pionier în domeniul „câmpului de luptă automatizat”. începând cu 1975, el a investit masiv în astfel de arme ultra-moderne, precum bombe „inteligente”, artilerie controlată prin laser, senzori electronici şi teleghidare.25 Cu alte cuvinte, Soros ştia cât de nepotrivit era să compari armele şi tactica armatei sovietice din 1979 cu cele de care dispuneau forţele americane în 2001.

Statele Unite şi forţele de coaliţie au securizat Afganistanul în mai puţin de şase luni, lucru pe care ruşii nu l-au reuşit în 10 ani de luptă. Avertismentul lui Soros că piaţa globală va răspunde negativ la o acţiune militară a SUA s-a dovedit a fi tot o dezinformare.

Pe 14 septembrie 2001, economistul Brian Wesbury a oferit o predicţie mult mai exactă în Wall Street Journal. în articolul intitulat

„Cel mai bun imbold economic: victoria”, Wesbury a scris: „Din punct de vedere economic, rolul administraţiei Bush în această situaţie este să reducă riscurile. Iar pentru a reduce riscurile e nevoie să urmezi cu consecvenţă o strategie de eliminare a inamicului”. Wesbury le-a reamintit cititorilor că „în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, indicele Dow Jones Industrial Average s-a prăbuşit în timp ce nemţii mărşăluiau prin Europa. Dar,

odată ce Statele Unite s-au mobilizat, după episodul Pearl Harbour, piaţa şi-a revenit, iar indicele Dow s-a dublat între aprilie 1942 şi jumătatea lui 1946....Mai recent, atacul lui Saddam Hussein în Kuweit a produs confuzie în mediul economic. Dar în secunda în care bombele au început să cadă deasupra Bagdadului, în 1991, bursa a început să urce şi nu s-a mai uitat înapoi". Prin comparaţie, nota Wesbury, atitudinea şovăielnică a SUA în Războiul din Vietnam a speriat bursele, motiv pentru care, de la începutul războiului şi până la final, indicele Dow a scăzut cu 30%. „Lecţia este clară. în acest moment, un răspuns stângaci al guvernului american în faţa terorismului va avea efecte devastatoare, pe termen lung, asupra sănătăţii economiei americane. O acţiune militară hotărâtă va reduce riscul economic".26

Wesbury nu facea decât să afirme evidenţa, iar Soros era un investitor prea inteligent ca să nu-şi dea seama că avea dreptate. Dar Soros urmărea o agendă care era dincolo de dolari şi cenţi, dincolo de lupta împotriva terorismului şi dincolo de orice interes pentru binele Americii. Scopul lui era să pună capăt „secolului american", după cum l-a numit Henry Luce – o eră de dominaţie americană în afacerile internaţionale. Pentru a-şi atinge scopul, Soros trebuia să-l împiedice pe George Bush să câştige războiul împotriva terorii.

Pe măsură ce se apropiau alegerile din 2004 – primele de după intervenţia trupelor americane în Irak – publicul a început să înţeleagă ce voia să spună Soros, după 9/11, prin sintagma „să facem mai bună lumea în care trăim". Cheia acestei îmbunătăţiri era să-l elimine pe George Bush din funcţia de comandant suprem.

La şapte luni după ce trupele americane au intrat în Irak şi chiar înainte de alegerile primare din Partidul Democrat, pe 29 septembrie 2003, Soros a făcut un apel la „o schimbare de regim în Statele Unite". El a acuzat o confiscare a guvernului american de către „extremişti"

care caută să domine lumea. Soros a declarat:

„Există un grup de oameni – i-aş numi extremişti – care au această convingere: că afacerile internaţionale ţin de putere, nu de lege, şi că legea internaţională va urma întotdeauna calea impusă de forţă. Pe cale de consecinţă, dat fiind faptul că Statele Unite sunt cea mai puternică naţiune a planetei, trebuie să-şi impună puterea, voinţa şi interesele în lume şi ar trebui să o facă urmărindu-şi interesele.

Cred că aceasta este o ideologie foarte periculoasă. Este periculoasă pentru că America este, de fapt, foarte puternică... E foarte periculos pentru lume ca America, o putere dominantă, să fie prinsă într-o ideologie atât de extremistă..".27

O lună mai târziu, Soros a promis din nou să-l înlăture pe Bush. Mesajul său era provocator, aproape isteric. „Sub regimul Bush, America este un pericol pentru întreaga lume", a declarat Soros pentru Washington Post. înlăturarea lui Bush este „prioritatea mea de grad zero... o chestiune de viaţă şi de moarte". Soros a venit cu o propunere: „Sunt gata să-mi pun banii la bătaie pentru a demonstra asta". „Câţi bani? Ar fi George Soros dispus să-şi cheltuiască întreaga avere pentru a-l înlătura pe Bush?", a întrebat Washington Post. „Dacă cineva mi-ar garanta că se poate", a replicat el.28

în acelaşi interviu, Soros a comparat administraţia Bush cu Germania nazistă. Soros însuşi a fost un supravieţuitor al ocupaţiei naziste şi sovietice în ţara de origine, Ungaria. El le-a spus jurnaliştilor de la Washington Post: „Când îl aud pe Bush că spune «Ori cu noi, ori împotriva noastră», îmi amintesc de nemţi. Experienţa personală sub ocupaţie nazistă şi sovietică m-a marcat".29 în realitate, afirmaţia lui Bush era cât se poate de raţională. Prea mult timp, state care au pretins că ne sunt prietene şi aliate au complotat cu teroriştii. Câtă vreme teroriştii vor primi adăpost peste tot în lume, vor continua

să atace. Nimeni nu poate rămâne neutru într-un astfel de război. Bush soma statele să ia atitudine şi să se alăture luptei împotriva unui inamic comun, care ameninţa orice naţiune civilizată, în egală măsură. Motivele pentru care Soros se opunea acestei poziţii erau neclare, dar se opunea cu îndârjire.

Pentru a doua oară în decurs de trei luni, Soros a susţinut că Statele Unite reprezentau un pericol pentru întreaga lume. Ce voia să spună mai exact cu asta? O lună mai târziu, în decembrie 2003, el a oferit un răspuns sub forma unei noi cărţi „*The Bubble of American Supremacy*: *Correcting the Misuse of American Power*". Soros reafirmă, în carte, că atacurile de la 11 septembrie nu justifică războiul. „Era mai adecvat ca atacurile de la 11 septembrie să fie tratate drept crime împotriva umanităţii", a scris el. „Iar crimele presupun intervenţia poliţiei, nu acţiuni militare".30 Aceasta este o replică pe care candidatul democrat John Kerry a folosit-o în campania sa din alegerile primare.

Mai important este faptul că Soros spune în carte că răspunsul militar dat de SUA este, de fapt, mai grav decât „crima" care l-a determinat, deoarece „războiul împotriva terorismului s-a soldat cu mai multe victime civile în Afganistan şi Irak decât în atacurile de la World Trade Center".31 Aceasta era replica preferată a propagandei de stânga. Pe acelaşi principiu, aliaţii din cel de-al Doilea Război Mondial ar fi fost judecaţi, din punct de vedere moral, mult mai aspru decât cei care au declanşat războiul, pe motiv că aliaţii au învins, omorând mai mulţi soldaţi inamici – implicit şi civili – decât adversarii lor.

Soros a susţinut că administraţia Bush „urmăreşte câştigarea supremaţiei americane", lucru mai periculos decât teroarea islamistă.32 în acelaşi timp, i-a criticat aspru pe liderii SUA pentru convingerea lor că dreptatea era de partea americanilor.33 Conform lui Soros, „Bush pune semnul egal între libertate şi valorile americane. Are

o viziune rudimentară asupra a ceea ce este bine şi ce este rău. Noi avem dreptate, ceilalţi greşesc. Această viziune se bate cap în cap cu principiile unei societăţi deschise, care admite că este posibil să greşească".34 Cumva Soros vrea să pună că teroriştii ar putea să aibă dreptate?

Concluzia lui era că, în toiul unui războiului cu fundamentaliştii islamici, era nevoie de un preşedinte american care să creadă că e posibil să greşească.

Soros şi-a dus raţionamentul mai departe şi a susţinut că drumul pe care merg acum Statele Unite duce către dezastru. „Putem face o anumită paralelă între dorinţa SUA de supremaţie americană şi tendinţa de fluctuaţie care poate fi văzută, din când în când, pe bursă. Balonul se sparge acum".35 Ţările, asemenea fluctuaţiilor de pe bursă, au tendinţa să urce şi să coboare, pentru ca, apoi, să urce din nou. însă, referitor la viitorul SUA, Soros nu se mulţumeşte să fie un investitor pasiv. El vrea să fie parte a procesului, şi nu spre binele Statelor Unite. în viziunea lui Soros, America este o ameninţare pentru pacea şi supravieţuirea mondială. Pentru a înlătura această ameninţare este necesar „să spargem balonul supremaţiei americane"36, a declarat el, într-un discurs ţinut la London School of Economics, pe 29 ianuarie 2004.

Partidul din Umbră este o manifestare instituţională a obsesiei anti-americane a lui Soros. Este arma politică cu care intenţionează să spargă balonul de influenţă şi succes al Statelor Unite. Dacă ar veni din partea oricui altcuiva, ameninţările lui Soros ar putea părea vorbe goale. Dar Soros nu este un rebel de mâna a doua. El are o putere financiară şi politică pe care niciun om nu a avut-o şi are experienţa necesară pentru a şti cum să o folosească.

CAPITOLUL 2
CUM FUNCŢIONEAZĂ SOROS

Orice jurnalist care l-a urmărit pe Soros cu suficientă atenţie s-a obişnuit să-i asculte discursurile publice cu o doză de scepticism. Din când în când, Soros trădează o

anume îngâmfare profesională în talentul său de a induce în eroare. Iar activitatea pe care o desfăşoară îi oferă multe ocazii de a-şi perfecţiona acest talent.

Filialele Fundaţiei pentru o Societate Deschisă au pus umărul la lovituri de stat şi revolte în multe ţări, de fiecare dată, aparent, în numele „democraţiei". într-un interviu acordat, în 1995, publicaţiei New Yorker, Soros a declarat că, pentru scopurile „subversive" ale Fundaţiei sale pentru o Societate Deschisă, a fost nevoie să ia mai multe feţe, de-a lungul anilor. în anumite ţări, a adoptat o poziţie „pro-comunistă", în timp ce în altele a jucat rolul anti-comunistului. Doar el ştia unde se poziţionează – şi, probabil, nici el. „într-o ţară spun ceva, în alta, altceva", s-a amuzat el.37

Revolta din noiembrie 2003, care l-a înlăturat pe preşedintele Georgiei, Eduard Şevarnadze, este o dovadă în acest sens. în timpul unei vizite în Ucraina, Soros a negat categoric informaţiile din presă care îl legau de această lovitură de stat. El le-a declarat jurnaliştilor, la Kiev, pe 21 martie 2004: „Ceea ce s-a întâmplat în Georgia este opera georgienilor, nu a mea. Nu am avut nicio legătură cu asta".38 Dar, în luna iulie, Los Angeles Times a publicat următorul citat din Soros: „Sunt încântat de ceea ce s-a întâmplat în Georgia şi sunt mândru că am putut să-mi aduc contribuţia".39. Care versiune este cea adevărată? Partidul din Umbră reflectă, în multe privinţe, personalitatea creatorului său, şi este o manifestare instituţională a fascinaţiei fondatorului pentru fumigene şi jocuri de culise. Disimularea, inducerea în eroare şi dezinformarea sunt apanajul său. O pâclă de înşelătorii îi acoperă acţiunile la fiecare nivel.

Creierul financiar al imperiului său este un fond de investiţii, Soros Fund Management LLC, cu sediul pe Seventh Avenue 888, în Manhattan, New York. Operaţiunile politice sunt derulate în special prin Open Socie- 33

ty Institute (OSI) (n. trad. Institutul pentru o Societate Deschisă), al cărui cartier general se află pe West 59th Street 400. Institutul pentru o Societate Deschisă este coordonatorul reţelei de Fundaţii pentru o Societate Deschisă ale lui Soros, care operează în peste 50 de ţări.

O privire asupra celor mai importanţi oameni din Institut ne arată care este tipul de expertiză pe care Soros o apreciază în mod deosebit. Directorul companiei sale de lobby, care operează în biroul din Washington, Morton H. Halperin, este un fost oficial guvernamental, cu o carieră notabilă în cauze de stânga. In 1967, Johnson Defence Department l-a însărcinat pe Halperin să redacteze o istorie secretă a intervenţiei Statelor Unite în Vietnam, pornind de la documente clasificate. Halperin şi adjunctul său, Leslie Gelb, au alocat o bună parte din document adversarilor de stânga ai războiului. Deloc surprinzător, în cele din urmă, au realizat un document care scotea în evidenţă poziţia mai veche a lui Halperin, potrivit căreia Războiul din Vietnam nu putea fi câştigat, şi îi ridiculiza pe preşedinţii Kennedy şi Johnson pentru faptul că au refuzat cu îndârjire să ţină cont de părerea consilierilor care împărtăşeau această opinie.

Unul dintre cei angajaţi de Halperin să redacteze istoria secretă a Războiului din Vietnam era Daniel Ellsberg. în ciuda trecutului său de ofiţer de marină şi analist militar pentru Rând Corporation, Ellsberg s-a transformat într-un radical de stânga. într-un volum de memorii, intitulat „Secrete", Ellsberg susţine că, încă din 1967, ajunsese la concluzia că „nu luptam în direcţia greşită, ci eram direcţia greşită" în Războiul din Vietnam40. Evident, Ellsberg ajunsese să privească totalitarismul lui Ho Chi Minh ca pe o forţă a binelui.

Ellsberg a declasificat documentul şi l-a remis către New York Times care l-a publicat, în iunie 1971, sub titlul „Documentele Pentagonului"41. Aceasta a fost o încălcare

clară a Legii Spionajului din 1918, care interzice declasificarea documentelor guvernamentale. Ellsberg a fost trimis în judecată, dar cazul a fost clasat în timpul scandalului Watergate, care l-a înlăturat de la putere pe Nixon.

Asemenea lui Ellsberg, şi Halperin a avut tendinţa de a abuza de accesul la informaţii ultra-confidenţiale pentru a submina poziţia SUA. La un moment dat, preşedintele Nixon şi consilierul pe probleme de securitate naţională, Henry Kissinger, au suspectat că Halperin le dă jurnaliştilor informaţii militare secrete, în special informaţii ultra-confidenţiale legate de operaţiunile militare ale SUA în Cambodgia. De aceea, au solicitat FBI să-i monitorizeze telefonul. înregistrările au arătat că Halperin păstra o legătură strânsă cu Daniel Ellsberg, deşi relaţiile lor profesionale încetaseră de mult timp. La un moment dat, agenţii FBI l-au interceptat pe Halperin, pe atunci consultant în cadrul administraţiei Nixon, în timp ce analiza strategii politice de sabotare a acţiunilor militare, prin tăierea fondurilor alocate acestor operaţiuni armate.42

Un alt om-cheie al lui Soros este Aryeh Neier, preşedinte al Institutului pentru o Societate Deschisă şi al Soros Foundation Network. în calitate de director al Ligii Socialiste pentru Democraţie Industrială, s-a ocupat personal de înfiinţarea grupării Students for a Democratic Society sau SDS, în anul 1959.43 în timpul Războiului din Vietnam, SDS a fost liga studenţească responsabilă pentru agitarea spiritelor în campusurile universitare americane pentru ca, ulterior, să se transforme în gruparea teroristă Weather Underground, care i-a declarat război „Amerikkăi" şi a plasat bombe la Pentagon şi Capitoliu. între timp, Neier trecuse la treburi mai serioase.

A lucrat pentru American Civil Liberties Union timp de 15 ani (1963-1978), iar în ultimii opt ani a fost director al Uniunii (1970-1978). Sub conducerea lui Neier, ACLU a

dat o mână de ajutor New York Times în chestiunea legată de „Documentele Pentagonului”. Nixon voia să blocheze publicarea documentelor printr-un apel la Curtea Supremă, iar ziarul voia să blocheze această acţiune a preşedintelui.44 Tot sub conducerea lui Neier, ACLU a făcut publică una dintre primele cereri de punere sub acuzare a lui Nixon, pe 4 octombrie 1973.

La 10 zile după publicarea acestei rezoluţii, ACLU a pornit o campanie media naţională împotriva lui Nixon, printr-o expunere de o pagină în New York Times, intitulată „De ce este necesar ca Richard Nixon să fie pus sub acuzare şi cum se poate face asta”. Pentru a pune teoria în practică, ACLU a depus, în numele lui Morton Halperin, o plângere penală împotriva lui Nixon şi Kissinger pentru interceptări ilegale. în biografia sa, Neier scrie că mărturiile din procesul Halperin i-au ajutat pe membrii House Judiciary Committee să-şi contureze probele pentru punerea sub acuzare a lui Nixon.45

Impresionat, fără îndoială, de seria de victorii a lui Neier împotriva lui Nixon, adversarul său principal, Halperin, a intrat şi el, mai târziu, în ACLU. între 1975 şi 1992, el a condus Centrul pentru Studii de Securitate Naţională, un proiect al ACLU care urmărea tăierea fondurilor destinate apărării şi sabotarea serviciilor secrete. Halperin a fost şi director al Uniunii Americane pentru Libertăţi Civile America, între 1984 şi 1992, şi şef al Arhivelor de Securitate Naţională din cadrul Uniunii. Din această poziţie, Halperin a reuşit anularea unei decizii guvernamentale care interzicea publicaţiei radicale The Progressive să publice o reţetă de fabricare a bombei cu hidrogen.46

Şi mai important decât atât, Halperin a dus un război pe faţă împotriva serviciilor secrete americane, prin săli de judecată şi prin presă, în încercarea de a deposeda guvernul de orice mijloace de investigare, monitorizare şi anihilare a elementelor subversive şi a acţiunilor

acestora.47 Nu i-a trebuit mult până să facă următorul pas şi să susţină desfiinţarea tuturor serviciilor secrete. „A folosi servicii secrete pentru a apăra o republică constituţională e ca şi cum a-i folosi metoda aceea medicală primitivă, care utiliza lipitori pentru a suge sângele pacienţilor febrili. Intenţia este de vindecare dar, pe termen lung, remediul este mai letal decât boala în sine”, a scris Halperin în cartea sa, „Statul fără de lege: Crimele serviciilor secrete americane”, publicată în 1976.48

într-un articol publicat în martie 1987 în Nation, Halperin a dezvoltat acest subiect şi, asemenea lui Ellsberg, a susţinut că America este partea ticăloasă în Războiul Rece. „Secretomania nu serveşte securităţii naţionale. Operaţiunile secrete sunt incompatibile cu un guvern constituţional şi ar trebui desfiinţate”, a declarat el.49 Acesta era un apel pentru subminarea serviciilor secrete, concomitent cu dezarmarea armatei, un leitmotiv al agendei radicale.

După ce l-a cooptat pe Halperin, Soros l-a însărcinat să-i continue războiul împotriva serviciilor secrete americane. Misiunea sa principală era să combată „acţiunile de ameninţare a libertăţilor civile ale americanilor după 11 septembrie”. Aceste acţiuni includeau şi dispoziţiile din Patriot Act, lege care a dat mai multă putere serviciilor de informaţii americane.50 în acest demers, organizaţii de stânga, asociate cu Soros, printre care ACLU sau Castro Center for Constitutional Rights, au jucat rolul principal.

Soros l-a angajat pe Aryeh Neier în 1993, iar pe Morton Halperin în 2002. în acest fel, el a pus la punct o echipă cu o expertiză comună. I-a pus în poziţii-cheie în Partidul din Umbră pe doi dintre cei responsabili pentru înfrângerea Statelor Unite în Războiul din Vietnam. Astăzi, sub conducerea lui Soros, Neier şi Halperin muncesc din greu la un alt proiect – sabotarea intervenţiei SUA în Irak –

o misiune care, graţie experienţei, li se potriveşte mănuşă.

La fel ca în cazul Războiului din Vietnam, influenţarea opiniei publice pentru a determina înfrângerea SUA nu este de ajuns. Stânga ştie din experienţă că, pentru a înfrânge SUA, e nevoie de un atac în doi paşi. Primul pas este să sabotezi voinţa de a lupta prin inocularea unui sentiment anti-război şi prin contestarea moralităţii acestui război. Pasul doi este să-l elimini pe comandantul suprem al armatei. în timpul Războiului din Vietnam, acest lucru a fost posibil prin forţarea demisiei preşedintelui Nixon.

Ambii paşi au fost necesari pentru ca SUA să piardă în Vietnam. în cazul războiului din Irak, Partidul din Umbră urmează aceeaşi strategie în doi paşi. Am putea numi aceşti doi paşi: Vietnam II şi Watergate II.

Vietnam II însumează încercările Partidului din Umbră de a discredita, împiedica şi răstălmăci războiul în faţa americanilor. Watergate II se referă la încercările de a crea un al doilea scandal Watergate pentru a scăpa, astfel, de comandantul suprem al armatei americane într-o fază crucială a războiului. La începutul anilor ’70, demisia lui Richard Nixon i-a încurajat pe vietnamezii din Nord să încalce Tratatul de Pace de la Paris, să invadeze şi să cucerească partea de Sud a Vietnamului, iar pe khmerii roşii să facă acelaşi lucru în Cambodgia. O punere sub acuzare a lui George Bush ar avea, în mod evident, acelaşi efect, încurajându-i pe inamicii noştri din Orientul Mijlocul şi din întreaga lume.

Institutul pentru o Societate Deschisă investeşte masiv în operaţiuni menite să pună în practică Vietnam II şi Watergate II. De pildă, organizaţia Center for Constitutional Rights a schiţat deja câteva capete de acuzare împotriva preşedintelui Bush, care pot fi găsite pe site-ul organizaţiei. Un alt beneficiar al finanţării sorosiste, Amnesty International USA, a cerut arestarea lui George Bush, Donald Rumsfeld şi a altor oficiali de la Casa Albă

pentru presupuse rele tratamente aplicate prizonierilor din Irak şi nu numai. Preşedintele Amnesty International USA, Dr. William F. Schultz, a declarat, pe 25 mai 2005:

„Dacă Guvernul SUA va continua să fugă de responsabilitate, Amnesty International va solicita sprijin extern, în temeiul tratatelor internaţionale, pentru investigarea liderilor americani implicaţi în acest caz de tortură. Dacă investigaţiile vor duce către dovezi clare de punere sub acuzare, guvernele străine ar trebui să-i reţină şi să-i ancheteze pe oficialii care intră pe teritoriul ţării lor. Aceşti torţionari ar trebui să se gândească bine înainte să-şi planifice vacanţa în locuri ca Acapulco sau Riviera Franceză, pentru că ar putea sfârşi în arest, aşa cum s-a întâmplat cu Augusto Pinochet (fostul dictator chilian) în 1998, la Londra”.51

într-o veritabilă reeditare a campaniei publicate în New York Times, pe 14 octombrie 1973, care cerea punerea sub acuzare a lui Richard Nixon, ACLU a publicat, în ediţia din 29 decembrie 2005 a New York Times, un articol de o pagină, care cerea înfiinţarea unei comisii speciale, care să investigheze programul de supraveghere teroristă al preşedintelui Bush, şi care sugera punerea sub acuzare a preşedintelui. „Preşedintele Nixon nu era mai presus de lege, nici preşedintele Bush nu este”, afirma directorul executiv al ACLU, Anthony D. Romero în articolul de presă.52

Pentru a atinge un asemenea obiectiv, este nevoie de o coordonare complexă, atât a acţiunilor din „interior”, care intră în parametrii mainstream-ului american (presiune de sus), cât şi a acţiunilor din „exterior”, care îi implică radicalii de la baza piramidei, radicali care sunt în război deschis cu mainstream-ul (presiune de jos). Uneori, nevoia de a juca la două capete te poate aduce în situaţii stânjenitoare, vezi cazul lui Byron York, directorul ediţiei din Washington a publicaţiei National Review, care a dezvăluit că Institutul pentru o Societate Deschisă al lui

Soros a sprijinit financiar comisia de apărare constituită în cazul lui Lynne Stewart.

Lynne Stewart, avocat radical, a fost condamnată pentru complicitate la acte de terorism. A fost înregistrată în timp ce intermedia discuţii între „şeicul orb" Omar Abdel Rahman şi adepţii săi. Iată ce scria York: „Potrivit datelor Agenţiei de Administrare Fiscală, fundaţia lui Soros, Institutul pentru o Societate Deschisă, a finanţat comisia de apărare, constituită în cazul lui Lynne Stewart, cu 20.000 de dolari, în septembrie 2002".53 Presupunem că York a găsit de cuviinţă să publice aceste informaţii din dosarele IRS (n.trad. Agenţia de Administrare Fiscală a Statelor Unite) pentru că nu a putut să le găsească în altă sursă.

De pildă, ele nu apar în rapoarte anuale ale Institutului pentru o Societate Deschisă şi nu se găsesc nici pe website-ului Institutului, soros.org. Am încercat să le găsim printr-o metodă mai banală şi mai intuitivă, gândindu-ne cum ar fi procedat potenţialii cotizanţi, nefamiliarizaţi cu internetul. Am tastat „Lynne Stewart" şi „Lynne Stewart Defence Committee" în butonul de căutare de bază şi avansat al site-ului. Nu am găsit nimic despre Lynne Stewart în baza de date cu donaţiile făcute de Institut. După multe căutări pe internet, am dat, într-un final, de o pagină, pe forumul FreeRepublic.com, unde un utilizator anonim, cu pseudonimul „piasa", postase un link, de pe soros.org, cu lista de donaţii făcute pentru comisia de apărare a lui Lynne Stewart. Am dat peste acel link, dar am avut noroc şi multă răbdare. Fără ajutorul lui „piasa" nu ştiu dacă am fi reuşit. Experienţa aceasta ne arată că, înainte ca Byron York să facă dezvăluirea, potenţialilor donatori, care nu voiau să-i finanţeze pe terorişti, le-ar fi fost greu să afle despre implicarea Institutului în cazul Lynne Stewart.

Discreţia din jurul finanţării lui Lynne Stewart ne dezvăluie un şablon pe care Institutul pentru o Societate

Deschisă îl foloseşte. Aceasta nu-i o întâmplare, cum se spune. Preşedintele în funcţie, Aryeh Neier, a făcut o descriere relevantă a modului în care este organizat Institutul. înainte să preia preşedinţia Soros Foundations şi a Institutului pentru o Societate Deschisă, Neyer a constatat că e un haos în registrele contabile ale trustului. „Deciziile în cadrul trustului erau luate, în general, de George însuşi", a scris Neier.

''Arhiva nu prea exista sau era atât de prost făcută încât era inutilă. George s-a mândrit cu faptul că a condus trustul, la începuturile sale, fără un buget... lipsa finanţelor mi-a îngreunat treaba de a-mi da seama ce e de făcut... Doar George cunoştea activitatea întregului trust".54

Neier spune că „a introdus mai multe practici instituţionale standard" în activitatea trustului, dar cazul Lynne Stewart arată că mai are multe de făcut până să ajungă un nivel acceptabil de transparenţă financiară.

Obscurantismul vădit al Institutului nu este o chestiune lipsită de importanţă în lumea filantropilor, după cum scria, pe 5 februarie 2005, David Hogberg, în publicaţia American Spectator. „Fundaţiile Ford şi Rockefeller le-au cerut recent donatorilor să semneze o declaraţie pe proprie răspundere, care să ateste că beneficiarii lor nu susţin grupuri sau activităţi teroriste", a scris Hogberg. Aceasta venea în urma unui scandal în care a fost implicat grupul Ford, care a finanţat mişcări teroriste din Orientul Mijlociu sub masca unor fundaţii pentru apărarea drepturilor omului sau de caritate. „Beneficiarii OSI au obligaţia morală să refuze orice donaţie din partea OSI până când Institutul nu va adopta o poziţie similară", a scris Hogberg.55

Institutul a susţinut, bineînţeles, că nu a privit-o pe Lynne Stewart ca pe o teroristă, în momentul în care i-a finanţat apărarea. Au văzut-o ca pe o „apărătoare a drepturilor omului". într-un discurs susţinut pe 13 octombrie 2004, în capitala Norvegiei, Oslo,

vicepreşedintele Institutului şi director al programelor OSI din Statele Unite, Gara LaMarche, a declarat: „Erodarea dreptului de a apăra în SUA, după 11 septembrie, îi loveşte pe cei care apără drepturile omului. Arestarea şi trimiterea în judecată a unor avocaţi şi apărători, sub acuzaţia de a fi fost «martori materiali» la acte de terorism, reprezintă un precedent periculos. Este şi cazul lui Lynne Stewart, avocat al şeicului Abdul Rahman".56

Reprezentanţii Institutului ştiau, la acel moment, că Lynne Stewart nu era o apărătoare a „drepturilor omului". Este o membră bine-cunoscută a mişcării avocăţeşti pro-comuniste, de stânga, mişcare familiară lui Aryeh Neier, el însuşi un finanţator frecvent al publicaţiei de stânga, Nation. Nu este niciun secret în cercurile „progresiste" că Stewart este o auto-declarată revoluţionară, care pledează pentru o răsturnare brutală a capitalismului, urmată de suprimarea celor consideraţi „contrarevoluţionari" de către noul regim. „Nu am nicio problemă cu Mao, cu Stalin, cu conducerea Vietnamului şi în niciun caz cu faptul că Fidel îi închide pe cei pe care îi consideră periculoşi", a declarat ea, într-un interviu publicat, în noiembrie 2002, în revista maoistă Monthly Review.57 într-un interviu publicat în 1995, în New York Times, Stewart a declarat: „Eu nu cred în violenţă anarhistă, cred în violenţa direcţionată. Mă refer la violenţa îndreptată către instituţiile care perpetuează capitalismul, rasismul, sexismul, şi către oamenii care apără aceste instituţii".58

Consecventă cu credinţa ei în „violenţa direcţionată", Stewart şi-a făcut o vocaţie din a-i apăra în sala de judecată pe radicalii violenţi, de multe ori în calitate de avocat al organizaţiei Radicale Center for Constitutional Rights. Printre clienţii săi s-au numărat terorista Kathy Boudin, membră a organizaţiei Weather Underground, implicată, în 1981, în jaful armat „Brinks robbery", care a avut loc în Nyack, New York; David J. Gilbert, condamnat, alături de alţi doi complici, pentru uciderea a doi poliţişti şi

a unui agent de pază, în acelaşi atac armat din 1981;

Willie Holder, membru al Black Panther, care a deturnat un avion de pasageri către Alger, în 1972, şi care este bănuit că a pus la cale deturnarea unui alt avion în 1991; un palestinian care a încercat să arunce în aer sinagoga din New York.

în timp ce se ocupa de apărarea „şeicului orb" Imar Abdel Rahman, Stewart a decis să schimbe tabăra şi să devină din avocat al teroriştilor complicele lor. Stewart credea cu tărie în cauza lui Rahman. Referindu-se la relaţia ei cu „şeicul orb", New York Times notează, într-un articol publicat pe 22 septembrie 2002: „Stewart a fost un avocat activ – nu doar le-a apărat drepturile clienţilor, le-a susţinut cauza... Pe măsură ce îşi cunoştea noul client, ajungea să-l vadă ca pe un luptător pentru libertatea poporului oprimat de dictatură şi de imperialismul american".59

în ciuda eforturilor supraomeneşti ale lui Stewart, Rahman a fost condamnat la închisoare pe viaţă pe 17 ianuarie 1996 pentru implicarea sa în atacul de la World Trade Center, din 1993, şi pentru punerea la cale a atacului „Ziua Terorii". Gruparea islamică Al'Gamaă al-Islamiyya, pe care

Rahman o conducea în Egipt, a ameninţat imediat că va ataca „interesele americane şi pe liderii SUA", dacă Rahman nu va fi eliberat.60 In urma acestei ameninţări, avocatul acuzării, Patrick Fitzgerald, a cerut „măsuri administrative speciale", interzicându-i lui Rahman să comunice cu altcineva în afară de soţie şi de avocaţii săi. Tuturor celor care aveau acces la şeic le-a fost interzis să transmită mesaje între Rahman şi adepţii săi. Motivul evident al acestor interdicţii era acela de a-l împiedica pe Rahman să ordone sau să încurajeze alte atacuri.

Lynne Stewart a fost de acord cu aceste măsuri administrative speciale, pentru ca mai apoi să le încalce, ajutându-şi clientul să transmită multe mesaje către

gruparea sa, inclusiv mesaje de incitare la violenţă.61 Una dintre metodele pe care Stewart le folosea pentru a prelua mesajele şeicului era să distragă atenţia gardienilor, pretinzând că doreşte să aibă o scurtă discuţie cu acesta. în timp ce Stewart facea o conversaţie măruntă, de multe ori fără sens, şeicul îi transmitea în şoaptă, în limba arabă, prin intermediul translatorului, mesajele pe care voia să le trimită. Intrigile au fost interceptate fără ca ei să bănuiască ceva.62

FBI a arestat-o pe Stewart în faţa casei ei din Brooklyn, pe 9 aprilie 2002. A adoptat o atitudine sfidătoare la proces, afirmând, la un moment dat: „Pentru a ne elibera de acest tip de capitalism, lacom, bine împământenit, care există în această ţară şi care perpetuează sexismul şi rasismul, nu cred că putem fi pacifişti... vorbesc despre o revoluţie populară. Vorbesc despre schimbarea instituţiilor, care nu poate fi realizată fără violenţă".63 Cu două capete de acuzare pe numele său, ambele vizând sprijinul dat teroriştilor şi mărturii mincinoase, Stewart a fost condamnată pe 10 februarie 2005.64 După arestarea lui Lynne Stewart, cazul a devenit o „cause celebre" a stângii. în câteva zile, s-a înfiinţat mişcarea „Eliberaţi-o pe Lynne Stewart!" Organizaţia Center for Constitutional Rights a dat un comunicat de presă în care cataloga condamnarea lui Stewart drept „un atac la adresa avocaţilor care apără figuri controversate şi o încercare de a-i priva pe aceşti clienţi de apărarea perseverentă de care ar putea avea nevoie".65 Organizaţia care a condus mişcarea „Eliberaţi-o pe Lynne Stewart!" a fost ACLU (American Civil Liberties Union). După condamnarea lui Stewart, filiala din Massachusetts a ACLU a arătat, într-o declaraţie de presă: „Punerea sub acuzare a lui Lynne Stewart este o palmă dată drepturilor individuale şi domniei legii în numele luptei împotriva terorismului'...Ne exprimăm speranţa că sentinţa de condamnare a lui Lynne Stewart va fi revocată la apel".66

După dezvăluirea lui Byron York, Institutul pentru o Societate Deschisă a încercat să se distanţeze de cazul Lynne Stewart. într-un interviu pe care Amy Weil, purtătorul de cuvânt al Institutului, l-a acordat lui York, aceasta a declarat: „De curând, comisia de apărare Lynne Stewart i-a solicitat Institutului o finanţare suplimentară, dar solicitarea a fost refuzată".67 Weil părea să insinueze, prin aceste cuvinte, că Lynne Stewart şi cauza ei teroristă au ieşit din graţiile lui Soros. Dar aşa să fi fost? Poate că Soros a oprit donaţiile directe către Lynne Stewart, dar ceea ce Weil nu a spus este că toate celelalte organizaţii, care au jucat un rol importat în mişcarea „Eliberaţi-o pe Lynne Stewart", sunt finanţate de către Institutul pentru o Societate Deschisă.

Nicio altă organizaţie nu a oferit atât de mult sprijin lui Lynne Stewart şi atacurilor juridice la războiul SUA împotriva terorismului cum a facut-o organizaţia American Civil Liberties Union. Potrivit datelor Capital Research Center, Foundation Center şi ale Internal Review Center, Institutul lui Soros a finanţat ACU cu aproape 19 milioane de dolari între 1998 şi 2004 – în medie, cu 2.7 milioane de dolari anual. în tot acest timp, ACLU s-a ocupat să pună piedici tribunalelor, cu procese care prin care încerca: să blocheze activitatea comisiilor militare care judecau prizonierii de război închişi la Guantanamo; să interzică interogatoriile dure ale suspecţilor de terorism; să obţină aprobarea ca musulmanii să poată purta turbane – care îi făceau mai greu de identificat – în fotografiile necesare pentru actele de identitate; să împiedice Agenţia de Securitate Naţională să intercepteze convorbirile între suspecţi de terorism ş.a.m.d.

Probabil cel mai distructiv demers făcut de ACLU, la nivel naţional, este cel prin care încearcă să determine autorităţile locale să se declare „zone sigure pentru libertăţile civile". Oraşele, comitatele şi statele care îşi iau un asemenea angajament se dezic, practic, de Patriot Act,

de strategia naţională Homeland Security şi de operaţiunile federale anti-terorism, pe care Patriot Act le autorizează.

Până la momentul scrierii acestei cărţi, opt state şi 399 de oraşe şi comitate s-au declarat „zone sigure pentru libertăţile civile”, iar alte 280 de rezoluţii în acest sens se află în lucru.68 De reţinut faptul că Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros susţine campania de delimitare a „zonelor sigure pentru libertăţile civile”, nu doar indirect, prin finanţarea masivă a ACLU, dar şi în mod direct, prin donaţii făcute către Bill of Rights Defense Committee, organizaţia care coordonează această campanie.

CAPITOLUL 3
SĂPĂTURI DIN INTERIOR

Ca parte a strategiei lor de a pune „presiune de jos” George Soros şi Partidul din Umbră fac alianţe cu grupurile de activişti din stradă. Astfel de grupuri sunt deosebit de eficiente în influenţarea politicilor locale. Organizaţiile locale ale Partidului Democrat sunt căi de acces facile pentru activiştii Partidului din Umbră. Odată infiltraţi în organizaţiile partidului, pot săpa din interior.

Pe 16 august 2005, Institutul pentru o Societate Deschisă a contribuit la lansarea unei noi organizaţii, numite Progressive Legislative Action Network (PLAN). Partenerii Institutului, în acest proiect, au fost, printre alţii, Center for American Progress, organizaţie fondată de Soros şi condusă de fostul şef de cabinet al lui Bill Clinton, John Podesta, grupul MoveOn, fondat de Soros, dar şi organizaţiile AFL-CIO, SEIU, AFSCME şi United Steelworkers. Scopul declarat al organizaţiei Center for American Progress, conduse de activiştii democraţi David Sirota şi Steve Doherty, era să iniţieze legi, după un model, care reflecta dezideratele lor de stânga.69 Este puţin probabil, însă, ca PLAN să-şi limiteze activitatea la acţiuni de lobby obişnuite, dată fiind implicarea lui Soros în acest

proiect.

De unde interesul subit al lui Soros în politicile locale şi regionale? Unul dintre motive a fost publicat de către New York Times: „Cu cât vor reuşi conservatorii să reducă dimensiunea şi sfera de acţiune a guvernului federal, cu atât statele «albastre» vor avea mai multă libertate fiscală pentru a-şi atinge deziderateul de societate echitabilă”.70 Lucrul acesta se potriveşte de minune cu campania în derulare a stângii, de a radicaliza Statele Unite de sus în jos, câştigând oraş cu oraş, comitat cu comitat, stat cu stat, într-un climat de război politic neîncetat.

Asemenea guvernatorului George Wallace care, în 1963, a sfidat ordinul guvernamental de a desegrega şcolile din Alabama, stânga încearcă acum să se plaseze, peste tot în ţară, în congrese statale şi în posturi regionale, de unde poate să strâmbe din nas, fără teamă, la politicile guvernamentale centrale care nu îi convin.

în acest scop, Soros şi-a transformat statul de baştină, New York, într-un adevărat laborator pentru revoluţii de jos în sus. „Statul New York are mai mulţi democraţi decât republicani”, a explicat purtătorul de cuvânt al lui Soros, Michael Vachon. „Dacă nu ne putem crea o bază solidă aici, cum ne putem aştepta să câştigăm la nivel naţional?”71

Albany este un unul dintre comitatele cu cei mai mulţi democraţi dintr-un stat care, de altfel, votează masiv cu democraţii. La alegerile din 2004, de pildă, toată lumea a presupus că următorul procuror districtual să fie din partea democraţilor. Problema lui Soros nu era cum să fie ales un democrat în Albany, ci cum să fie ales democratul lui.

Membru de seamă al Partidului Democrat, Paul A. Clyne era procuror districtual în Albany încă din 2001, iar democraţii din comitatul Albany doreau să-l păstreze în funcţie. Dar Clyne avea un punct sensibil. Avea o poziţie foarte dură în privinţa drogurilor, poziţie pe care mulţi din

alegătorii din districtul lui nu o împărtăşeau. Clyde a sprijinit legile Rockefeller anti-drog, cele mai drastice din Statele Unite, ale căror prevederi sunt încă în vigoare, în mare parte, în statul New York. Sondajele au indicat că un procent ridicat de democraţi new-yorkezi doreşte o îmblânzire a legilor.

Soros a văzut oportunitatea. Adjunctul lui Clyne era un afro-american de 34 de ani, pe nume P. David Soares. Era ambiţios şi nemulţumit, avea, deci, profilul perfect pentru un recrut al Partidului din Umbră. Soros ştia că organizaţia democrată din comitatul Albany va merge cu Clyne în alegeri. Pentru a-l înfrânge pe Clyne în alegerile primare, Soros avea nevoie de ajutor din afară. Toate resursele Partidului din Umbră au fost puse în mişcare. O entitate auto-intitulată Working Families Party a intrat în bătălie pentru a contacta direct alegătorii în numele lui David Soares.

Working Families Party era o organizaţie-paravan a ACORN – Association of Community Organizations for Reform Now, cea mai mare şi mai puternică grupare radicală din SUA, despre care vom vorbi mai multe mai târziu. Deocamdată, vom scoate în evidenţă doar faptul că ACORN este un beneficiar al finanţărilor lui Soros, directe şi indirecte, şi o parte impor-

46 tantă a reţelei Partidului din Umbră.

Directorul executiv al ACORN, Steven Kest, a înfiinţat Working Families Party în 1998. Partidul se descrie pe website drept o coaliţie formată din ACORN, Communications Workers of America şi United Automobile Workers. însă, Kest a fost cel care a pus coaliţia pe picioare şi ACORN este gruparea care domină, în mod clar, partidul. Chiar şi astăzi, Working Families Party îşi desfăşoară activitatea într-o clădire a ACORN din Brooklyn.

în timpul alegerilor primare din Partidul Democrat, din 2004, William F. Hammond Jr., jurnalist New York Sun,

a scris, cu o anumită consternare, că apelurile primite în campania lui David Soares erau transferate liderilor Working Families Party, în biroul lor din Brooklyn, care era, evident, biroul ACORN.72 Această informaţie ne dezvăluie puţin din modul de operare al Partidului din Umbră. Gradele de autoritate şi responsabilitate sunt mascate de ierarhii stratificate de organizaţii care se află în interiorul altor organizaţii, care se află în alte organizaţii.

„Working Families Party a fost creat în 1998 cu scopul de a muta Partidul Democrat mai la stânga”, scria Associated Press, pe 28 martie 2000.73 Pentru acest obiectiv, Working Families Party intră în alegerile locale şi statale cu candidaţi radicali. De obicei, candidaţi! îşi maschează extremismul printr-o spoială de retorică populistă, promovând teme de genul „breadand-butter” (n. trad. — temă legată de nevoi primare), concepute să atragă sindicaliştii, dar şi alţi muncitori, republicani şi democraţi deopotrivă.

Working Families Party se foloseşte de o ciudăţenie din legea electorală a statului New York, care le permite partidelor să susţină candidaţi ai altor partide. Astfel, când Hillary Clinton s-a înscris în alegerile pentru Senat, în 2000, ea a candidat atât pe lista Partidului Democrat, cât şi pe cea a Working Families Party. în timpul campaniei electorale, Hillary a vorbit în cadrul mai multor acţiuni ale Working Families Party, memorabil fiind discursul din cadrul primei convenţii a formaţiunii, care a avut loc în perioada 26-27 martie 2000, la hotelul Desmond din Albany – eveniment pe care ziarul comunist Peoples Weekly World l-a catalogat drept „un punct de cotitură în politica New York-ului”.74 în faţa unui public înţesat de membri ai sindicatelor afiliate Partidului Familiilor Muncitoare precum SEIU, AFSC-ME, CWA, UAW sau UNITE, Jim Hightower, activist de stânga, a fost aplaudat la scenă deschisă cu afirmaţii de genul: „Ei spun că Wall

Street zbârnâie. O, da, face pipi pe noi toţi. (n.trad. joc de cuvinte. în limba engleză, cuvântul 'whizz' are dublu sens: a se mişca rapid şi a urina) Să-i spunem pe nume: Wall Street înseamnă război de clasă". După ce a primit susţinerea partidului, Hillary a promis să ducă o campanie în mijlocul oamenilor, declarând, în faţa unui public entuziast: „Cred că acesta este începutul unui parteneriat".75

Mass-media încurajează mitul potrivit căruia Hillary Clinton, politician de „centru", este separată de radicalii din SUA printr-o prăpastie ideologică. Nu se vede, însă, niciun semn al acestei prăpăstii în „parteneriatul" pe care Hillary îl are cu Working Families Party. „Au existat puţini candidaţi în istorie care să ne sprijine temele aşa cum au facut-o Al Gore şi Hillary Clinton", anunţa Working Families Party în timpul campaniei electorale din 2000.76 Agenţii electorali ai ACORN s-au împrăştiat în tot statul pentru Hillary, organizând o campanie uriaşă de încurajare a oamenilor să iasă la vot.

Strategia ACORN în New York este strâns legată de manipulare, adică de mascare, în faţa electoratului, a caracterului radical al grupului. Gândiţi-vă, de pildă la manevra „bait-and-switch" (n.trad., momeşte şi păcăleşte: tehnica de a pretinde ceva pentru a atrage publicul şi apoi de a le servi altceva), pe care Working Families Party, organizaţie-paravan a ACORN, pentru a obţine statut „permanent" pe listele electorale din statul New York. Pentru a fi eligibil, Working Families Party trebuia să câştige 50.000 de voturi în cel puţin un scrutin electoral. Deşi de-abia creat, partidul a reuşit asta în 1998, când l-a co-susţinut pe Peter F. Vallone, preşedinte al Consiliului Local şi democrat cu state vechi din Queens, pentru funcţia de guvernator la alegerile din 3 noiembrie 1998. Vallone a pierdut alegerile, dar platforma sa moderat-democrată – profund incompatibilă cu doctrina ACORN, care militează pentru lupta de clasă – a convins 51.325 de

new-yorkezi să voteze, fără să ştie, Partidul Familiilor Muncitoare, care şi-a câştigat, astfel, statutul permanent în listele electorale.77

După ce s-a calificat în mod clandestin drept formaţiune politică legitimă, Working Families Party a început să-şi bage nasul în politicile statale. A început să tatoneze candidaţi! partidelor mari, câştigând influenţă datorită puterii sale de a aproba sau refuza susţinerile. întrucât susţinerea dată de Working Families Party avea acum greutatea dată prin vot, politicienii din New York, republicani şi democraţi deopotrivă, au menajat partidul pentru a-i intra în graţii şi pentru a nu-i deranja pe liderii formaţiunii.

La scurt timp după lansarea partidului, în 1998, co-fondatorul Bob Masters – cel care este şi directorul politic din New York al Communications Workers of America – a declarat pentru publicaţia din Albany, Times Union: „în mod clar vom rămâne alături de Partidul Democrat". „Working Families Party încearcă, mai degrabă, să mute Partidul Democrat către extrema progresistă a spectrului politic", după cum a declarat un alt oficial al partidului.78

Acest proiect este în plină dezvoltare. în 2004, Working Families Party s-a extins în Connecticut. Oficialii partidului promit să se instaleze în toate cele 10 state în care sistemul „fusion voting" – adică susţinerea unui candidat de către mai multe partide – este legal. Aceste state sunt Arkansas, Connecticut, Delaware, Idaho, Mississippi, New York, South Carolina, South Dakota, Utah şi Vermont. Ce înseamnă pentru cetăţenii statelor-ţintă acest lucru? Putem vedea, parţial, din experienţa statului New York cu Partidul Familiilor Muncitoare.

în alegerile locale din 2001, o coaliţie de politicieni de extremăstânga, condusă de Partidul Familiilor Muncitoare, a câştigat o majoritate confortabilă, care îi asigura veto-ul în Consiliul Municipal din New York. Astfel, activiştii radicali ACORN au câştigat controlul politic

asupra oraşului New York. Au reuşit să acapareze puterea prin planificare şi sincronizare atente. în 1993, newyorkezii au votat, printr-un referendum, pentru limitarea aleşilor la două mandate executive. Noile reglementări în acest sens intrau în vigoare în noiembrie 2001, moment în care majoritatea membrilor Consiliului Local au fost forţaţi să se retragă. Acesta era momentul pe care Partidul Familiilor Muncitoare îl aştepta. Consiliul Municipal putea fi acaparat.

în puciul electoral care a urmat, 38 de noi membri şi-au ocupat poziţiile în Consiliul Municipal. „Aproximativ o treime din câştigători au fost susţinuţi în campanie de formaţiunea extremistă Partidul Familiilor Muncitoare..”., a scris Steven Malanga, în City Journal. „Peste 60% din noii consilieri au lucrat în domeniul guvernamental, comunitar sau al serviciilor sociale”.79

Noii consilieri erau, printre alţii, şeful de campanie al lui Hillary Clinton din campania din 2000, Bill de Blasio, şi şeful de campanie din New York al lui Al Gore, Charles Barron, figură controversată din Brooklyn şi fost membru al Black Panther. în cadrul unui miting în care milita pentru despăgubirea sclavilor, din 18 august 2002, el a declarat: „Vreau să stau în faţa celui mai apropiat alb şi să-i spun: «N-ai cum să înţelegi asta, e o chestie de negri» şi apoi să-i dau o palmă, doar pentru sănătatea mea mintală”.80

După obţinerea majorităţii, coaliţia condusă de ACORN a prezentat o agendă radicală. A impus legi care să sporească controlul Consiliului asupra executivului local şi care să reducă din puterea primarului. Platforma sa milita pentru limitarea reformelor asistenţiale ale lui Giuliani; o limitare de mişcare a poliţiei din New York, inclusiv interzicerea scanărilor pe „criterii rasiale şi de etnie”; crearea unei structuri politizate, numită Civilian Review Board, care să-i ancheteze pe poliţişti. Dacă ACORN şi aliaţii săi îşi duc la îndeplinire planul, nu doar

că vor creşte impozitele pe profit, vor creşte reglementările, iar sindicatele vor primi o serie de drepturi noi, dar corporaţiilor li se va interzice relocarea pentru a scăpa de persecuţia ACORN. Nicio corporaţie nu se va putea pleca din New York fără o „taxă de ieşire”, impusă de Consiliul Municipal.81

în timp ce acţionează local, soldaţii din umbră ai lui Soros gândesc întotdeauna global. Pe 12 martie 2003, Consiliul Municipal din New York, dominat de ACORN, a adoptat Rezoluţia 549-A, prin care se opunea planului SUA de invadare a Irakului. „îi transmitem un mesaj preşedintelui în funcţie sau, cel puţin, eu îi transmit... iar acesta este: nu mai puteţi folosi 9/11 ca scuză pentru război”, a declarat Charles Barron. Consilierul local Yvette Clark a adăugat: „Dacă vrem luptă, să luptăm împotriva sărăciei, să luptăm împotriva închiderii staţiilor de pompieri, să luptăm împotriva rasismului şi a sexismului”.82

Agenţiile de presă internaţionale au profitat de oportunitatea pe care rezoluţia anti-război din New York le-a oferit-o. „Votul de 31 la 17, dat în oraşul cel mai afectat de atacul terorist de la 11 septembrie, vine după ce... luna trecută, între 100.000 şi 350.000 de oameni au venit la New York pentru una dintre cele mai mari demonstraţii anti-război din SUA”.83 Agenţia germană Deutsche Presse-Agentur a completat: „Peste 100 de consilii municipale din SUA au adoptat rezoluţii similare”.84 La rândul său, Channel NewsAsia a transmis: „Consilierii municipali consideră că a declara război unui alt stat nu este o soluţie pentru rezolvarea crizei”. „New York spune nu”, a scris şi Liverpool Daily Echo, în Anglia.85

Desigur că mulţi newyorkezi s-au opus rezoluţiei. Sau, mai bine spus, s-ar fi opus, dacă ar fi ştiut de existenţa ei. Până astăzi, majoritatea newyorkezilor nu ştiu că aleşii lor locali au emis o asemenea declaraţie anti-

război. Media locală a minimizat ştirea până la stadiul de ignorare completă. Aproape o excepţie printre colegii ei de breaslă a fost Andrea Peyser, editorialist la New York Post, care a acuzat Consiliul Municipal că „necinsteşte memoria a aproape 3000 de suflete care au pierit în atacul de la World Trade Center”. Peyser a arătat că rezoluţia demoralizează trupele americane din Irak, arătând că soldaţii au numit o bază SUA din capitala Kuweitului „Câmp New York”, pentru a cinsti sacrificiul acestui oraş.86 Câţiva consilieri s-au delimitat de rezoluţie, inclusiv democratul Peter Vallone Jr., fiul mai sus-menţionatului Peter F. Vallone, fost preşedinte al Consiliului Municipal. „La câteva blocuri de Ground Zero, noi dezbatem... costurile unui război. Care este preţul pentru vieţile a 3000 de oameni? într-un viitor atac, când vom pierde 10.000 de oameni, se vor justifica costurile? Oraşul New York a fost ţinta teroriştilor. Saddam Hussein îi sprijină pe terorişti. El este un terorist”, a declarat mai tânărul Ballone. în aceeaşi notă, Andrew Lanza, republican din Staten Island, le-a spus colegilor săi de consiliu: „Vă sugerez să mergeţi pe stradă şi să vă uitaţi bine la acea gaură din pământ, la acea gaură din vieţile noastre”.87

Consiliul Local nu îi mai reprezenta pe newyorkezii de rând, era limpede. O forţă necunoscută preluase guvernarea oraşului pe ascuns. Acea forţă era Partidul din Umbră, care activa prin intermediul activiştilor radicali din reţeaua ACORN, care, la rândul lor, activau sub umbrela unei grupări-paravan, în acest caz, Partidul Familiilor Muncitoare.

Pe 4 februarie 2004, Consiliul Municipal al New York, dominat de ACORN, a mers mai departe şi a adoptat o ordonanţă care declara Big Apple-ul (n. trad., poreclă a oraşului New York) „zonă sigură pentru libertăţile civile”, ceea ce însemna că New York-ul se dezicea de Patriot Act şi refuza să coopereze cu autorităţile federale în operaţiunile anti-terorism autorizate de acest act. Această

acţiune a fost parte a campaniei de amploare naţională, descrise în Capitolul 2, organizată de ACLU (American Civil Liberties Union) şi de alte grupări de stânga. Şi de această dată, media locală a ignorat subiectul, iar majoritatea locuitorilor din New York nu ştiu, până astăzi, că această ordonanţă a fost adoptată.88

Preluarea Consiliului Municipal şi, mai apoi, refuzul de a coopera cu Departamentul de securitate internă în acţiunile de combatere a terorismului au fost opera Partidului Familiilor Muncitoare care, ulterior, în 2004, l-a sprijinit pe David Soares, candidatul lui Soros. Ca şi Hillary Clinton, Soares a candidat, simultan, din partea Partidului Democrat şi a Partidului Familiilor Muncitoare. Ulterior, Daily News a concluzionat: „Cheia succesului lui Soares a fost Partidul Familiilor Muncitoare, care a demarat, cu luni în urmă, o campanie discretă de a contacta alegătorii din uşă în uşă şi de mobilizare a electoratului prin telefoane. Maşinăria politică a organizaţiei din Albany a fost prinsă dormind în post”.89 Aclamându-l pe Soares drept „Procurorul poporului”, publicaţia radicală Village Post a identificat cheia succesului în această campanie:

„în aceste alegeri primare, atât campania lui Soares, cât şi cea a lui Clyne au costat peste 100.000 de dolari, dar Soares a avut o campanie în teren mult mai agresivă. Peste 500 de voluntari au lucrat pentru el, dând telefoane sau bătând la uşi. în săptămânile premergătoare alegerilor primare, voluntarii au vorbit cu peste 20.000 de votanţi. în ziua alegerilor, o caravană de zece maşini a colindat comitatul trâmbiţând mesaje de sprijin din partea politicienilor locali. Soares a făcut vizite la şantierele imobiliare din Albany. A urcat până la etajul 12 al fiecărei clădiri şi, de acolo, a coborât pe jos, oprindu-se la fiecare etaj pentru a-i îndemna pe muncitori să meargă să voteze”.90

Clyne a încercat să contracareze artileria Partidului

din Umbră, prezentându-l pe contracandidatul său drept un cal de curse al lui Soros. Unul dintre flyer-ele sale avea titlul „NU VĂ LĂSAŢI PĂCĂLIŢI” şi avertiza: „O grupare newyorkeză care susţine legalizarea drogurilor vrea să cumpere funcţia de procuror districtual în comitatul Albany”. Clyne se referea la organizaţia Drug Policy Alliance, condusă de Ethan Nadelmann, fost profesor universitar la Princeton. Soros l-a cooptat pe Nadelmann direct de la Princeton, în 1994, cu scopul de a-i coordona campania naţională de legalizare a drogurilor, care, astăzi, este derulată în principal prin organizaţia Drug Policy Alliance. Aproximativ o treime din banii acestei organizaţii, fondate şi conduse de Soros, vin de la Institutul pentru o Societate Deschisă. Din cei 121.776 de dolari pe care Partidul Familiilor Muncitoare i-a băgat în campania lui David Soares, 81.500 veneau de la Drug Policy Alliance Network, unealta politică a organizaţiei Drug Policy Alliance.

Cu alte cuvinte, organizaţia condusă de Nadelmann şi controlată de Soros a făcut donaţii *indirecte* în campania lui David Soares, dând bani Partidului Familiilor Muncitoare care, mai apoi, i-a virat în campania lui Soares. Acest aranjament era, în mod clar, ilegal. Printre multe nereguli, cea mai evidentă era că încălca legea statului New York care interzice imixtiunea partidelor politice în alegerile primare ale altor partide. De pildă, republicanii nu pot încerca să influenţeze rezultatele alegerilor primare din Partidul Democrat, prin susţinerea unui candidat în detrimentul altuia. In acelaşi fel, Partidul Familiilor Muncitoare nu poate susţine un candidat în detrimentul altuia, în alegerile primare din Partidul Democrat. Cu toate acestea, Partidul Familiilor Muncitoare a făcut exact acest lucru în cazul lui David Soares, când l-au susţinut în detrimentul lui Clyne, adversarul său democrat. In ciuda faptului că era ilegală, strategia a funcţionat. Soares a câştigat atât alegerile primare, cât şi pe cele generale.

Astăzi este procuror districtual în comitatul Albany.

încercările de a face Partidul din Umbră să răspundă pentru fărădelegile sale au fost slabe, anemice şi ineficiente. Pe 14 octombrie 2004, Curtea Supremă de Justiţie a Statului New York a decis că Partidul Familiilor Muncitoare a încălcat, într-adevăr, legea electorală a statului, art.2-126, prin sprijinirea financiară a campaniei lui Soares. însă, judecătorul de caz,

Bernard Malone Jr., a părut că nu ştie cum să aplice legea pe care tocmai o citase. A arătat că ar fi necesară o anchetă penală, dar nu ştia sigur cine ar trebui să o desfăşoare.

în acest sens, judecătorul a trimis copii ale deciziei sale de 15 pagini către Consiliul Electoral al Statului New York, către procurorul general al statului New York, Eliot Spitzer, şi către procurorul districtual al comitatului Albany, Paul Clyne. Judecătorul preciza, însă, că dacă procuratura districtuală ar fi preluat ancheta, Clyne nu ar fi putut să o coordoneze, întrucât era parte interesată. în ceea ce-l priveşte, Clyne a declarat, în mod apreciabil, că nu vrea să se implice în acest caz. Conflictul său de interese era prea evident. El i-a solicitat judecătorului Malone să numească un procuror special pentru acest caz, dar judecătorul a refuzat.

Aceasta însemna că mingea era în terenul procurorului general Eliot Spitzer. A aplicat Spitzer legea? Evident că nu. Purtătorul său de cuvânt, Darren Dopp, a spulberat orice speranţă în acest sens în momentul în care a anunţat că procuratura districtuală este dispusă să analizeze decizia instanţei, însă o astfel de investiţie trebuie deferită Consiliului Electoral al Statului New York sau unui procuror local.91

Odată cu acest anunţ, orice speranţă de aplicare a legii electorale din New York s-a spulberat. Procuratura districtuală din comitatul Albany a ieşit tacit de sub controlul democraţilor şi a început să fie controlată de

Partidul din Umbră al lui George Soros. „Niciodată nu a mai existat, cel puţin în experienţa mea în statul New York, un asemenea plan deliberat, orchestrat, bifazic, de eludare a legii electorale, ca să nu mai vorbim de faptul că a fost dus la capăt cu succes”, a declarat cu uimire James Featherstonhaugh, avocat în campania lui Clyne.92 La rândul său, publicaţia New York Post a titrat: „Aşadar, se pare că Soros... a driblat cu succes sistemul, folosindu-şi averea pentru a da jos un procuror districtual care nu juca după cum cânta el”.93

în ceea ce-l priveşte pe beneficiarul principal al acestui scandal, David Soares, omul pe care New York Sun l-a numit „Şeriful din Albany”, acesta i-a anunţat pe politicienii din New York că au motive să le fie teamă de el. Noul procuror districtual a anunţat că nu se va da în lături de la anchetarea penală a elitei politice din New York. „Nu putem avea pretenţia ca un tânăr de 18 ani, de la colţul străzii, să respecte legea, dacă cei care fac legile şi le pun în aplicare, nu sunt traşi la răspundere”, a declarat el, pentru New York Sun. „îi vom trimite în judecată pe toţi cei care comit infracţiuni în comitatul Albany”.94

Senatorul de stânga Eric Schneiderman, al cărui district acoperă zonele Manhattan şi Bronx, l-a ridicat în slăvi pe Soares: „Este un om moral şi cinstit. Gândiţi-vă doar că un procuror independent poate curăţa mizeria din Albany. Este un fel de „Mr. Smith goes to Washington”95 cu atribuţii de a face citaţii. Avem, în sfârşit, pe cineva care nu face parte din sistem”.96 Bineînţeles că această afirmaţie era un nonsens. David Soares era bine înfipt în sistem. Doar că, din întâmplare, era vorba de alt sistem, cel al lui Soros.

Refuzul procurorului general Eliot Spitzer de a investiga scandalul Soares ne arată o tară mai profundă în ierarhia de aplicare a legii statului New York. Democratul Spitzer şi-a folosit mult timp poziţia în scopuri vădit politice – mai ales pentru a da un imbold ascensiunii lui

Hillary Clinton, în timpul campaniei pentru Senat din anul 2000, când Hillary a câştigat un mandat, şi-a câştigat renumele de „pitbull” al lui Hillary, după ce i-a hărţuit pe criticii acesteia. Hillary şi-a concentrat campania din 2000 în jurul unui raport pe care Spitzer i l-a dat la momentul oportun, în decembrie 1999, chiar când campania era în plină desfăşurare. Raportul acuza poliţia din New York de discriminare rasială. Hillary s-a folosit de raportul lui Spitzer pentru a-l acuza pe primarul Giuliani că patronează un sistem de poliţie care ţinteşte oameni de culoare nevinovaţi. Criticarea poliţiei a devenit leitmotivul campaniei ei.

în toiul campaniei, Spitzer şi-a adus contribuţia la cauza lui Hillary, prin intimidarea lui Sean Hannity, realizator de emisiuni radio la WABC-NY, de orientare conservatoare. Pe 8 iulie 2000, Hannity a invitat-o în emisiunea sa pe scriitoarea Laura Ingraham pentru a vorbi despre cea mai recentă carte a ei, *The Hillary Trap*. Hannity îl invitase iniţial pe Keith Waters, avocat din Washington DC şi fost preşedinte al National Bar Association, pentru a avea şi pe cineva favorabil lui Hillary în emisiune. însă, consultanţii Comitetului Naţional Democrat l-au presat, în ultimul moment, pe Hannity să-l înlocuiască pe Waters cu Spitzer. în intervenţia sa telefonică, procurorul general a fost făcut praf de Hannity, motiv pentru care, într-un acces de furie, a închis telefonul în timpul unei pauze publicitare. Dar nu a lăsat lucrurile aşa. Producătorul lui Hannity, Eric Stanger, susţine că, la câteva minute după ce i-a închis telefonul în nas lui Hannity, Spitzer l-a sunat. Furios, procurorul s-a plâns că Hannity a fost nepoliticos în emisiune şi a ameninţat că îl va face să plătească pentru asta: Iată cum povesteşte Stanger schimbul de replici:

SPITZER: Am de gând să mă folosesc de puterea instituţiei pe care o conduc pentru a rezolva această situaţie.

STANGER: Aceasta e o ameninţare, domnule?

SPITZER: Poţi s-o iei cum vrei. De fapt, nu, ce voiam să spun este că o să-mi sun toţi prietenii din administraţia locală şi o să le spun să-ţi boicoteze emisiunea.97

Până şi Ron Kuby, avocat radical pentru drepturile civile, a fost nevoit să admită că Spitzer depăşise limita. Kuby – şi el gazda unei emisiuni la WABC- NY – l-a acuzat pe Spitzer de un „scandalos abuz de autoritate", sugerând că presupusa ameninţare a lui Spitzer este „fără îndoială, o infracţiune penală, o infracţiune pasibilă de pedeapsă".98

Spitzer a jucat rolul pitbull-ului partizan şi la Convenţia Naţională a democraţilor, care a avut loc la Boston, în 2004. în faţa unei mulţimi entuziaste, Spitzer i-a avertizat pe republicani, după ce a observat că data următoarei convenţii republicanilor a fost stabilită pentru 11 septembrie. „îi vom auzi vorbind mult despre 11 septembrie. Dar vreau să transmit un lucru Partidului Republican: Cu tot respectul şi consideraţia, nu îndrăzniţi să folosiţi 9/11 în scop politic... nu intraţi pe terenul acesta. Nu ar fi corect şi cinstit, iar noi nu vă vom lăsa să faceţi asta".99

Newyorkezii nu l-au ales pe Spitzer pentru a-i face campanie electorală lui Hillary Clinton, pentru a ameninţa realizatori de radio sau pentru a-i învăţa pe republicani ce trebuie să spună sau să nu spună la propria convenţie. Ei l-au ales ca să aplice legea. Alegaţiile legate de fraudă, spălare de bani şi ilegalităţile din jurul campaniei lui David Soares, orchestrate de Soros, erau ocazia perfectă pentru Spitzer să-şi facă treaba pentru care fusese ales. Cu toate acestea, nu a fost interesat să ia măsuri.

Când vine vorba să acopere corupţia Partidului din Umbră, pitbull-ul lui Hillary nu are colţi. Probabil că asta are legătură cu faptul că destinele politice ale lui Soros şi al lui Hillary sunt integrate.

CAPITOLUL 4
SOROS ŞI HILLARY

Conferinţa „Take Back America” (n. trad., Să luăm America înapoi) care a avut loc în 2004, la Washington, a fost un moment crucial. Hillary şi Soros au apărut pentru prima dată împreună în public. Până pe 3 iunie 2004, cei doi au mers până în pânzele albe în încercarea de a-şi ascunde colaborarea de ochii publicului. La conferinţa „Take Back America” s-au dat în vileag. Şi-au afişat fără rezerve respectul şi afecţiunea reciproce.

Hillary l-a prezentat pe Soros publicului cu aceste cuvinte: „Printre oamenii care s-au ridicat şi au spus: «Nu pot să asist nepăsător la ceea ce i întâmplă ţării pe care o iubesc» se află şi George Soros. îl cunosc pe George Soros – (*aplauze*) – de mult timp, m-am familiarizat cu activitatea sa în timpul unei vizite oficiale, pe care am avut privilegiul să o fac, alături de soţul meu, în fosta Uniune Sovietică, în Estul Europei... Avem nevoie de oameni ca George Soros, care sunt neînfricaţi şi gata să se implice atunci când contează. Aşa că să-l întâmpinăm cum se cuvine pe George Soros”.100

Discursul lui Soros a atins mai multe teme, dar cele mai edificatoare au fost comentariile legate de abuzurile săvârşite în închisoarea Abu Ghraib, din Irak. „Cred că fotografia prizonierului torturat în Abu Ghraib, în închisoarea lui Saddam, a fost un moment al adevărului pentru noi... Cred că aceste imagini ne-au lovit în acelaşi fel în care ne-a lovit atacul în sine (n. trad., referire la 9/11), nu cu aceeaşi violenţă, pentru că în atacul terorist au fost victime, dar în aceste fotografii noi suntem răufăcătorii, iar alţii sunt victimele. Mă tem că există o legătură directă între aceste două evenimente, pentru că felul în care preşedintele Bush a purtat acest război împotriva terorismului ne-a transformat din victime în călăi”.101 Aceste cuvinte au fost primite cu ropote de aplauze102.

Soros şi-a început discursul vorbind despre Hillary cu aceeaşi căldură şi aceeaşi admiraţie, care păreau la fel de

sincere ca ale ei. „Sunt foarte, foarte onorat să fiu prezentat de către Hillary. O admir foarte, foarte mult.

Am văzut-o la lucru. Am văzut-o ţinând un discurs la Davos despre societatea deschisă şi a explicat această problemă mai bine ca oricine. Am văzut-o în vizita din Asia Centrală, unde eu am fundaţii, unde a fost foarte eficientă, mai eficientă decât majoritatea oficialilor SUA în ce priveşte promovarea democraţiei, a libertăţii şi a unei societăţi deschise”.103

Discursul lui Hillary de la Davos (Elveţia), la care facea referire Soros, a fost ţinut în 1998, la o întâlnire a Forumului Economic Mondial, la care au participat amândoi. Pentru Hillary, ieşirea la Davos era o binevenită pauză, o oportunitate să evadeze din scandalul în care era implicată Administraţia Clinton. Relaţia lui Hillary cu Soros a devenit mai strânsă în timpul acestei perioade stresante din viaţa ei. O sursă din cercul intim al lui Hillary a dezvăluit că Soros a vizitat-o pe Hillary la Casa Albă în perioada punerii sub acuzare a preşedintelui Clinton, o perioadă tensionată, în care ea îi primea în vizită doar pe cei mai intimi şi de încredere prieteni104. Evident, Hillary îl considera pe Soros un prieten apropiat la acel moment.

Nu există informaţii referitoare la începuturile prieteniei lor, deşi este limpede că Hillary îl cunoştea „de mult timp” pe Soros, după cum a spus chiar ea. Hillary a declarat că l-a cunoscut pe Soros în 1994, prin prisma activităţilor pe care acesta le desfăşură în fosta Uniune Sovietică. Pe 22 noiembrie 1994, familia Clinton l-a primit la Casa Albă pe noul preşedinte ucrainean Leonid Kucima. Articolele de presă au consemnat faptul că Soros a participat la dineul oficial. în noiembrie 1997, Hillary a mers în Asia Centrală, unde a vizitat mai multe state ex-sovietice. Printre oraşele vizitate s-a aflat şi Bişkek, capitala Kirghistanului, unde a tăiat panglica de inaugurare a Universităţii Americane din Kirghistan şi a primit primul său titlu onorific, în discursul său, Hillary a

lăudat activitatea Institutului pentru o Societate Deschisă, cel care finanţase universitatea.

în noiembrie 1998, Hillary a făcut şi o vizită de două zile în Haiti, unde a făcut un tur al centrelor medicale finanţate de SUA, în compania a doi dintre sponsorii acestor centre, George Soros şi William H. Gates Sr., tatăl fondatorului Microsoft, Bill Gates. Dincolo de aceste informaţii sumare, se ştie prea puţin despre începuturile relaţiei lor. Niciunul nu a socotit că este potrivit să scrie despre celălalt în cărţile sale, iar presa din Washington a evitat, în cea mai mare parte, orice menţiune despre prietenia lor lungă şi profundă.

O excepţie de la această regulă a fost un reportaj din Newsweek, publicat pe 11 mai 1998, care lăsa să se înţeleagă că Soros i-ar fi oferit un post lui Hillary în reţeaua sa de fundaţii. „Apropiaţii visează că ea (Hillary) va deveni preşedinte al UNICEF sau chiar secretar general al Naţiunilor Unite. Mai probabil: preşedinte al unei fundaţii globale, ajutată de prieteni precum omul de afaceri George Soros sau preşedintele Băncii Mondiale, James Wolfensohn", a scris Howard Fineman105. De ce credea Fineman că e „mai probabil" ca Hillary să accepte un post în reţeaua lui Soros decât unul la Naţiunile Unite? Poate că facea doar o presupunere. Se pare, însă, că Fineman a avut acces la surse deosebit de bune pentru reportajul lui. El a semnat articolul împreună cu reporterul Matthew Copper, a cărui soţie, Mandy Grunwald, este prietenă apropiată şi consilier al lui Hillary.

Nu ştim dacă Hillary s-a gândit sau nu să lucreze pentru Soros, dar, dacă a avut de gând, ar fi găsit un climat ideologic familiar şi agreabil în Institutul pentru o Societate Deschisă. Cu câteva excepţii, cauzele pe care Soros le susţine sunt foarte apropiate de sufletul lui Hillary, cum ar fi raţionalizarea sistemului de sănătate, controlul armelor deţinute de populaţie şi acordarea dreptului la vot infractorilor condamnaţi.

Radicalismul lui Hillary este fundamental şi are rădăcini adânci, purtând amprenta clară a primului ei mentor, Saul Alinsky. Hillary l-a cunoscut pe Alinsky, un radical din Chicago, printr-o organizaţie religioasă de stânga, pe care o frecventa în liceu106. Au rămas în strânsă legătură până la moartea lui Alinsky. Teza ei de absolvire a Colegiului Wellesley, din 1969, este un tribut de 75 de pagini adus lui Alinsky.107 Conţinea extrase din cartea sa, „Rules for Radicals", pe care Hillary primise permisiunea să o citească înainte de publicarea sa, în 1971. După absolvire, Hillary a primit o ofertă din partea lui Alinsky, de a lucra în cadrul grupului său de organizaţii, Industrial Areas Foundation. A refuzat doar pentru că Yale Law School părea să-i ofere şanse mai bune de a se infiltra în sistem.108

încercarea lui Hillary de a-şi cultiva o imagine publică „moderată" sau „de centru" reflectă fidel învăţăturile lui Alinsky. în cartea „Rules for Radicals", Alinsky critică aspru Noua Stângă din anii '60. Alinsky acuză Noua Stângă că, în loc să câştige încrederea maselor, a mers pe drumul ei, şocând şi îndepărtând masele. El a condamnat actele de incendiere a drapelelor, sloganurile maoiste şi stilul vulgar al hipioţilor. „Un adevărat radical îşi taie părul, dacă vede că pletele îi pun o barieră psihologică în comunicare...Ca organizator, eu încep de acolo de unde se află lumea, nu de unde aş vrea eu să fie... Asta înseamnă să lucrezi în sistem", a dojenit el.109

Alinsky a preconizat că activiştii albi, din clasa mijlocie, asemenea lui Hillary, vor juca un rol special, de potenţiali emisari în inima Americii. „Chiar dacă toate categoriile de oameni cu venituri mici s-ar organiza – toţi negrii, mexican-americanii, portoricanii, albii săraci din zona munţilor Apalaşi – dacă toţi aceştia, printr-o organizare de geniu, s-ar grupa într-o coaliţie, tot n-ar fi suficient de puternici pentru a face o schimbare necesară,

fundamentală, semnificativă", a avertizat Alinsky. Doar după ce vor câştiga sprijinul majorităţii albe, activiştii pot spera la o schimbare „fundamentală" în America. Alinsky a pledat pentru o încurajare a dezvoltării „organizaţiilor din clasa de mijloc" şi a „gherilelor din clasa de mijloc"110. Iată ce scria el:

„Organizarea se va concentra, acum şi în următorul deceniu, pe clasa de mijloc albă din America. Acolo se află puterea...Rebelii noştri au respins cu dispreţ stilul de viaţă şi valorile clasei de mijloc...Uitarea trecutului este o slăbiciune inutilă pentru un activist. El ar trebui, în schimb, să realizeze valoarea de nepreţuit a experienţei sale în clasa mijlocie. Identitatea sa, cunoaşterea valorilor şi a problemelor clasei de mijloc, toate acestea sunt foarte valoroase pentru organizarea «propriului popor»„.111

Alinsky era un maestru al infiltrărilor. El privea revoluţia ca pe un proces gradual, metodic, care poate fi dus la îndeplinire prin infiltrarea şi apoi manipularea instituţiilor cu tradiţie în comunitate, cum ar fi bisericile, sindicatele, organizaţiile etnice şi organizaţiile locale de partid. în Chicago, oraşul de baştină al lui Alinsky, puţine instituţii aveau o tradiţie sau influenţă mai mare decât mafia. Pragmaticul Alinsky i-a curtat pe şefii mafiei cu aceeaşi ardoare cu care i-a curtat pe şefii închisorilor, pe episcopi sau pe 61

directorii de şcoli.

în mod ironic, oraşul lui Al Capone este şi oraşul în care s-a născut ştiinţa modernă, „liberală", care studiază criminalitatea şi cauzele ei. Alinsky avea câte un picior în ambele lumi. între 1930 şi 1932, a făcut un master în criminologie la Universitatea din Chicago.112 Sociologii radicalii din cadrul Universităţii Chicago îi apărau pe gangsteri, prezentându-i romanţat drept victime ale nedreptăţii sociale. Alinsky a mers şi mai departe, făcând alianţe cu mafia. L-a ajutat personal pe Frank Nitti, locotenentul lui Capone. Nitti preluase conducerea în

imperiul lui Capone, după ce mafiotul a intrat în închisoare, în 1931, pentru evaziune fiscală. Mai târziu, Alinsky se mândrea cu faptul că Nitti „m-a luat sub aripa lui. îi spuneam Profesorul şi am devenit discipolul lui”.113 în 1932, Alinsky s-a căsătorit cu fiica unui contrabandist renumit din Chicago.114 El a rămas în relaţii bune cu mafia până la sfârşitul vieţii.115

Influenţa lui Alinsky nu venea, însă, din lumea subterană a criminalităţii, ci de pe Wall Street – mai precis, de la aristocraţii bogaţi, „cu conştiinţă socială”, care îi finanţau activismul. Alinsky era un abil colector de fonduri şi a reuşit să-i convingă pe unii dintre cei mai bogaţi filantropi ai Americii să finanţeze Industrial Areas Foundation, organizaţie care avea drept scop războiul de clasă. Se lăuda cu abilitatea sa de a se „folosi de puterea adversarului pentru a-l înfrânge” – strategie pe care o numea „jiu-jitsu în masă”116. „Cred că pot să conving un miliardar vineri să finanţeze o revoluţie sâmbătă, revoluţie din care el ar scoate un profit uriaş duminică, chiar dacă luni ştie sigur că va fi executat”, a glumit el, la un moment dat.117

Printre primii săi binefăcători s-au numărat mogulul Marshall Field III, Adele Rosenwald Levy, moştenitoarea imperiului Sears Roebuck, şi Gardiner Howland Shaw, secretar de stat adjunct în administraţia Roosevelt.118 Abilitatea de a-i ademeni pe cei bogaţi l-a dus, în cele din urmă, în cercul restrâns al puterii din SUA, alături de dinastiile de pe Wall Street, a căror influenţă poate pune sau da jos preşedinţi. O asemenea influenţă o avea Katharine Graham, prietenă a lui Alinsky, a cărei familie deţinea Washington Post, ziar care, într-o bună zi, avea să-l dea jos pe Richard Nixon.119 Graham a moştenit ziarul de la părinţii săi, Agnes şi Eugene Meyer. Familia

Mayer i-au oferit lui Alinsky banii şi publicitatea care l-au ajutat să devină vedetă naţională, în 1945.120

în 1944, Editura Universităţii din Chicago i-a solicitat

lui Alinsky să scrie o carte despre viziunea sa asupra noului radicalism american. Cu şase luni înainte de publicarea cărţii, Agnes Meyer, care era, alături de soţul său, co-proprietar al Washington Post, l-a făcut faimos pe Alinsky printr-o serie de şase articole publicate în acest ziar, pe care a numit-o „The Orderly Revolution”. Preşedintele Truman a comandat 100 de copii ale serialului publicat de Meyer.121 în momentul la care manifestul lui Alinsky, „Reveille for Radicals” a apărut în librării, în ianuarie 1946, el era deja faimos. Cartea a devenit bestseller naţional, iar Agnes Meyer a început finanţarea organizaţiei lui Alinsky, Industrial Areas Foundation.

Alinsky şi-a folosit discret puterea în afara radarului. în anii ’60, trusturile de presă importante l-au ignorat, însă mâna ascunsă a lui Alinsky a coordonat unele dintre cele mai importante revolte ale deceniului. Birocraţia „The War on Poverty” (n.trad., „Războiul împotriva sărăciei” a fost un program guvernamental american de asistenţă socială) era dominată de acoliţii lui Alinsky. Infiltrarea începuse în 1961, când Robert Kennedy l-a desemnat pe Lloyd Ohlin, sociolog în cadrul Universităţii Columbia, să conducă nou-înfiinţatul Birou pentru Delincvenţa Juvenilă. Ohlin învăţase principiile revoluţiei ordonate ale lui Alinsky direct de la sursă, la departamentul de sociologie al Universităţii Columbia, unde îşi luase doctoratul. Ohlin a scris, împreună cu colegul său de la Universitatea Columbia, Richard Cloward, o carte influentă, care se numeşte „Delincvenţă şi Oportunitate”. Publicată în 1960, cartea susţinea că delincvenţa juvenilă este rezultatul lipsei de oportunităţi financiare şi sugera că această problemă poate fi rezolvată doar printr-o schimbare socială radicală.

în 1964, preşedintele Johnson a declarat război împotriva sărăciei şi l-a desemnat pe Sargent Shriver drept „ţar al sărăciei”. Ohlin şi colegii săi radicali s-au infiltrat

confortabil în cadrul Office of Economic Opportunity (n. trad., Biroul pentru Oportunitate Economică), condus de Shriver şi care finanţa programe precum VISTA, Head Start, Job Corps şi Comnunity Action Program (CAP). De acum, acoliţii lui Alinsky puseseră mâna pe puşculiţa de bani. Ohlin şi colegii său au direcţional prima subvenţie a Comnunity Action Program către un program derulat la Universitatea Syracuse, prin care Alinsky însuşi antrena activişti comunişti.122 Guvernul a cheltuit, doar în primii cinci ani, peste 300 de miliarde de dolari pe programe din cadrul Războiului împotriva Sărăciei. O mare parte a banilor a mers către radicalii din stradă, unul dintre ei fiind Alinsky.

în anii ’60, influenţa subtilă a lui Alinsky era atât de mare că până şi Bobby Kennedy i-a căzut drept pradă. După asasinarea fratelui său, Robert F. Kennedy a virat spre stânga, în căutarea unei baze pentru ambiţiile sale prezidenţiale. în 1966, l-a cunoscut pe Cesar Chavez, improvizând o alianţă cu popularul lider sindical, pentru a obţine capital politic.123 Din întâmplare, Chavez era un protejat al lui Alinsky. Organizaţia lui Alinsky îl recrutase în 1952, contribuind mult la finanţarea şi antrenarea lui din primii ani.124 Astfel, prietenia cu Chavez l-a adus pe Robert F. Kennedy în cercul restrâns al lui Alinsky. în 1967, Alinsky a orchestrat un şantaj la adresa companiei Eastman Kodak din Rochester, New York, pe care a acuzat-o că nu angajează suficienţi muncitori de culoare. Kennedy a tras sforile în favoarea lui Alinsky în acest caz. Mai târziu, Alinsky scria „Am avut o înţelegere cu răposatul senator Robert Kennedy, eu trebuia să-i spun când vom face următoarea mişcare (împotriva companiei Eastman Kodak). Din discuţiile cu Kennedy, mi-am dat seama că angajamentul lui nu era politic, ci uman. Era revoltat de condiţiile din ghetoul din Rochester”.125

E de prisos să speculăm cum ar fi continuat prietenia lui Alinsky cu Kennedy. Scurta lor alianţă a fost curmată de

glonţul unui criminal pe 5 iunie 1968. Lui Alinsky, însă, i-a fost hărăzit să mai facă o ultimă alianţă înainte să moară, probabil cea mai importantă alianţă din cariera sa, privind în retrospectivă. Este vorba despre alianţa cu tânăra Hillary Rodham. Ea era cea care urma să ducă mai departe, în secolul XXI, torţa „revoluţiei ordonate" a lui Alinsky.

Hillary a dus deja această torţă în Senatul american. Viteza ei de ascensiune în ierarhia democraţilor ne arată că va duce această torţă mult mai departe. Nominalizarea lui Hillary drept candidat pentru funcţia de senator al statului New York a fost neobişnuită pentru un nou-venit fără experienţă în campanii electorale. De regulă, partidele politice intră în competiţiile electorale cu oameni experimentaţi, care au câştigat alegeri. Şi mai neobişnuită a fost viteza cu care Hillary a ajuns în conducerea partidului, primind atribuţii absolute în cadrul comitetului, care, în mod normal, ar fi trebuit date colegilor ei cu mai multă experienţă.

De exemplu, în ianuarie 2003, Hillary a fost numită preşedinte al influentului Comitet Director şi de Coordonare al Democraţilor din Senat. Această funcţie îi dădea autoritatea de a păstra sau a recuza senatorii democraţi din comisii, pentru că era cea care le aproba sau bloca misiunile. „Ceilalţi democraţi nu o suportă. Dar sunt atât de slabi, iar slăbiciunea lor îi permite ei să crească", a mărturisit un consilier din Senat.126

Hillary şi-a asigurat şi controlul vistieriei democraţilor. Când omul ei de încredere, Terry McAuliffe, a candidat pentru preşedinţia Comitetului Naţional Democrat, ceilalţi candidaţi s-au retras şi i-au cedat funcţia lui McAuliffe, la presiunea familiei Clinton.127 Astfel a ajuns McAuliffe – şi, implicit, Hillary – să coordoneze strângerea de fonduri în Partidul Democrat, în februarie 2005, McAuliffe s-a retras şi i-a cedat funcţia lui Howard Dean. La acel moment, nici Dean, niciun alt democrat nu

aveau puterea de se opune hegemoniei lui Hillary.

Hillary şi-a asigurat şi mai mult controlul în ceea ce priveşte strângerea de fonduri în Partidul Democrat în ianuarie 2001, când a înfiinţat Hi- 11PAC. Acest comitet de acţiune politică, îngrozitor de bine organizat, i-a permis lui Hillary să-şi finanţeze aliaţii politici. în 2002, atunci când Legea McCain-Feingold le-a interzis partidelor politice să primească donaţii de tipul „soft-money" – cu alte cuvinte, contribuţii nelimitate, care nu sunt raportate la Comisia Electorală Federală – Hillary a pus umărul la crearea unei reţele de ONG-uri scutite de la plata impozitelor – ceea ce numim acum Partidul din Umbră – care puteau să colecteze donaţii nelimitate în afara structurilor oficiale de partid. Aceste grupuri erau independente doar cu numele, de vreme ce George Soros şi Harold Ickes – aliaţi ai lui Hillary – le coordonau activităţile.

Astfel a reuşit un senator începător din New York să pună stăpânire pe „pârghiile de control" ale Partidului Democrat, după cum nota Emmett

Tyrrell Jr, în cartea sa, „Madame Hillary".128 Viteza cu care a reuşit să facă acest lucru este ameţitoare. „Hillary Rodham Clinton a reuşit să... preia în totalitate grupul senatorilor democraţi şi partidul în sine – atât în interior, cât şi în exterior – şi asta în doi ani", s-a minunat Tyrrell.129 Hillary şi partenerul ei, George Soros, ţin secrete multe detalii ale colaborării lor, şi pe bună dreptate. Un parteneriat politic între ei ar fi ilegal potrivit normelor de finanţare a campaniilor electorale, incluse în Legea McCain-Feingold.

Hillary şi Soros au o fascinaţie comună pentru manipulare şi subterfugii. înclinaţia lui Hillary către intrigi bizantine se reflectă în formarea ei profesională. Această idee a fost tratată într-un articol publicat pe prima pagină a publicaţiei New Republic şi intitulat „Welcome to Hillaryland" (n. trad., „Bine aţi venit în Republica Hillary"). Autorul articolului, Ryan Lizza, ne spune că „Hillaryland"

este un nume de alint, pe care apropiaţii l-au dat maşinăriei politice a doamnei Clinton sau, după cum îl numeşte Ryan Lizza, „vastului ei imperiu politic... fără rival în Partidul Democrat”. Lizza este un simpatizant al lui Hillary, iar în articol s-a străduit să o prezinte într-o lumină favorabilă. Dar, chiar şi aşa, caracterul machiavelic al aşa-numitei Hillaryland reapare frecvent în articol.

„Persoana care conduce, de fapt, acest amplu mecanism este aproape necunoscută în cercurile politice”, a scris Lizza. „Vorbeşte foarte rar cu jurnaliştii... şi nu apare niciodată la televizor. De altfel, a refuzat să coopereze cu noi pentru realizarea acestui articol. Numele ei este Patricia Solis Doyle..”.130 A refuzat să coopereze? Asta chiar e o surpriză! Ryan Lizza este un jurnalist cu afinităţi de stânga, la o publicaţie a cărei poziţie pro-democrată este bine-cunoscută. Refuzul lui Doyle de a coopera cu cel mai prietenos dintre jurnalişti ne indică un nivel de neobişnuit de paranoia. Şi mai surprinzătoare este o întâmplare pe care Lizza a povestit-o în articol:

„într-o zi, mergeam pe stradă şi am dat peste un consilier de prim rang al lui Hillary. Am pălăvrăgit despre Hillaryland şi mi-a dat de înţeles că Harold Ickes, unul din oamenii-cheie în campania pentru Senat din 2000 şi om de încredere al ei, nu mai este un pion important. Asta părea o ştie importantă. Când Hillary a decis să candideze pentru Senat, Ickes a fost acela care a stat cu ea, la reşedinţa de la Casa

Albă, şi, cu o hartă imensă a New York-ului pe masă, i-a explicat care sunt provocările care o aşteaptă. Fără Ickes, Hillaryland nu ar fi putut exista. Ulterior, s-a dovedit că ceea ce aflasem în stradă (la propriu) nu era adevărat. Fusese un fel de dezinformare complicată, ceva des întâlnit în Hillaryland”.131

Sursa acestei „dezinformări complicate” este relevantă. Lizza fusese informată că Harold Ickes nu mai era în graţiile lui Hillary şi că nu mai era un pion important

în Hillaryland. în mod clar, sursa spera ca Lizza să preia această dezinformare în articolul său. Dar cu ce scop? Iată ce scrie Lizza:

„Experţii Hillaryland cu care am vorbit mi-au dat două explicaţii contradictorii: fie sursa încerca *sa-l dea la o parte* pe Ickes, un vechi rival de la Casa Albă, fie încerca să-l *protejeze*, în condiţiile în care activitatea sa în cadrul ONG-urilor scutite de la plata impozitelor impunea o delimitare de Hillaryland. Dar, ca să fie clar, Ickes încă este un consilier influent. Ceea ce ne arată această povestioară cu Ickes este că, în Hillaryland, e un pic mai greu să obţii răspunsuri la întrebări simple”.132

Cu toate piedicile care i s-au pus în Hillaryland, Lizza tot a reuşit să obţină o informaţie importantă. Unii „experţi Hillaryland” i-au sugerat că sursa încerca să-l *protejeze* pe Ickes, propagând o informaţie falsă, potrivit căreia acesta ar fi căzut în dizgraţia lui Hillary. Această informaţie l-ar proteja pe Ickes, întrucât „activitatea sa din cadrul organizaţiilor independente de strângere de fonduri impune o delimitare de Hillaryland”. Altfel spus, legăturile complexe dintre Partidul Democrat şi Partidul din Umbră trebuie să fie ascunse privirilor indiscrete.

Aşa cum George Soros este preşedinte neoficial al Partidului din Umbră, aşa este şi Harold Ickes CEO neoficial al acestei structuri. Ickes coordonează organizaţiile non-profit, excluse de la plata taxelor şi delimitate potrivit secţiunilor 527, 501 (c)3s şi 501(c) din Codul de Administrare Fiscală al SUA. Toate aceste organizaţii private şi grupuri non-profit au fost interconectate pentru a forma Partidul din Umbră. Legea le interzice acestor ONGuri să lucreze în folosul partidelor politice sau al candidaţilor partidelor, cum ar fi Hillary Clinton. Ickes facilitează legătura între aceste organizaţii şi factorul politic, încălcând legea. Ceea ce Ryan Lizza ne spune în articolul său este că oamenii lui Hillary sunt suficient de îngrijoraţi de poziţia pe care o are Ickes, astfel

încât să-i ducă pe ziarişti pe piste greşite, în încercarea de a convinge că acesta a fost exclus din cercul intim al lui Hillary, deşi *nu* este aşa. Bine aţi venit în Hillaryland – şi în Sorosville (n. trad., Oraşul lui Soros)!

CAPITOLUL 5
ÎN MINTEA LUI SOROS

George Soros nu a vorbit ca să se afle în treabă când a spus, în cadrul unui discurs la London School of Economics, că vrea „să spargă balonul de săpun al supremaţiei americane”. Partidul din Umbră finanţează şi sprijină un program amplu care urmăreşte atingerea acestui scop. Soros şi echipa sa de vis au toate şansele să reuşească acest lucru şi să repete istoria de acum trei decenii, când au reuşit să-l dea jos pe Nixon şi să compromită intervenţia militară a SUA în Vietnam. Acum ar fi momentul să punem întrebarea: ce are de câştigat Soros?

Potrivit lui Soros, toate acţiunile sale, politice şi caritabile, au un singur scop – protejarea a ceea ce el numeşte „societate deschisă”. Termenul a fost inventat, în 1932, de filosoful francez Henri Louis Bergson. Acesta cataloga drept „închise” societăţile care funcţionează după un cod de moralitate eminamente tribal şi care se concentrează, în principal, pe binele tribului. Bergson a catalogat drept „deschise” acele societăţi care se ghidează după principii de moralitate „universale”, care urmăresc binele omenirii. Urmând acest principiu, Bergson se convertise de la iudaism, religie despre care credea că este „închisă”, la catolicism, religie despre care spunea că este „deschisă”. Ulterior, filosoful vienez Karl Popper a dus conceptul lui Bergson mai departe. Popper a susţinut că nici creştinismul nu este suficient de „deschis” întrucât îi exclude pe cei care nu-i împărtăşesc dogma. Pentru a fi cu adevărat „deschisă”, o societate trebuie să acorde respect egal tuturor credinţelor, fără părtinire. Un om cu adevărat deschis nu pleacă niciodată de la premisa că ar avea o

credinţă superioară şi nu uită niciodată că există posibilitatea să greşească. Cine pretinde că deţine „adevărul absolut” este un „duşman” al societăţii deschise, scria Popper.

Popper a fugit din ţara sa natală, Austria, din cauza prigoanei naziste împotriva evreilor, şi, în urma experienţei personale, a reflectat mult la conflictul dintre societatea democratică şi cea totalitară, care a divizat în mod tragic generaţia sa. Privea totalitarismul, în toate formele sale, ca pe o consecinţă implacabilă a gândirii „închise”, a neputinţei de a respecta convingerile altor oameni. Popper şi-a aşternut viziunea într-o carte influentă, „Societatea deschisă şi adversarii săi”, publicată în 1945. Soros s-a familiarizat cu termenul de societate „deschisă” şi „închisă” în forma pe care Popper a dat-o. El a studiat la London School of Economics sub îndrumarea lui Popper pe care, mai târziu, l-a numit „mentorul meu spiritual”.133 Ulterior, Soros îşi va modela reţeaua de fundaţii pe viziunea lui Popper. De altfel, Institutul pentru o Societate Deschisă şi reţeaua internaţională de fundaţii pentru o societate deschisă şi-au primit numele de la conceptul lui Popper.

încercările lui Soros de a aplica ideile lui Popper în lumea reală demonstrează imposibilitatea de a pune în practică aceste idei. în lumea reală, societăţile care nu îşi apără valorile sunt subjugate de inamici care nu au astfel de inhibiţii. Nu există societăţi deschise în sensul globalist pe care îl dă Soros. Fiecare civilizaţie are anumite presupoziţii despre ceea ce reprezintă comportament acceptabil şi inacceptabil şi nu există civilizaţie care să nu vrea să-şi impună credinţele.

Chiar şi un sistem tolerant, deschis şi „universal”, cum este democraţia americană, nu poate exista după principiile lui Popper. Fondatorii Americii credeau în adevărurile incontestabile. Popper nu credea în acest concept. Părinţii fondatori priveau libertatea ca pe un

drept absolut, care vine din „de la Dumnezeu”, nu de la guvern. Drepturile consacrate în Declaraţia de Independenţă sunt numite „inalienabile” tocmai pentru că ele sunt văzute ca venind de la Dumnezeu. încălcarea libertăţii indivizilor înseamnă încălcarea „Legilor Naturii”, după cum a scris Thomas Jefferson în Declaraţia de Independenţă. Popper nu avea astfel de convingeri. în viziunea sa, indivizii sunt condamnaţi să bâjbâie în căutarea adevărului. Şi, oricât de tare ar încerca, nu-l vor găsi niciodată.

Programa anti-americană a lui Soros începe cu contestarea certificatului de naştere al Statelor Unite. în cartea „Supremaţia americană: un balon de săpun”, Soros susţine că „Declaraţia de Independenţă poate fi supusă diferitelor interpretări”. Potrivit lui Soros, principiile cuprinse în Declaraţie „nu sunt adevăruri incontestabile, ci rânduieli impuse de o incapacitate intrinsecă de înţelegere”. 134 întrucât aceste principii fondatoare nu au o sacralitate specială şi nu reprezintă adevăruri atemporale, Soros le vede drept variabile. Ele pot fi schimbate după bunul plac, pentru a se potrivi cu tendinţele radicale. Şi, într-adevăr, modificarea Constituţiei se întâmplă să fie unul dintre proiectele de suflet ale lui Soros.

Yale Law School a găzduit, în perioada 8-10 aprilie 2005, conferinţa cu tema „Constituţia în 2020”, al cărei scop declarat era acela de a veni cu „o viziune progresistă asupra modului în care ar trebui să arate Constituţia”. Pe website-ul Yale Law School, Institutul pentru o Societate Deschisă apare ca unul dintre sponsorii conferinţei.135 De fapt, din cele cinci organizaţii care au găzduit evenimentul, trei erau beneficiare ale finanţărilor sorosiste.

Cei cinci sponsori au fost American Constitution Society, Yale Law School, Arthur Liman Public Interest Program, Institutul pentru o Societate Deschisă şi Center for American Progress. American Constitution Society şi

Center for American Progress sunt organizaţii paravan ale Partidului din Umbră, cea din urmă fiind condusă de fostul şef de cabinet al administraţiei Clinton, John Podesta. Printre fondatorii acestei organizaţii se numără şi Morton Halperin, directorul diviziei SUA a companiei de lobby a lui Soros şi director executiv al Centrului de Politici pentru o Societate Deschisă. Potrivit CV-ului oficial, Halperin este un angajat cu state vechi în cadrul Centrului. Soros a contribuit la înfiinţarea ambelor organizaţii, care au primit finanţări masive din partea Institutului pentru o Societate Deschisă.136

Acolo unde este Soros, Hillary Clinton nu poate fi departe. Hillary a jucat un rol discret, dar semnificativ în fondarea American Constitution Society137. în timp ce pe website-ul Societăţii nu poate fi găsită o afiliere formală cu Hillary, publicaţia National Law Journal a scris că ea face parte din Comitetul de Consilieri.138 Presa a scris despre Hillary că este creierul din spatele Center for American Progress, organizaţie pe care o sursă din interior a calificat-o drept „think tank-ul oficial al lui Hillary".139

Soros nu a lăsat nimic la voia întâmplării şi s-a asigurat că evenimentul său, „Constituţia în 2020", va fi promovat masiv în campusurile universitare. în acest scop, a lansat încă o subdiviziune a Partidului din Umbră, o organizaţie numită Campus Progress, al cărei website a promovat evenimentul sub titlul: „Contribuie la proiectarea Constituţiei pentru 2020". Această organizaţie, fondată în 2005, este o divizie a Center for American Progress, finanţat de Soros. Directorul său este David Halperin, omul care scria discursurile în cadrul Administraţiei Clinton şi – deloc întâmplător – fiul lui Morton Halperin, cel care, după cum am spus anterior, este directorul diviziei SUA a companiei de lobby a lui Soros şi directorul executiv al Centrului de Politici pentru o Societate Deschisă. Aşa cum am menţionat mai sus, Morton Halperin a fost şi co-fondator al Center for

American Progress.140

Familia Halperin are rădăcini adânci în Partidul din Umbră al lui Soros. Mulţi cititori îşi amintesc de faptul că Mark Halperin, directorul secţiei politice a ABC News, le-a transmis un memo reporterilor, în ultimele săptămâni ale campaniei din 2004, în care le spunea să întoarcă ştirile în favoarea candidatului democrat, John Kerry. Mark Halperin este un alt fiu al lui Morton Halperin, iar Mark şi David Halperin sunt fraţi.141 Pe lângă faptul că este cel care conduce organizaţia Campus Progress, David Halperin a fost şi director executiv şi membru fondator al Societăţii pentru Constituţia Americană. A fost, de asemenea, co-fondator al companiei de internet Real Networks, împreună cu miliardarul de stânga, Rob Glaser, unul dintre fondatorii Partidului din Umbră.

Este evident, în acest moment, că Soros nu era doar unul dintre sponsorii conferinţei „Constituţia în 2020". Structurile şi organizaţiile-paravan ale Partidului din Umbră au pus în scenă întreaga poveste, pe care o putem cataloga drept Convenţia pentru Constituţie a Partidului din Umbră.

Potrivit participanţilor la conferinţă, principalii vorbitori au făcut lobby pentru o „a doua Declaraţie a Drepturilor Omului", pornind de la cele „Patru Libertăţi" ale lui Franklin D. Roosevelt (libertatea de exprimare, libertatea de credinţă, libertatea voinţei, libertatea de a nu-ţi fi teamă). Nu este clar cum ar putea un guvern să elimine „voinţa" şi „teama" din viaţa unui om, dar pentru un proiect de o asemenea amploare ar fi nevoie de o desfăşurare de forţe ce nu poate fi imaginată într-o republică reprezentativă, cum este cea a noastră. Nu ar trebui să ne mire că Soros vrea să rescrie Constituţia, având în vedere ambiţiile sale, după cum n-ar trebui să ne mire nici faptul că vorbitorii din cadrul Convenţiei pentru Constituţie a Partidului din Umbră au perorat pe seama „caracterului evolutiv al Constituţiei".142 Dar, înainte ca

Soros să transforme Statele Unite într-o utopie socialistă, Constituţia ar trebui să fie supusă multor schimbări „evolutive”. Referindu-se la evenimentul de la Yale, John Hinderaker scria, în publicaţia Weekly Standard:

„Stânga nu-şi ascunde intenţiile în ceea ce priveşte Constituţia. Vrea să o schimbe intr-un mod care nu are nicio legătură cu ceea ce scrie în document. Vrea o Constituţie care să consacre propria agendă – scăpând, astfel, de obositoarea condiţie a câştigării alegerile. Cum va fi schimbată Constituţia? Printr-o convenţie sau prin votul a două treimi din legislaturile statale? Bineînţeles că nu. întreaga problemă, din perspectivă liberală, ţine de faptul că ei nu le pot impune structurilor alese democratic să le legifereze agenda. După cum declara unul dintre participant la conferinţa de la Yale: «Ne punem toate speranţele în justiţie, nu avem altă variantă, cui altcuiva să ne adresăm? Noua Constituţie, îmbunătăţită, va fi posibilă printr-o reinterpretare juridică»„.143

în încercarea sa de a dinamita fundaţia Americii şi de a remodela societatea construită pe această fundaţie, Soros îşi depăşeşte mentorul. Popper era, în definitiv, un admirator al Americii. Cu trei ani înainte de a muri, în 1991, Popper a scris: „Prima mea vizită în Statele Unite, în 1950, mi-a redat optimismul. M-a eliberat definitiv de acea depresie, cauzată de influenţa copleşitoare a marxismului în Europa postbelică. De atunci, am fost în America de 20, poate chiar 25 de ori, şi de fiecare dată am fost şi mai mult impresionat”.144

Soros a venit în Statele Unite cu o atitudine diferită. După nouă ani petrecuţi în Anglia, Soros a ajuns la New York, în 1956, împins de un singur motiv – să facă bani pe Wall Street. Nu intenţiona să se stabilească în America. Mai mult chiar, şi-a stabilit un termen-limită, de cinci ani, perioadă în care spera să pună deoparte 500.000 de dolari, după care voia să se întoarcă în Europa. „Acesta era planul meu pe cinci ani”, îi spunea Soros biografului său, Michael

T. Kaufman. „La acea vreme, nu-mi plăceau, în mod special, Statele Unite. Aveam prejudecăţi britanice; ştii, că America e comercială, grosolană şi aşa mai departe”.145

Soros a ajuns să locuiască în Statele Unite şi chiar a devenit cetăţean american, în 1961. Cu toate acestea, însemnările sale recente arată că Soros nu a trecut niciodată peste dispreţul său iniţial faţă de SUA. Mai mult chiar, pare că inventează, de-a lungul anilor, alte şi alte motive pentru a-şi dispreţul ţara adoptivă. „Cine ar fi crezut, acum 60 de ani, când Karl Popper a scris *Societatea Deschisa şi Adversarii Săi*, că chiar Statele Unite ar putea reprezenta o ameninţare pentru societatea deschisă? Dar, chiar aşa se întâmplă, atât pe plan intern, cât şi extern”, a concluzionat Soros în volumul „Supremaţia Americană: Un Balon de Săpun”.146

In încercarea de a demonstra că America, sub conducerea lui George Bush, este o „ameninţare pentru societatea deschisă”, Soros îi răstălmăceşte ideile lui Popper. Când Popper a vizitat pentru prima dată Statele Unite, în 1950, America era în plin Război Rece cu comunismul totalitar. La acel moment, preşedintele Truman era în toiul unei acţiuni agresive de înlăturare a comuniştilor din poziţiile guvernamentale. Ca rezultat al aplicării Ordinului Executiv al Administraţiei Truman, din 22 martie 1947 – aşa-numitul „Loyalty Order” (n. trad., Ordinul de Loialitate) – peste şase milioane de oameni au fost anchetaţi, iar circa 500 de oameni şi-au pierdut locurile de muncă din cadrul Guvernului, într-o perioadă de cinci ani. „Toată această operaţiune s-a făcut cu probe secrete, cu martori secreţi şi, de multe ori, cu informatori plătiţi, în niciun caz cu judecători sau juraţi”, au scris Douglas T. Miller şi Marion Nowak în cartea lor, *The Fifties*: *The Way We Really Were.147*

Este greu de imaginat cum ar putut fi America de atunci, care l-a fascinat pe Popper în 1950 – cu Doctrina Truman, cu Loyalty Order, cu Joe McCarthy – să fie mai

„deschisă”, în sensul dat de Popper, decât America lui George Bush, căreia Soros i-a declarat război total. „Nu aceasta este America pe care mi-am ales-o drept casă”, se plângea Soros, în 2004.148

„Societatea deschisă înseamnă libertate, democraţie, domnia legii, drepturile omului, justiţie socială şi responsabilitate socială ca idee universală”, spunea Soros în volumul *Open Society*: *Reforming Global Capitalism*?*49* Aceasta este cea mai bună definiţie a ceea ce înseamnă pentru el „societate deschisă”. Asemenea lui Karl Marx şi generaţiilor de socialişti, Soros evită să ofere o schiţă a viitorului promis, chiar în timp ce demontează prezentul. „în reţeaua mea de fundaţii, nu am definit niciodată societatea deschisă. Dacă am fi făcut acest lucru, organizaţia ar fi devenit mai rigidă; aşa cum este, flexibilitatea este ceea ce o defineşte”.150

Flexibilitate, într-adevăr. în timp ce America înfruntă culturi ostile, care caută să o distrugă, Soros susţine că trebuie să respectăm gusturile culturale:

„Raţiunea pură şi codul moral care îl pune în centru pe individ sunt invenţii ale culturii occidentale; au o rezonanţă mică în alte culturi... tradiţia intelectuală occidentală nu ar trebui impusă, fără deosebire, celorlalte culturi, în numele valorilor universale”.151

Aici, Soros ne expune o contradicţie în viziunea sa despre „societatea deschisă”. Refuzul de a impune altora „societatea deschisă”, coroborat cu refuzul de a descrie viitorul pe care şi-l imaginează, ne arată că aspectul „critic” – aspectul distructiv – este cel care îi motivează şi îi defineşte misiunea, în timp ce aspectul pozitiv, idealist, este un teren virgin, pe care comando-ul său progresist îl va defini, la un moment dat. Altfel spus, este, pur şi simplu, o perdea de fum care maschează agendele dorite de revoluţionari. Soros recunoaşte, cu o candoare neaşteptată, că i se pare mai uşor să distrugi decât să creezi. Referindu-se la eforturile sale de „democratizare” a

fostului bloc sovietic, Soros declara, pentru New York Times, în 1990: „Când scopul nostru a fost să deschidem un sistem închis, i-am sprijinit pe iconoclaşti. Acum, scopul este să construim un sistem deschis. Este mult mai greu să faci asta... şi, într-un fel, este şi mult mai plictisitor. Să construieşti este mai greu decât să distrugi”.152

Critica principală pe care Soros i-a adus-o preşedintelui Bush este legată de convingerea acestuia, împărtăşită de cei mai mulţi americani, că „modelul occidental de democraţie reprezentativă” este cel mai bun model creat până acum şi că celelalte naţiuni ar avea de câştigat adoptându-l. Soros nu împărtăşeşte această convingere. El condamnă administraţia Bush pentru încercările de a impune „democraţia reprezentativă” în Afganistan,

Irak sau alte ţări islamice. în definitiv, cine suntem noi să spunem că ideile noastre sunt superioare altor idei? „Când preşedintele Bush spune – şi o spune des – că «libertatea» va învinge, de fapt, el vrea să spună că America va învinge... într-o societate liberă şi deschisă, însă, oamenii sunt cei care decid, pentru ei înşişi, ce înseamnă libertate, democraţie, şi nu trebuie să urmeze, pur şi simplu, pilda Americii”.153

în vreme ce îl condamnă pe George Bush pentru zelul evanghelic cu care răspândeşte democraţia, Soros însuşi este implicat într-o acţiune misionară, similară. Potrivit propriilor estimări, Soros a cheltuit mai mult de cinci miliarde de dolari, în ultimii 25 de ani, pentru a răspândi principiile „societăţii deschise” şi pentru a le îngloba în organizaţii. Şi totuşi, dacă Institutul pentru o Societate Deschisă nu este clar definit, iar, pe de altă parte, nimeni nu are dreptul să-şi impună varianta de societate deschisă asupra altcuiva, ce fac exact Soros şi reţeaua de fundaţii ale Institutului?

Jurnalistul britanic Neil Clark dă un răspuns cinic la această întrebare. în opinia lui Clark, „societatea deschisă”

înseamnă mai mult decât o frunză de smochin cu care Soros îşi ascunde lăcomia:

„Soros consideră că o societate este „deschisă” nu atunci când respectă drepturile omului şi libertăţile fundamentale, ci atunci când este „deschisă” pentru ca el şi asociaţii săi să poată face bani. Şi, întradevăr, Soros a făcut bani în fiecare ţară pe care a ajutat-o să se «deschidă». în Kosovo, de exemplu, el a investit 50 de milioane de dolari în încercarea de a prelua controlul asupra complexului minier Trepca, unde sunt rezerve imense de aur, argint, grafit şi alte minereuri, estimate la aproximativ cinci miliarde de dolari. Şi, astfel, a creat un model pe care l-a repetat, cu mare succes, în tot estul Europei: a promovat «terapia de şoc» şi «reforma economică», pentru ca apoi să reuşească, împreună cu asociaţii săi, apoi învârtindu-se cu asociaţii, să cumpere active de stat valoroase la preţuri foarte mici”.154

Clark are dreptate când vine vorba de tendinţa lui Soros de a amesteca afacerile cu acţiunile politico-misionare şi e greu să-ţi dai seama unde se termină o activitate şi unde începe cealaltă. Dar, deşi, pe de o parte, Soros este omul care nu lasă vreo oportunitate să îi scape, pe de altă parte, pare să aibă o părere mult prea bună despre el. Se consideră un misionar – un vizionar, un eliberator, un apostol al unei societăţi neclar conturate, care o va înlocui pe cea în care trăim.

„Scopul meu este devin conştiinţa lumii”, se confesa Soros, fără modestie, biografului său, Michael Kaufman, într-un moment de candoare, care ar putea duce însăşi ideea de megalomanie în derizoriu.155 Enigmaticul miliardar s-a descris, de multe ori, drept un „filosof ratat”. în volumul „Societatea Deschisă: Reformarea Capitalismului global”, Soros scrie cu patetism: „Fiecare argument filosofic este predispus să ridice un număr nelimitat de noi întrebări... Odată, mi-am petrecut trei ani din viaţă încercând să-mi dezleg filosofia şi am sfârşit în

punctul de unde plecasem”.156

Soros se referă la perioada 1963-1966, când a lucrat pentru o casă de brokeraj anostă, de pe Wall Street, care îi oferea suficient timp să se dedice pasiunii sale pentru filosofie. Şi-a dedicat trei ani scrierii unui tratat filosofic, pe care l-a numit „The Burden of Consciousness” (n. trad., „Povara Conştiinţei”), în care a făcut un expozeu al caracterului societăţilor „deschise” şi „închise”, dar pe care nu l-a terminat. Acest eşec a reprezentat sfârşitul visului său de a se reîntoarce în Anglia şi de a se devota complet studierii filosofiei. în cartea sa, „Soros on Soros” (n. trad., „Soros despre Soros”), publicată în 1995, îşi aminteşte:

„A venit şi ziua când, recitind ce scrisesem cu o zi înainte, am constatat că nu are niciun sens. Mi-am dat seama că mă învârteam în jurul cozii. Atunci am decis să reintru în afaceri. Credeam că am nişte idei filosofice importante, pe care voiam să le exprim. Acum, îmi dau seama că nu faceam decât să reiau ideile lui Karl Popper. Dar nu am renunţat la iluzia că am ceva important şi original de spus”.157

Filosofia pare să-l facă pe Soros să se învârtă în jurul cozii, dar nu neapărat pentru că ar fi un filosof slab, ci pentru că şi-a propus o misiune imposibilă: să raţionalizeze o viaţă – pe a sa – lucru care sfidează însăşi ideea de raţionalizare.

Pe 5 noiembrie 2003, Soros a făcut vâlvă atunci când a apărut la 77

o întâlnire a Jewish Funders Network, o societate din New York, dedicată încurajării filantropiei în comunitatea evreiască. Dispreţul lui Soros pentru umanitarismul evreiesc este bine-cunoscut, astfel că apariţia sa bruscă la eveniment a ridicat multe semne de întrebare. Uriel Heilman, jurnalist la Jewish Telegraphic Agency, a scris:

„Membrii organizaţiei au declarat că... a fost pentru prima dată când miliardarul a participat la o reuniune

evreiască sau a vorbit în faţa unei adunări de evrei, cel puţin din câte ştiu ei. Prima donaţie, despre care se ştie, făcută de Soros unui grup evreiesc, a fost în 1997, atunci când Fundaţia Emma Lazarus, din cadrul Institutului pentru o Societate Deschisă, a donat 1.3 milioane de dolari către Council of Jewish Federations, şi când Soros a donat alte 1.3 milioane de dolari către Jewish Fund Of Justice, o organizaţie care luptă împotriva sărăciei".158

De fapt, Soros venise la această întâlnire pentru a strânge susţinători în campania sa anti-Bush. în discursul său, a atins acest subiect într-o manieră ciudată, după cum s-au exprimat unii observatori. Soros a făcut un apel la confraţii evrei să-şi asume propria parte de vină în răspândirea antisemitismului în lume. „Antisemitismul a renăscut în Europa", a spus el. „Politicile administraţiei Bush şi ale administraţiei Sharon contribuie la acest lucru... Dacă vom schimba această direcţie, atunci şi antisemitismul va scădea".159

Pentru a-şi argumenta poziţia, Soros a citat o declaraţie din 16 octombrie 2003, a premierului malaiezian, Mahathir Mohamad: „Evreii conduc lumea prin interpuşi".160 Apoi, Soros a continuat să mediteze: „Mă preocupă foarte mult inclusiv propriul rol în această stare de fapt, în condiţiile în care noul tip de antisemitism susţine că evreii conduc lumea". Atrăgând atenţia asupra „propriului rol" în răspândirea antisemitismului, Soros părea să insinueze că unele dintre manevrele sale financiare ar fi putut contribui la alimentarea unui sentiment anti-evreiesc, în mod special în Malaiezia, acolo unde a fost acuzat că a provocat prăbuşirea monedei naţionale, în anul 1998.161

Afirmaţiile făcute de Soros în cadrul acestei întâlniri i-au scanda- 78

lizat pe mulţi evrei. „Un lucru trebuie înţeles cât se poate de clar: Antisemitismul nu este provocat de evrei, ci de antisemiţi, a declarat Elan Steinberg, consilier în cadrul

World Jewish Congress. Abraham Foxman, director al Anti-Defamation League, a comentat: „Dacă Soros consideră că, din poziţia în care se află, contribuie la alimentarea antisemitismului, care este soluţia pe care şi-o aplică – renunţă la avere? îşi ţine gura închisă?”.162

Relaţia zbuciumată a lui Soros cu comunitatea evreiască, dar şi cu religia de care s-a lepădat (şi care s-a răsfrânt şi asupra relaţiei zbuciumate cu ţara adoptivă) a început în urmă cu mulţi ani. Soros s-a născut la Budapesta, pe 12 august 1930, şi a primit, iniţial, numele Gyorgy Schwartz. Părinţii săi erau evrei nepracticanţi. Tatăl lui Soros, Tivadar, era avocat, însă, mariajul cu fiica unor comercianţi prosperi i-a oferit suficient timp liber pentru a se dedica adevăratei sale pasiuni: promovarea Esperanto, limba artificială creată în anii 1880. Promotorii Esperanto sperau să distrugă naţionalismul, convingând popoarele să renunţe la limba nativă şi să vorbească, în schimb, Esperanto. Cuprins de această fantezie globalistă, Tivadar a învăţat limba Esperanto şi, în 1936, şi-a schimbat numele de familie în Soros – un verb din limba Esperanto, la timpul viitor, care înseamnă „se va înălţa”.

Când naziştii au ocupat Ungaria, în 1944, Tivadar şi familia sa s-au ascuns. Şi-au luat identităţi false, de creştini, şi au supravieţuit, astfel, Holocaustului. Ulterior, Soros a scris că experienţa traiului sub ocupaţie nazistă şi comunistă i-a modelat caracterul în feluri neaşteptate. Un efect al acestei experienţe a fost schimbarea atitudinii faţă de confraţii evrei. Nu a uitat niciodată că Judenrat – un consiliu evreiesc din Ungaria, înfiinţat de nazişti – i-a trădat pe evrei pentru anumite privilegii.163

La un moment dat, Judencrat l-a recrutat, alături de alţi tineri evrei, pentru a împărţi citaţii nominale, prin care evreii creduli erau păcăliţi să se predea, pentru ca apoi să fie trimişi în lagărele de concentrare. Soros i-a arătat tatălui său o astfel de citaţie, în care destinatarului i se solicita să se prezinte la o anumită sinagogă, cu o pătură şi

mâncare pentru două zile. Tivadar l-a întrebat pe fiul său ce crede că înseamnă această citaţie.

„Pot să bănuiesc. Vor fi reţinuţi”, a răspuns băiatul de 13 ani.

Tivadar i-a spus fiului său să continue să transmită citaţiile, dar să avertizeze fiecare destinatar că aceea era o chemare la deportare. Ulterior, tatăl i-a spus tânărului Soros să nu mai facă comisioane pentru Judenrat. „George era entuziasmat de munca de curier, dar l-a ascultat pe tatăl său fără să comenteze”, notează Michael Kaufman, biograful lui Soros.164 Având în vedere faptul că tânărul Soros înţelesese foarte clar ce face pentru Judenrat, este semnificativ faptul că îi plăcea atât de mult această slujbă. Şi mai semnificativ este faptul că Soros va pomeni acest incident, mulţi ani mai târziu, ca argument pentru dispreţuirea confraţilor evrei. Pe ce temei îi condamnă pe colaboratorii Judenrat pentru trădare, excluzându-se pe sine de la judecata morală? Fără discuţie, Soros era doar un adolescent în acea perioadă, dar, în acelaşi timp, băieţi de aceeaşi vârstă cu el luptau şi mureau peste tot în Europa.

Tivadar şi-a salvat familia despărţind-o. Le-a făcut rost tuturor membrilor familiei de documente false, de creştini, şi a mituit familii de gentili pentru a-i primi pe ai săi în rândul lor. George Soros a primit numele de Sandor Kiss şi s-a prezentat ca finul unui om pe nume Baumbach, un oficial din regimul fascist al Ungariei. Baumbach a fost desemnat să le transmită evreilor ordinele de deportare şi să le confişte proprietăţile. El îl va lua cu el şi pe tânărul Soros.165 Pe 15 aprilie 1993, într-o apariţie la emisiunea „Adam Smiths Money World”, de la postul PBS, Soros a vorbit despre activităţile sale din timpul războiului: „Am fost adoptat de un oficial din Ministerul Agriculturii, a cărui sarcină era să preia proprietăţile evreilor; deci am mers, efectiv, cu el şi am luat în posesie aceste vaste proprietăţi. Aceasta era identitatea mea. E o viaţă ciudată,

foarte ciudată. Aveam 14 ani la acea vreme”.166 Mai târziu, pe 20 decembrie 1998, a fost pus în faţa unor întrebări mai dure de către Steve Kroft, în emisiunea „60 Minutes”.

KROFT: Sunteţi un evreu ungur...

Mr. Soros: îhî.

KROFT:... care a scăpat de Holocaust...

Mr. Soros: Îhî.

KROFT:... pretinzând că este creştin...

Mr. Soros: Exact.

KROFT: Şi aţi văzut cum mulţi oameni erau deportaţi în lagărele de exterminare.

Mr. Soros: Exact. Aveam 14 ani. Aş putea spune că atunci mi s-a format caracterul.

KROFT: în ce sens?

Mr. Soros: în sensul că, în viaţă, trebuie să gândeşti în perspectivă. Trebuie să înţelegi şi să anticipezi evenimentele atunci când eşti ameninţat.

Era o ameninţare imensă a răului. Ce vreau să spun este că a fost o experienţă foarte personală cu răul.

KROFT: înţeleg că mergeaţi alături de acest protector, care pretindea că sunteţi finul său adoptat.

Mr. Soros: Da. Da.

Kroft: Cu alte cuvinte, aţi mers cu el şi aţi ajutat la confiscarea proprietăţilor evreilor.

Mr. Soros: Da. E corect. Da.

Kroft: Pare genul de experienţă care i-ar trimite pe unii ani buni la psihiatru. A fost greu?

Mr. Soros: Deloc. Deloc. Poate că, atunci când eşti copil, nu vezi legătura. Dar nu mi-a ridicat nicio problemă.

Kroft: Aveţi vreun sentiment de vinovăţie?

Mr. Soros: Nu.167

Această declaraţie vine de la omul care visează să fie „conştiinţa lumii”.

Ocuparea Ungariei de către comunişti l-a adus pe tânărul Soros în faţa unei noi serii de provocări morale.

Susţine, până în ziua de astăzi, că l-a dezgustat comunismul, însă recunoaşte că i-a spus tatălui său, în 1946: „Vreau să merg la Moscova, să învăţ despre comunism. Acolo se află puterea. Aş vrea să ştiu mai multe despre comunism”.168 Declaraţia „acolo se află puterea” rezumă busola după care şi-a ghidat Soros viaţa mai mult decât oricare din idealurile sale morale, mai mult decât oricare din afirmaţiile sale.

Tivadar şi-a convins fiul să meargă în Anglia în schimb. Sfatul lui a venit ţanc. în ianuarie 1947, Stalin l-a instalat pe dictatorul comunist Matyas Râkosi în Ungaria. Născut sub numele de Matthias Rosenberg, acesta era un evreu ungur, care trăise mult timp în URSS. întorcându-se în Ungaria cu 81

Armata Roşie, Râkosi şi-a aruncat ţara natală într-o baie de sânge, cu procese publice, deportări în masă şi execuţii. Soros nu a spus niciodată ce efect a avut dictatorul evreu Râkosi asupra simţului său, oricum fragil, de „loialitate tribală”, ca să-i folosim expresia. Soros nu a spus niciodată nici dacă „universalismul” comunist, căruia i s-a dedicat Râkosi, este, în vreun fel, preferabil „tribalismului” căruia i s-au dedicat sioniştii. Oricare ar fi fost gândurile sale, Soros, care la acea vreme avea 17 ani, şi-a părăsit ţara natală, în august 1947, după şapte luni sub teroarea lui Râkosi.

Prin 1980, în timp ce lucra ca manager al unui fond de investiţii de mare risc, şi-a dat seama că vrea să schimbe lumea. Dar înstrăinarea de iudaism l-a făcut să bâjbâie în căutarea ţelului. în cartea sa, „Underwriting Democracy”, publicată în 1991, a mărturisit: „în timp ce căutam în jur o cauză care să merite, m-am împotmolit. Nu faceam parte din nicio comunitate anume... nu am devenit niciodată, cu adevărat, american. Am lăsat Ungaria în urmă, iar iudaismul meu nu s-a exprimat în sensul loialităţii tribale, care să mă determine să sprijin Israelul”.169

în 1995, Soros a declarat pentru publicaţia New Yorker: „Nu cred că poţi să combaţi antisemitismul, dacă ai o mentalitate de trib... singura modalitate prin care poţi să-l combaţi este renunţarea la tribalism”. Este exact regula prin care tânărul Soros a trăit – şi a supravieţuit – ca un colaborator în Ungaria fascistă. Jurnaliştii de la New Yorker i-au replicat că atitudinea anti-tribalism implică o contradicţie faţă de conceptul de stat evreu în sine. Soros a răspuns „iritat”: „Nu le neg evreilor dreptul la o existenţă naţională – dar nu vreau să fiu parte din ea”.170 Ca de obicei, însă, această afirmaţie este doar parţial adevărată, de vreme ce Soros susţine politici care, dacă ar fi implementate, ar duce la destrămarea Israelului. „Presupun că organizaţia Hamas ar trebui să fie adusă la masa tratativelor pentru ca procesul de pace să aibă succes”, a scris el în cartea „Soros on Soros”171. El nu a reuşit să explice cum ar putea o organizaţie teroristă, ar cărei principal scop este distrugerea Israelului – şi uciderea evreilor pentru că sunt evrei – să rezolve cu succes procesul de pace arabo-israelian.

Soros a caracterizat crearea Israelului drept o reacţie patologică a unor evrei obsedaţi să-i rivalizeze pe asupritorii lor naziști – „un proces în care victimele devin călăi”, după cum spune chiar el în volumul „Supremaţia americană: un balon de săpun”, folosind o formulare care, în mod cinic, i se aplică şi lui. Vorbind despre statisticile legate de criminalitate, Soros a scos în evidenţă faptul că „cei mai violenţi criminali din închisorile americane” au fost abuzaţi atunci când erau tineri. „Un tânăr abuzat îşi alege drept model un infractor şi începe să îl imite”, a explicat Soros. în acest fel, şi evreii, victime ale naziştilor, încearcă să-şi depăşească asupritorii şi devin asupritori ai palestinienilor.172

„Când te uiţi la modul în care evreii reacţionează la persecuţie, descoperi că au tendinţa să urmeze una dintre cele două căi de scăpare. Fie trec dincolo de problemă,

apelând la ceva universal, fie se identifică cu asupritorul şi încearcă să ajungă ca el. Provin dintr-o familie asimilaţionistă şi am ales prima cale. Cealaltă cale este sionismul, temelia unei naţiuni în care evreii sunt majoritari", a scris Soros, într-o altă carte.173 Soros insinuează, prin urmare, că a scăpat din cercul „victimelor care se transformă în călăi" doar pentru că părinţii săi şi-au respins moştenirea iudaică. „Am crescut într-o casă de evrei antisemiţi", a glumit el la un moment dat.174 Ce îi scapă lui Soros din vedere, în aceste peroraţii, este faptul că el a supravieţuit pentru că s-a integrat în nazism, o opţiune inacceptabilă pentru majoritatea oamenilor şi, în realitate, o opţiune accesibilă doar pentru o mână de oameni.

în 1947, Soros a ajuns în Anglia, unde a reuşit să intre la London School of Economics şi l-a avut ca profesor pe Popper. L-a atras filosofia, dar lumea afacerilor i-a oferit o şansă de viitor, pe care el a acceptat-o. După ce a absolvit, în 1952, s-a angajat la Singer & Friedlander, o companie de brokeraj din Londra, unde a deprins arta obscură a speculaţiilor financiare. în 1956, s-a mutat la New York şi a început să lucreze pe bursă, ca broker. Ulterior, a primit o slujbă de manager de investiţii la Arnhold & S. Bleichroeder Inc., o bancă de investiţii originară din Berlin, cu tradiţie din anul 1803 şi care se ocupa de averile de familie. Printre clienţii de prim rang ai băncii s-a aflat, la un moment dat, şi „cancelarul de fier" al Germaniei, Otto von Bismarck. Cariera lui Soros a înflorit la New York, parţial datorită muncii şi inteligenţei sale, parţial datorită ajutorului şi îndrumării date de investitorii internaţionali, de prim-rang, pe care i-a curtat.

Deşi reuşise să intre în acest cerc de influenţă, nu a renunţat la aspiraţiile sale filosofice. în timp ce era angajat la Arnhold & S. Bleichroeder Inc., a scris o mare parte a tratatului său, „The Burden of Consciousness". Soros şi-a ales un mediu propice pentru a scrie. în 1959, s-a mutat în

Greenwich Village, pe strada Christopher, care, pe atunci, era o reşedinţă neobişnuită pentru un finanţist. Acest cartier a devenit faimos, în anii ’50, pentru cercurile de poezie, cluburile de jazz şi pentru intelectualitatea „beatnic”, (n. trad., Generaţia Beat a fost o mişcare social-literară revoluţionară, iniţiată de un grup de scriitori americani, din anii 1950 şi 1960). Când Soros a ajuns acolo, beatnici erau în plin proces de lansare a contraculturii anilor ’60, iar Greenwich Village era un prim epicentru. între timp, Soros s-a căsătorit, iar în 1961, s-a mutat, împreună cu soţia, într-o altă zonă din Greenwich Village, în Piaţa Sheridan. în 1963, s-a născut primul lor copil, un băiat.175 Soros a vorbit şi a scris puţin despre această perioadă din viaţa lui, care, cu siguranţă, l-a influenţat în nenumărate feluri.

Nu ştim în ce măsură a interacţionat Soros cu intelectualii din Village, în perioada cât a locuit acolo, dar anumite tabieturi ale saloanelor şi ale cafenelelor din zonă au avut, mai târziu, un impact asupra sa. De pildă, Michael Harrington, socialist marcant, era în centrul atenţiei, aproape în fiecare seară, în restaurantul White Horse Tavern, care se afla la câţiva paşi de casa lui Soros, din Piaţa Sheridan. La începutul anilor ’60, Harrington a fost în consiliul de administraţie al Ligii pentru Democraţie Industrială, alături de Aryeh Neier, cel pe care Soros îl va angaja, mai târziu, să-i conducă reţeaua de fundaţii.

în timp ce Soros lucra la tratatul „The Burden of Consciousness”, Harrington scria şi el o carte. Volumul „The Other America”, publicat în 1962, susţine că prosperitatea postbelică nu a eliminat sărăcia din America, că există o categorie „invizibilă”, de circa 50 de milioane de oameni, care trăieşte într-o sărăcie lucie, şi că trebuie făcut ceva.176 Harrington a făcut apel la un „război împotriva sărăciei, dar a detaliat foarte sumar acest concept. „Nu are niciun sens să încercăm să proiectăm sau să detaliem mecanismele şi instituţiile ce trebuie implicate

într-un război împotriva sărăciei în Statele Unite", a scris el. „Există suficiente informaţii pentru a acţiona. Tot ce lipseşte este voinţa politică".177 Preşedintele Johnson i-a citit şi i-a apreciat cartea lui Harrington. Volumul „The Other America" a fost strâns legat, de către mulţi, de „Războiul împotriva Sărăciei" declanşat de Johnson – un program bine intenţionat, dar, finalmente, dezastruos, ale cărui efecte perverse au contribuit la naşterea Partidului din Umbră al lui Soros.

O altă personalitate a acelor vremuri, din Greenwich Village, a ajuns să joace un rol mai degrabă personal în viaţa lui Soros. Poetul Allen Ginsberg frecventa adunările din Village în perioada în care Soros a locuit acolo. Ginsberg era un pui de comunist, care, în copilărie, îşi petrecea verile în tabăra Partidului Comunist, Nicht-Gedeiget, din Catskills, New York. Ulterior, a devenit un radical al noii stângi, iar în 1965 a fost inclus pe lista „extremiştilor periculoşi", alcătuită de FBI.178 Deşi nu există nicio dovadă că Soros s-ar fi întâlnit cu Ginsberg pe când locuia în Village, ei s-au întâlnit ulterior, undeva în jurul anului 1980. Ginsberg a devenit „prieten pe viaţă" cu Soros, potrivit lui Kaufman.179 La mijlocul anilor '80, poetul era un oaspete frecvent al lui Soros, în somptuosul său apartament de pe Fifth Avenue, dar şi la proprietatea El Mirador, pe care Soros o avea în Long Island.180 Când Istvân Eorsi, disident şi scriitor maghiar, a vizitat New York, în 1981, s-a spus că Soros şi Ginsberg i-au oferit o „aventură de neuitat" în oraş.181

Soros a avut puţini prieteni adevăraţi, iar răposatul Allen Ginsberg a fost, se pare, unul dintre ei. Acest lucru ridică semne de întrebare. Un alt prieten de-o viaţă de-ai lui Soros, Byron Wien, finanţist pe Wall Street, spunea: „El (n. a. Soros) vrea să-şi ducă anumite obiective la bun sfârşit – asta îi dă satisfacţie, nu relaţiile interumane. George are relaţii tranzacţionale. Oamenii îi oferă ceva, el le oferă altceva".182

Ce şi-au oferit Soros şi Ginsberg? Pentru început, şi-au consolidat, unul altuia, înclinaţiile radicale. Ginsberg a fost unul dintre promotorii de seamă al marijuana, LSD şi al altor surse chimice de „luminare”. Soros afirmă că Ginsberg l-a convins să lupte pentru legalizarea drogurilor.183 Ginsberg a fost, de asemenea, un aprig susţinător al cauze palestiniene. în 1983, a mers în Israel, unde a întocmit un dosar al cenzurii israeliene asupra mass-media din Palestina. în cadrul unui comitet de evrei pro-palestinieni din New York, din care mai faceau parte Arthur Miller, Norman Mailer, Erica Jong, Susan

Sontag şi alţii, Ginsberg s-a ocupat de semnarea şi trimiterea unei scrisori formale, de protest, către guvernul israelian, în care solicita garantarea libertăţii de exprimare pentru jurnaliştii din Cisiordania şi Fâşia Gaza. Scrisoarea a fost publicată în New York Times.184 în mod clar, Soros şi-a găsit un suflet pereche în ceea ce priveşte modul de aplicare selectivă a principiilor „societăţii deschise”.

Şederea lui Soros în Greenwich Village se încheie atunci când decide să se mute împreună cu familia care, între timp, se mărise – fiica lui s-a născut în 1965 – într-o locuinţă mult mai spaţioasă şi mai convenţională din Central Park. S-a dedicat tranzacţionării cu un entuziasm intens şi, în 1969, împreună cu asociatul său, Jim Rogers, au dat lovitura pe cont propriu, punând bazele Quantum Fund care va deveni, ulterior, vaca de muls a imperiului său global.

S-a făcut remarcat pe Wall Street prin investiţiile sale speculative, ciudat de vizionare. în 1972, când a cumpărat acţiuni pe piaţa de foraj petrolier, toată lumea a crezut că este nebun. Dar un an mai târziu, statele arabe au impus un embargo care a făcut ca preţurile să explodeze. Pe de altă parte, în 1975, nimeni nu auzise de un „câmp de luptă automatizat”. Soros a investit masiv în bombe „inteligente”, artilerie controlată prin laser şi rachete computerizate – aceleaşi arme care, 16 ani mai târziu, îl

înfrângeau pe Saddam Hussein în Războiul din Golf.185

între 1979 şi 1981, valoarea de piaţă a Quantum Fund a crescut de patru ori, de la 100 de milioane de dolari, la 400 de milioane de dolari. în acel moment, revista *Institutional Investor* l-a numit pe Soros „cel mai mare manager de fonduri din lume". Dar el de-abia îşi facea încălzirea. în septembrie 1992, a devalorizat lira sterlină, după cum am arătat în primul capitol. Soros a pariat 10 miliarde de dolari că lira se va deprecia în faţa mărcii germane, aşa că a cumpărat mărci şi a vândut lire sterline, în timp ce Banca Angliei încerca să-l contracareze făcând invers. După săptămâni întregi de manevre financiare, efortul de contracarare a sa a eşuat şi britanicii au fost nevoit să deprecieze lira cu 20 de procente. 16 septembrie a rămas cunoscută, pentru totdeauna, drept „Miercurea Neagră" printre brokerii londonezi.186 Profitul lui Soros din prăbuşirea lirei a fost de aproape două miliarde de dolari. în iunie 1994, publicaţia Financial World l-a proclamat pe Soros drept cel mai important câştigător de pe Wall Street, arătând că, în 1993, profitul său „a depăşit produsul intern brut al mai mult de 42 de state membre ale Naţiunilor Unite".187 Noi perspective s-au arătat. Omul care ruinase Banca Angliei devenise un jucător, nu doar pe pieţele financiare, dar şi în lupta pentru putere şi control dintre naţiuni şi imperii.

Din punct de vedere moral, Soros s-a definit atunci când şi-a mutat afacerile în muribunda Uniune Sovietică. în calitate de aşa-zis cruciat pentru Societatea Deschisă, el s-a trezit în ipostaza unică de a promova o democraţie nouă peste ruinele comunismului sovietic, pornind de la premisa că acestea au fost prioritatea şi proiectul său iniţial. în schimb, Soros s-a folosit de această oportunitate la fel cum a facut-o şi în alte momente cruciale din viaţa sa – în special atunci când s-a confruntat, ca evreu, cu regimul nazist şi, apoi, cu comunismul din Ungaria. S-a integrat în sistemul corupt, aflat în plină expansiune, şi a

făcut bani exploatând un popor vulnerabil. Această abordare s-a dovedit a fi mai atrăgătoare decât crearea unui viitor mai bun în Rusia post-comunistă. Alegerea pe care a facut-o aduce aminte de replica pe care a avut-o, la 17 ani, într-o discuţie avută cu tatăl său, despre Rusia lui Stalin. „Acolo se află puterea”.

Accesul lui Soros către putere s-a făcut, la acest moment, dar şi cu alte ocazii, prin intermediul acţiunilor de binefacere. Motivele acţiunilor sale filantropice au fost puse adesea sub semnul întrebării. Publicaţia londoneză Sunday Times remarca, în anul 1995: „Fondul de investiţii al lui Soros nu a plătit taxe în Statele Unite, între 1969 şi 1986, bucurându-se, astfel, de o libertate care le-au adus lui Soros şi investitorilor săi câştiguri nete de miliarde de dolari. Până la intrarea în vigoare, în 1986, a legii reformei fiscale, Quantum Fund s-a sustras, legal, de la plata taxelor. Jurnaliştii publicaţiei au mers şi mai departe şi au observat că „toată activitatea caritabilă a lui Soros a început în 1987, adică primul an în care fondul său de investiţii a trebuit să plătească taxe. Acţiunile caritabile sunt deductibile, iar Soros spune că scopul său este să doneze jumătate din ceea ce câştigă anual, adică maximul pe care îl poate deduce”.188

Trebuie să fim corecţi faţă de Soros şi să spunem că a început să se ocupe de acţiuni caritabile încă din 1979, iar în 1984 a lansat prima Fundaţie pentru o Societate Deschisă, în Ungaria. Dar, la fel de adevărat este faptul că, până în anul 1987, donaţiile sale au fost modeste. în 1987, şi-a deschis un birou la Moscova, iar, în scurt timp, donaţiile sale au ajuns la proporţiile deacum legendare. „Cheltuielile mele au crescut de la trei milioane de dolari, în 1987, la peste 300 de milioane de dolari pe an, în 1992”, a scris Soros.189

Nu există nicio îndoială că Soros dă bani în stânga şi în dreapta. Pe de altă parte, criticii săi susţin de mult că donaţiile sale sunt „o perdea de fum pentru construirea

imperiului său”, ca să folosim expresia lui Connie Bruck, de la publicaţia New Yorker. Soros a admis, într-un interviu cu Bruck, că acţiunile caritabile i-au deschis uşi către obţinerea influenţei politice – influenţă care (nu a mai adăugat Soros) se traduce în profituri. Când a început să împartă bani în Europa Centrală, „oameni precum dictatorul din România, Iliescu, au fost, dintr-odată, foarte interesaţi să se întâlnească cu mine... Influenţa mea a crescut”.190

Iţele încurcate ale obiectivelor sale de filantrop, politician şi speculant s-au accentuat în haosul din Rusia post-comunistă, unde tentaţiile erau mai mari decât de obicei. în 1992, când familia Clinton a preluat administraţia prezidenţială, aceasta a preluat şi misiunea istorică de a redefini relaţiile SUA cu imperiul sovietic prăbuşit şi de sprijini reconstruirea unei societăţi aflate în ruine. Politica familiei Clinton în privinţa Rusiei s-a dovedit a fi un eşec răsunător, în principal din cauza faptului că i-au mandat pe George Soros şi pe alţii ca el să implementeze această politică.

De la bun început, preşedintele Clinton a ales să discute cu Rusia şi statele ex-sovietice prin mijloace neoficiale, eludând procedurile standard ale Departamentului de Stat. A desemnat aşa-numita „troică”, respectiv trei persoane cărora le-a dat autoritate extraordinară în gestionarea relaţiilor SUA-Rusia. Troica era formată din Strobe Talbott, de la Departamentul de Stat, Lawrence Summers, de la Trezorerie, şi vicepreşedintele Al Gore.191 Talbott fusese coleg de cameră cu Bill Clinton şi bursier Rhodes, alături de acesta, la Oxford. El a fost primul desemnat în troică şi lider al grupului. Pe 19 ianuarie 1993, Clinton a inventat o funcţie noua pentru Talbott, numindu-l ambasador special în Rusia şi Noile State Independente. Zece săptămâni mai târziu, Clinton i-a extins puterile lui Talbott, numindu-l preşedinte al Comitetului Steering în fosta Uniune Sovietică, denumit

şi „Supercomitetul”. Drept urmare, publicaţia Business Week l-a numit pe Talbott „ţarul politicii ruse” din administraţia Clinton.192

Talbott a apelat la un afacerist cu experienţă în regiune, pentru a-l ghida în meandrele statelor ex-sovietice: George Soros.

Referindu-se la abilităţile lui Soros de om de stat liber-profesionist, în acea perioadă, Talbott declara, în 1995, pentru publicaţia New Yorker: „Politica lui Soros nu este identică cu politica externă a guvernului american – dar este comparabilă. Este ca şi cum ai lucra cu o entitate prietenoasă, aliată şi independentă, dacă nu cu un guvern. încercăm să ne sincronizăm abordarea faţă de fostele ţări comuniste cu Germania, Franţa, Marea Britanic – şi cu George Soros”. Talbott a adăugat că îl consideră pe Soros „o resursă naţională – ba chiar, o comoară naţională”.193

Anne Williamson, jurnalist specializat în problema Rusiei, a remarcat, într-un interviu: „Familia Clinton l-a întâmpinat pe Soros cu braţele deschise. Soros a făcut diverse servicii pentru familia Clinton şi a primit, la schimb, libertatea de a-şi derula speculaţiile financiare în fostul bloc sovietic. Soros nu doar că şi-a mărit averea sub administraţia Clinton, dar s-a integrat în Zeitgeist (spiritul vremurilor). Prin intermediul familiei Clinton, Soros a găsit o platformă publică pentru a-şi urma politicile caraghioase. Cu Bush la putere, Soros nu a mai avut o astfel de influenţă. Iar acest lucru îl scoate din minţi”.194 Soros a savurat, cu siguranţă, influenţa înaltă la care a avut acces în timpul administraţiei Clinton. în 1995, el a declarat, într-un interviu cu Charlie Rose, de la PBS: „îmi place să influenţez politica... Nu am reuşit să ajung la George Bush (Senior). Dar, acum, cred că am reuşit... am un acces considerabil în Administraţia Clinton, fără îndoială.. De fapt, lucrăm împreună, ca o echipă”.195 Perioada în care Soros a avut suzeranitate politică şi financiară coincide cu perioada în care Rusia s-a prăbuşit cu totul în corupţie şi

anarhie. Potrivit jurnalistului David Ignatius, de la Washington Post, administraţia Clinton a avut o mare parte din vină. „Este un fel de Russiagate”, a scris el, într-un articol publicat pe 25 august 1999, în care a vorbit despre „anarhia din Rusia contemporană” şi despre faptul că „procesul de declin al acestei ţări s-a făcut cu consimţământul administraţiei Clinton”. Ignatius a conchis: „Ceea ce face cazul Rusiei atât de trist este faptul că administraţia Clinton a irosit unul dintre cele mai preţioase bunuri pe care ni le putem imagina – şi anume, idealismul şi bunăvoinţa poporului rus, abia ieşit de sub o dictatură comunistă, de 70 de ani. Prăbuşirea Rusiei s-ar putea să ne bântuiască, generaţii după generaţii”.196 Soros s-a afundat adânc în mlaştina de corupţie, care a înghiţit Rusia, în anii ’90. După ani întregi de pregătire, şi-a pus în lucru marele joc de putere în mai 1989, când i-a dat bani lui Jeffrey Sachs, un tânăr economist, absolvent de Harvard, pentru a construi un plan de reformă economică a Poloniei. Soros i-a plătit pe Sachs şi echipa acestuia prin intermediul Fundaţiei Stefan Bâthory, pe care o înfiinţase la Varşovia. Tânărul economist a ales varianta „terapiei de şoc” – renunţare bruscă la controlul asupra preţurilor şi asupra monedei, la restricţii comerciale şi la limitarea investiţiilor. Toate acestea au împins instantaneu ţara în apele reci ale competiţiei de pe piaţa liberă. Ideea era ca perioada de tranziţie să fie cât mai puţin dureroasă. Polonia a implementat planul lui Sachs pe 1 ianuarie 1990. Hiperinflaţia a scăpat imediat de sub control.197 „Măsurile au lovit dur în populaţie, dar oamenii păreau dispuşi să se sacrifice pentru a vedea o schimbare reală”, a scris Soros, mai târziu.198 în cele din urmă, big bang-ul polonez a fost considerat un succes.

Soros şi Sachs au mers şi la Moscova, dorind să-l convingă şi pe Mihail Gorbaciov să încerce terapia de şoc în Uniunea Sovietică. Gorbaciov le-a refuzat planul, lucru care l-a înfuriat pe Soros. Mai târziu, atunci când

Gorbaciov să facă un împrumut extern, Soros i-a pus piedici, atacându-l în presă şi spunând că reformele sale vor eşua.199 Atacurile lui Soros i-au afectat reputaţia lui Gorbaciov în Occident, împiedicându-l să obţină sprijin financiar extern.200 Pe măsură ce economia sovietică se clătina, slăbea şi capacitatea lui Gorbaciov de a ţine frâiele puterii. Extremiştii de la Kremlin au încercat o lovitură de stat în august 1991, punând la cale o serie de acţiuni cu reacţie în lanţ, care au dus la debarcarea lui Gorbaciov. Lovitura de stat, în sine, a eşuat, însă Uniunea Sovietică s-a destrămat, iar Gorbaciov a fost forţat să demisioneze. Boris Elţân s-a ridicat ca nou lider al Rusiei.

Elţân s-a dovedit a fi mai cooperant decât predecesorul său. Era momentul ca Soros şi Sachs să treacă, în sfârşit, la treabă şi să-şi implementeze terapia de şoc. Rusia a renunţat la controlul preţurilor, pe 2 ianuarie 1992. Economiile de-o viaţă ale ruşilor de rând s-au dus pe apa sâmbetei, pe măsură ce inflaţia a ajuns la 2.500%. Iar acesta era doar începutul. Ce a urmat a fost una dintre cele mai mari catastrofe economice din istorie.

în următorii patru ani, o clică de oficiali corupţi şi oameni de afaceri, americani şi ruşi, deopotrivă, şi-au folosit relaţiile guvernamentale pentru a deturna procesul de privatizare din Rusia în folos personal. Au cumpărat bijuteriile coroanei ruseşti pe sume derizorii, în licitaţii frauduloase, şi au furat miliarde de dolari din împrumuturile externe, destinate proiectelor de redresare economică. Peter Reddaway, expert în Rusia, afirmă că, între 1992 şi 1996, „deşi 57% dintre firmele ruseşti au fost privatizate, bugetul de stat a primit doar 3-5 miliarde de dolari pentru ele, întrucât au fost vândute, la preţuri nominale, către clici de corupţi”.201 Până în 1996, şapte oameni de afaceri ruşi reuşiseră să preia 60% din resursele naturale ale Rusiei, inclusiv rezervele preţioase de petrol şi gaze. Prin jocuri de culise, acest grup a preluat *de facto* controlul asupra ţării, motiv pentru care ruşii i-au

numit „oligarhi”.202 Dispreţul profund faţă de dominaţia corupt-oligarhică i-a determinat pe atât de mulţi ruşi să susţină politica pumnului de fier, dar şi domnia legii, impuse de Vladimir Putin.

Sachs şi Soros au avut o influenţă enormă în Rusia, de-a lungul anilor ’90. între 1995 şi 1999, Sachs a condus Institutul pentru Dezvoltare Internaţională, din cadrul Harvard, prin care Universitatea în cauză oferea sprijin pentru dezvoltarea economică în ţările nevoiaşe. Asemenea lui Strobe Talbott, care i-a delegat lui George Soros atribuţii importante în gestionarea relaţiilor SUA-Rusia, şi Agenţia Americană pentru Dezvoltare Internaţională a delegat către Institutul Harvard sarcina de a superviza transformarea Rusiei într-o economie de piaţă. Această sarcină i-a adus pe Sachs şi echipa sa în poziţia de consilieri economici oficiali ai lui Boris Elţân, care reprezentau Guvernul Statelor Unite. Ruşii i-au numit *Garvardniki* – băieţii de la Harvard.203

Băieţii de la Harvard puteau numi sau demite oficiali ruşi prin simplul fapt că ei erau cei care decideau cine primeşte subvenţii externe şi cine nu. Influenţa lor asupra lui Elţân era atât de mare încă, deseori, preşedintele a trecut peste Parlamentul Rus, emiţând decrete prezidenţiale pentru a pune în aplicare reformele echipei de la Harvard. Uneori, chiar băieţii de la Harvard erau cei care concepeau decretele prezidenţiale.204 Tot acest amestec în treburile interne ale Rusiei s-ar fi putut justifica şi chiar ar fi putut fi lăudabil, dacă băieţii de la Harvard s-ar fi dovedit consilieri chibzuiţi şi de încredere, însă, de prea multe ori, ei s-au folosit de influenţa pe care o aveau pentru a promova politici proaste din raţiuni egoiste. Operaţiunile Institutului de la Harvard în Rusia au devenit, rapid, un focar de corupţie, pe măsură ce reprezentanţii săi se foloseau de intrările pe care le aveau la Elţân şi la oligarhii ruşi în interes personal.

Jeffrey Sachs nu a fost acuzat că ar fi beneficiat în

nume propriu de aceste operaţiuni. Totuşi, controversele care au planat asupra Institutului, în timpul mandatului său, îl discreditează ca lider, cel puţin. Sachs şi-a dat demisia din funcţia de director al Institutului pe 25 mai 1999, chiar în timp ce Departamentul de Justiţie American îi investiga operaţiunile în Rusia.205 Harvard a închis Institutul în ianuarie 2000, dar nu suficient de rapid pentru a evita procesul intentat de Departamentul de Justiţie angajaţilor Institutului, pentru delapidarea fondurilor Agenţiei Americane pentru Dezvoltare Internaţională (USAID). Harvard a clasat cazul prin plata unei despăgubiri de 26 de milioane de dolari – o pedeapsă mai mult decât blândă, având în vedere prejudiciul pe care Institutul l-a adus economiei ruseşti şi relaţiilor SUA-Rusia.206 în mod bizar, scandalul nu i-a pătat reputaţia profesorului Sachs. După cum vom vedea în capitolul 11, cariera sa este, astăzi, mai înfloritoare ca oricând.

în anii ’90, Soros a navigat în apele tulburi ale economiei ruseşti cu o dexteritate de campion, iar experienţa i-a adus satisfacţie şi mulţi bani. Un reporter de la publicaţia New Republic l-a întrebat pe Soros, în 1994, cum ar descrie, pentru cititorii săi, imensa putere şi statutul de care s-a bucurat în statele ex-sovietice. Soros a răspuns: „Scrieţi că fostul imperiu sovietic se numeşte acum Imperiul Soros”.207

Imperiul Soros a avut viaţă scurtă. în 1998, anchetatorii americani cercetau modul în care miliarde de dolari, din transferuri ilegale, au ieşit din

Rusia, prin Banca din New York şi prin alte instituţii financiare americane. Informaţiile despre amploarea furtului au început să se scurgă în presa occidentală, aşa că ajutoarele şi investiţiile externe s-au diminuat considerabil. Totul a culminat cu „Lunea Neagră”. Pe 17 august 1998, Rusia a fost forţată să-şi deprecieze rubla şi să-şi amâne plata datoriilor externe. Preşedintele House Banking Committee, Jim Leach, a anunţat, pe 1 septembrie

1999, că acest caz s-ar putea transforma „într-unul dintre cele mai mari jafuri sociale din istoria omenirii”. în urma cercetărilor preliminare, Leach a declarat că este „foarte convins” că cel puţin 100 de miliarde de dolari au fost spălaţi din Rusia şi că o parte din bani ar fi fost sustraşi din împrumutul acordat de către Fondul Monetar Internaţional, dar şi din alte împrumuturi externe.208

Jurnalista Anne Williamson a fost audiată, pe 22 septembrie 1999, de House Banking Committee şi a explicat congresmenilor care o ascultau uluiţi, cum au putut să dispară atât de mulţi bani în Rusia. Ea a declarat că familia Clinton pusese în funcţiune „un sistem clientelar internaţional”. Deghizaţi în „consultanţi”, oamenii acestui sistem solicitau şi primeau împrumuturi, practic, după bunul plac, instituţiilor de profil precum Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Agenţia Americană pentru Dezvoltare Internaţională, Corporaţia pentru Investiţii Private în Străinătate (OPIC) şi Banca SUA de Import – Export. Foarte puţini şi-au pus întrebări despre aceste împrumuturi în condiţiile în care administraţia Clinton declarase „privatizarea” Rusiei o prioritate de „securitate naţională”. Mulţi bani s-au evaporat în offshore-uri şi pe Bursa de Valori din New York. Alţi bani s-au dus în obligaţiuni cu risc ridicat, licitaţii de privatizare şi în alte scheme financiare profitabile. Câţiva băieţi deştepţi, americani şi ruşi, deopotrivă, s-au îmbogăţit, în timp ce ruşii de rând – ca să nu mai vorbim de contribuabilii americani – au fost escrocaţi.209

Soros insistă că investiţiile sale în Rusia au fost curate ca lacrima. Acest aspect este discutabil. Intrările privilegiate la oficialii ruşi şi prietenii oligarhi l-au ajutat să încheie multe tranzacţii. Anne Williamson remarcă faptul că Soros a investit în al doilea cel mai mare combinat siderurgic din Rusia, Novolipetsk Kombinat, şi în rafinăria Sidanko.210 Alături de Soros, în aceste tranzacţii, s-a aflat Harvard Management Company, care gestionează

fondul de donaţii, de miliarde de dolari, al Universităţii Harvard. Soros şi Harvard Management au cumpărat acţiuni la Novolipetsk şi Sidank, în 1995, prin licitaţii false. Tehnic vorbind, licitaţiile au fost închise pentru investitorii străini. Soros şi Harvard Management au reuşit să eludeze această regulă, realizând tranzacţiile prin Sputnik Fund – un fond de investiţii strâns legat de oligarhul rus Vladimir Potanin.211

Numele Sidanko şi Novolipetsk au apărut în timpul unei audieri a lui Soros din Congres, creându-i un disconfort evident. Pe 15 septembrie 1998, la fix un an după ce scandalul legat de Rusia a izbucnit în presă, Soros a apărut în faţa House Banking Committee, în calitate de martor prietenos. Majoritatea întrebărilor care i-au fost adresate au fost curtenitoare, aproape linguşitoare. Dar, la un moment dat, republicanul Spencer Bacchus i-a pus o întrebare la obiect: „Domnule Soros, aţi fost de acord cu ceea ce a spus preşedintele Leach, anume că una dintre principalele probleme în Rusia este capitalismul clientelar... Dar dumneavoastră nu puteţi fi, oare, considerat unul dintre cei privilegiaţi, unul dintre aceşti cumetri...?" Soros a negat. A declarat că a evitat, în Rusia, orice afacere cu iz de cumetrie şi orice favoare specială. Dar Bacchus i-a amintit lui Soros că a cumpărat acţiuni la „o rafinărie mare... cu rezerve mai mari decât cele ale Mobil Oii. Congresmenul Bacchus se referea la privatizarea rafinăriei Sidanko Oii. „Aş spune că aceasta a fost parte din afacerile de cumetrie care se faceau acolo", a admis Soros.212 Comisia condusă de Leach nu a dat niciodată de cap iţelor încurcate ale scandalului din Rusia, care a fost expediat mai rapid şi mai vehement decât orice alt scandal în care a fost implicată administraţia Clinton.

Rusia nu a fost singura ţară în care etica lui Soros în afaceri a fost pusă sub semnul întrebării. Un tribunal francez l-a condamnat pentru abuz de piaţă, în legătură cu o tentativă de a prelua Banca Societe Generale. Soros era

pasibil de doi ani de închisoare, însă Curtea de Apel din Paris a binevoit să închidă cazul pentru o amendă de 2.9 milioane de dolari, pe 24 mai 2005. Soros a pierdut cel de-al doilea apel, pe 14 iunie 2006.213

Chiar şi admiratorii lui Soros se chinuie să înţeleagă cum se împacă manevrele de prădător financiar ale lui Soros cu imaginea atent construită de filantrop şi umanitarist. Soros susţine că poate separa cele două laturi.

Conştiinţa pluteşte deasupra capului unui investitor, spune el. Aşa că el o dă la o parte când joacă pe bursă. „Atunci când am mizat pe deprecierea lirei sterline, în 1992...de fapt, ceea ce am făcut eu a fost să iau banii din buzunarele contribuabililor britanici", recunoaşte el în cartea „The Crisis of Global Capitalism: Open Society Endangered". „Dar, dacă aş fi luat în calcul consecinţele sociale, mi-aş fi compromis estimările risc/câştig, iar profitul meu ar fi fost cu mult redus".

Totul se curăţă la un ciclu de spălare karmică fiindcă, susţine Soros, dacă încheie o afacere şi face bani, atunci poate să folosească aceşti bani spre binele umanităţii – aşa cum şi-l imaginează el. Soros a declarat, la un moment dat, pentru publicaţia britanică Observer: „Tânăr fiind, mi-am dat seama că banii sunt cei care fac lumea să se învârtă şi m-am gândit că n-ar fi rău să fac bani... dar, odată ce îi voi fi făcut, să mă dedic, apoi, preocupărilor mele sociale".214 Aceste preocupări sociale coincid, desigur, cu aspiraţiile celui auto-proclamat „conştiinţa lumii" de a contribui la binele umanităţii.

CAPITOLUL 6
STRATEGIE PENTRU SCHIMBAREA REGIMULUI
„ACEST PĂMÂNT ESTE FURAT!"
„PUTERE PENTRU CHICAGO!"
„DACĂ TU CREZI CĂ STAU AICI ILEGAL, ÎNVAŢĂ ISTORIA ADEVĂRATĂ,

PENTRU CĂ SUNT ÎN ŢARA MEA”.
„NU NOI AM ÎNCĂLCAT GRANIŢA,
GRANIŢA NE-A ÎNCĂLCAT PE NOI”.

Acestea sunt doar câteva dintre sloganurile vânturate – împreună cu steagurile mexicane – de sute de mii de protestatari care au luat cu asalt străzile din toată America, pe 25 şi 26 martie 2006. Doar în Los Angeles, nu mai puţin de 500.000 de protestatari au blocat străzile, oprind circulaţia în tot oraşul. Unii dintre demonstranţi au ars steagul american şi câţiva au avut altercaţii cu poliţia.

Aparent, pretextul principal al demonstraţiilor era o propunere legislativă, aflată în dezbaterea Congresului, împotriva imigraţiei ilegale. Miza era, de fapt, o solicitare, apărută din senin, de deschidere a graniţelor, astfel încât străinii să aibă dreptul necondiţionat de a traversa frontierele americane, de a lucra sau de a se stabili în SUA. Era o viziune a Societăţii Deschise fără sfârşit.

Joshua Hoyt, director executiv al Coaliţiei din Illinois pentru Drepturile Imigranţilor şi ale Refugiaţilor, a declarat, pentru ziarul Los Angeles Times: „Este o mobilizare fără precedent a comunităţii imigranţilor. Au răbufnit. Acesta este începutul luptei de proporţii pentru drepturile civile ale imigranţilor”.215

Mai exact, era vorba de începutul unei operaţiuni de proporţii a Partidului din Umbră. Organizaţiile-paravan şi acoliţii lui Soros au jucat un rol central în organizarea acestor demonstraţii. Potrivit informaţiilor din presă, activiştii din sindicatul bugetar SEIU „s-au ocupat de pază” în timpul protestelor din Los Angeles şi au asigurat transportul protestatarilor cu autobuzele.216 Sindicatele din învăţământ i-au încurajat pe liceeni să demonstreze şi au închis ochii la zeci de mii de chiuluri de la şcoală. Următoarele organizaţii – toate finanţate de Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros – au pus umărul la organizarea protestelor:

Association of Community Organizations for Reform

Now (ACORN) (n. trad., Asociaţia Organizaţiilor Comunitare pentru Reformă Acum) American Friends Service Committee (AFSC) (n. trad., Comitetul de Servicii al Prietenilor Americani)

Center for Community Change (CCC) (n. trad., Centrul pentru Schimbare Comunitară)

League of United Latin American Citizens (LULAC) (n. trad., Liga Americii Latine Unite)

Massachusetts Immigrant and Refugee Advocacy Coalition (MIRA Coalition) (n. trad., Coaliţia de Sprijin din Massachusetts pentru Imigranţi şi Refugiaţi)

Mexican-American Legal Defense and Educational Fund (MALDEF) (n. trad., Fondul Mexicano-American pentru Apărare Legală şi Educaţională) National Council of La Raza (n. trad., Consiliul Naţional La Raza)

The Gamaliel Foundation (n. trad., Fundaţia Gamaliel)217

Institutul pentru o Societate Deschisă a donat 648.200 de dolari către MADELF. La Raza a primit peste 1.7 milioane de dolari. De departe, cei mai mulţi bani au mers către Center for Community Change, organizaţie care a primit, în ultimii ani, peste 5.2 milioane de dolari de la Institutul lui Soros. Mai cunoscută sub acronimul CCC, organizaţia Center for Community Change este implicată în acţiuni de „organizare comunitară" în cartierele defavorizate, care au la bază tehnicile inventate de Saul Alinsky.

în lunea de după protestele pro-imigraţie, CCC a organizat un serviciu religios lângă Capitoliu, la care au participat aproximativ 300 de clerici radicali, printre care călugăriţe romano-catolice, preoţi şi călugări.218 Folosirea bisericii într-un eveniment atât de mediatizat a fost inspirată de Alinsky.

Directorul executiv al organizaţiei Center for Community Change este Deepak Bhargava, fost lider al ACORN care, în 2000, a colaborat cu Adrianna Huffington

la organizarea Convenţiilor din Umbră, finanţate de Soros. Bhargava este un pion important în reţeaua lui Soros.

Un personaj important printre minţile luminate care fac parte din consiliul de directori al lui Bhargava este Peter Edelman, soţul avocatei radicale pentru drepturi civile, Marian Wright Edelman. Amândoi sunt fideli familiei Clinton şi au jucat, timp de 40 de ani, un rol special în viaţa politică a lui Hillary Clinton. Fost consilier al lui Robert F. Kenedy, Peter Edelman a contactat-o pe Hillary în 1969, la scurt timp după ce revista Life a dedicat principalul articol al ediţiei discursului ei de absolvire a Colegiului Wellesley, lăudând activismul tinerilor.219

Din acel moment, Peter şi Marian Edelman au devenit tutorii carierei lui Hillary. Ei i-au recomandat lui Hillary, în 1974, pe când avea 26 de ani şi tocmai intrase la Yale Law School, să se întâlnească cu echipa de anchetă a cazului Watergate, din cadrul House Judiciary Committee.220 Mai târziu, Hillary a fost avocat pentru Children Defense Fund (n. trad., Fondul pentru Protecţia Copilului), înfiinţat de Marian Wright Edelman.

Ce interes avea Partidul din Umbră în încurajarea imigraţiei masive? Unul dintre răspunsuri ţine de datele demografice ale votanţilor. Cu cât intră mai mulţi imigranţi în ţară, cu atât cresc posibilităţile ca stânga să câştige mai multe voturi. Sub conducerea lui George W. Bush, republicanii au câştigat surprinzător de multe voturi din partea comunităţii hispanice, însă imigranţii în vârstă încă votează masiv cu democraţii. Pentru majoritatea, aceasta nu este o alegere ideologică. în cazul imigranţilor, chiar şi simpatizanţii Partidului Republican votează adesea cu democraţii din raţiuni practice. Mulţi au rude care doresc să vină alături de familia lor în America şi care ştiu că politicile democraţilor în privinţa imigrării vor fi întotdeauna mai flexibile.

Edward Klein, fost editor al publicaţiei New York Times Magazine, avertizează, în cartea sa, „The Truth

About Hillary", că oamenii lui Hillary au analizat deja cifrele în vederea unei victorii prezidenţiale în 2008 şi că datele demografice legate de etnie sunt cheia câştigării alegerilor. Până în 2008, datorită imigraţiei şi a creşterii masive a natalităţii printre minorităţi, câteva state „roşii" (n. trad., state care votează cu republicanii) vor deveni „albastre" (n. trad., state care votează cu democraţii). Democraţii trebuie doar să-şi conserve procentele actuale de votanţi hispanici şi de culoare pentru ca Hillary să câştige cu o majoritate confortabilă. Potrivit lui Klein, cele patru state „roşii" care vor deveni „albastre" sunt Texas, Ohio, Iowa şi Missouri. în Texas, începând de astăzi şi până în 2008, comunităţile hispanice, de culoare, dar şi alte minorităţi, vor creşte de la 49.5%, până la 54% din totalul populaţiei. Hillary speră, de asemenea, să câştige şi în New York, California, Florida, New Jersey şi Massachusetts, obţinând, astfel, votul a 212 electori – fiind la 58 de voturi de o victorie. Dacă îşi asigură votul şi în statele Michigan, Illinois şi Pennsylvania, atunci va câştiga.221

La o analiză mai profundă, sprijinul pe care Partidul din Umbră l-a dat protestelor pro-imigraţie, din martie 2006, ne relevă utilitatea unor astfel de puneri în scenă pentru manipularea mentalului colectiv. Doleanţele fanteziste şi acţiunile de stradă de mare anvergură reprezintă forţa şi combustibilul de care au nevoie mişcările progresiste. îi aţâţă pe oamenii de rând, invocând sciziuni revoluţionare şi tulburări în rândul civililor. Angoasa este solul în care schimbarea radicală prinde rădăcini. Instalarea unei astfel de angoase este condiţia esenţială pentru strategia Partidului din Umbră de schimbare a regimului.

Soros şi tovarăşii săi din Partidul din Umbră nu au inventat politica demagogiei şi a separării rasiale. Ce fac ei este să exerseze – şi să dezvolte – politici similare pe filiera stângistă a Partidului Democrat. Aduceţi-vă aminte de

reacţia democraţilor la victoria lui Reagan, în 1981, şi de apelul lui Reagan pentru o reducere a aparatului guvernamental. Au criticat bugetul propus de Reagan spunând că este un atac la adresa cetăţenilor de culoare, în 1982, preziceau, deja, fără rezerve, că vor apărea violenţe de stradă. Demagogii care faceau aceste ameninţări nu voiau să iasă în stradă să se revolte. Ei doreau ca cetăţenii de culoare să facă asta în locul lor.

„E aproape sigur că vor fi proteste de amploare în SUA" au scris, la acea vreme, în publicaţia The Nation, Richard A. Cloward şi Frances Fox Piven, sociologi şi activişti progresişti. „Revolte sau bande de jefuitori – ne vor lovi oraşele?", a fost întrebarea din editorialul lui Neal Pierce, în ziarul Washington Post. Pe de altă parte, Felix Rohatyn, preşedinte al New York Municipal Assistance Corporation (n. trad., corporaţie independentă de supraveghere şi asistenţă fiscală, aparţinând municipalităţii), a prezis că va fi „o vară foarte fierbinte", adăugând că „violenţa este sluga disperării".

Juan Williams, pe atunci un tânăr editorialist afro-american la Washington Post, a scris, ca răspuns la această agitaţie: „Dacă liberalilor le trebuie revolte, să le facă albii. Trompetele mişcării progresiste bat monedă pe faptul că, vara aceasta, oamenii de culoare ar trebui să facă revolte... ei bine, ca tânăr de culoare ce sunt, aş prefera să merg la plajă... Revoltele ar însemna zile şi nopţi de teamă, ar însemna ca toate cartierele, care abia acum îşi revin după perioada anilor '60, să fie devastate din nou... E prea mult să le ceri oamenilor de culoare să protesteze din nou".222

După ce a arătat că „această ţară nu a mai văzut o revoltă a albilor de ceva ani buni", Williams a continuat: „Liberalii nu au nevoie să-i vadă pe oamenii de culoare, din nou, pe 14th Street. Ce au ei nevoie este să-i vadă pe oamenii de culoare, ca mine, alături de reporteri cu carneţele în mână, într-un cartier de albi".

Williams vorbea în numele multor americani de

culoare care hotărâseră că nu mai voiau să fie cei care pun paie pe focul rasist al stângii. Aceasta era o lovitură pentru strategii democraţi. Trâmbiţele nu mai scoteau la suprafaţă luptătorii. Riposta lui Williams a fost, cu certitudine, o dezamăgire cruntă pentru cei doi sus-menţionaţi sociologi, pe care jurnalistul i-a pomenit în articol, Richard A. Cloward şi Frances Fox Piven, ambii pioni importanţi în reţeaua Partidului din Umbră.

Cloward şi Piven sunt cei care, în anii ’60, au inventat, practic, tehnica de exploatare a furiei oamenilor de culoare pentru a scoate în faţă tema „justiţiei sociale”. Metoda inventată de ei a primit chiar numele de strategia Cloward-Piven.

Pe 11 august 1965, cartierul Watts, din Los Angeles, locuit de oameni de culoare, a fost scena unor acte de violenţă, după ce poliţia a folosit bastoane pentru a-l pune la pământ pe un individ acuzat că a condus sub influenţa băuturilor alcoolice. Revoltele s-au dezlănţuit timp de şase zile, s-au întins în mai multe zone din oraş şi s-au soldat cu 34 de morţi. Democraţii s-au folosit de această tragedie pentru a milita pentru sporirea asistenţei sociale, pentru finanţarea unor programe guvernamentale pentru sprijinirea categoriilor defavorizate din oraşe. La capătul radical al spectrului politic, Cloward şi Piven au privit violenţa în creştere ca pe o oportunitate pentru revoluţie.

La nici trei luni după ce incendiile din cartierul Watts s-au domolit, cei doi au început să circule, în privat, copii scoase la şapirograf, ale unui articol scris de ei, intitulat „Cum pot fi mobilizaţi sărăcii”. în viziunea lor, distrugerea poate fi o forţă creativă. în timp ce liberalii finanţau programe de asistenţă socială, Cloward şi Piven propuneau împovărarea sistemului social şi, apoi, distrugerea lui.

Şase luni mai târziu, când strategia Cloward-Piven a fost publicată în presă, într-un articol din The Nation223, stânga s-a entuziasmat la culme. Activiştii erau exaltaţi de acest plan, care a fost numit în diferite feluri: „strategia de

criză”, strategia Jngroşaţi-rândurile-asistaţilor, falimentaţi-oraşele” sau, simplu, „strategia Cloward-Piven”. Ea va deveni ghidul radicalilor din Partidul din Umbră, în acţiunile lor de „schimbare a regimului”.

Cloward era, la aceea vreme, profesor de sociologie la Universitatea Columbia. Frances Piven era cercetător asociat la Şcoala de Studii Sociale din cadrul Universităţii Columbia (în prezent, ea deţine titlul de profesor emerit în Ştiinţe Politice şi Sociologie, al Universităţii din New York). în articolul pe care l-au scris împreună, cei doi susţin că factorii decizionali se folosesc de sistemul de asistenţă socială pentru a-i submina pe săraci şi pentru a perpetua „sistemul”. Prin programele de asistenţă socială, bogăţii înlătură pericolul unor potenţiale revolte. Radicalii Cloward şi Piven voiau, însă, să pună paie pe foc.

Săracii pot progresa doar atunci când „celorlalţi din societate le e frică de ei”, a explicat, ulterior, Cloward, pentru New York Times.224 în loc ca săracii să fie îmbunaţi cu pomeni guvernamentale, activiştii ar trebui acţioneze pentru a sabota şi a distruge sistemul de asistenţă socială. Prăbuşirea sistemului de asistenţă socială ar determina o criză politică şi financiară care ar zdruncina temelia societăţii. Săracii s-ar revolta. Şi doar atunci „ceilalţi din societate” i-ar accepta doleanţele.

Revoltele pot fi stârnite dacă se demonstrează incapacitatea sistemului de asistenţă socială de a răspunde „nevoilor reale” ale săracilor. Strategia ar fi împovărarea sistemului de asistenţă socială cu şi mai mulţi asistaţi, lucru care duce la prăbuşirea sistemului. Numărul americanilor care trăiesc din asistenţă socială – opt milioane la acel moment – reprezintă, probabil, mai puţin de jumătate din totalul celor eligibili să beneficieze de ea, au explicat autorii strategiei. Ei au propus „o campanie masivă de recrutare a săracilor pe listele de asistaţi sociali”. Cloward şi Piven anticipau că doar şi prin convingerea unei mici părţi din potenţialii beneficiari ai

asistenţei sociale se poate produce prăbuşirea întregului sistem. Solicitările ar ruina bugetul şi ar produce un blocaj al mecanismului birocratic. Rezultatul ar fi o criză financiară şi politică profundă, care ar lăsa cale liberă „...grupărilor puternice... pentru o reformare economică majoră, la nivel naţional”.

Articolul milita pentru constituirea unor „cadre de organizatori agresivi” care să folosească „demonstraţiile pentru crearea unui climat de război”. Intimidaţi de violenţa cetăţenilor cu culoare, politicienii ar cere ajutorul guvernului federal. Campaniile de presă, atent orchestrate şi executate de jurnalişti-prieteni, ar scoate în evidenţă ideea unui „program federal de redistribuire a veniturilor”, prin introducerea unui venit garantat pentru toţi, salariaţi şi nesalariaţi, deopotrivă. Oficialii locali s-ar agăţa de această idee asemenea celor care se îneacă la mal. Vor pune presiune pe guvernul federal să implementeze această idee. Pe măsură ce oraşele mari se vor afunda în haos, asemenea cartierului Watts, guvernul federal va trebui să acţioneze.

Acest plan a fost detaliat în publicaţia Nation, pe 2 mai 1966. Strategia Cloward-Piven nu şi-a atins scopul de a pune în practică o utopie marxistă, dar a oferit planul de bătaie pentru multe campanii paralele. Partidul din Umbră a adoptat formula Cloward-Piven, pe care a aplicat-o în prea multe sfere ale vieţii publice, cu o eficienţă devastatoare, pe care creatorii ei nu au preconizat-o.

Cloward şi Piven au lansat Welfare Rights Movement (n. trad., Mişcarea pentru Drepturile Sociale) pornind de la planul lor iniţial. Au plasat în fruntea Mişcării un organizator radical, de culoare, pe numele George Willey. Wiley nu a reuşit să atragă atenţia mass-media, aşa cum au reuşit alţi militanţi de culoare, contemporani cu el, precum Huey Newton şi Angela Davis. însă, el a reuşit să aducă mai multe prejudicii statului decât a reuşit orice alt reprezentant de seamă al politicii radicale. Secretul

eficienţei lui Wiley stătea în strategia concepută de Cloward şi Piven.

Născut în New Jersey şi crescut în Rhode Island, Willey a devenit profesor de chimie la Universitatea Syracuse, în 1960. Acolo a pus bazele CORE – Congress for Racial Equality (n. trad., Congresul pentru Egalitate Rasială) şi a devenit primul său preşedinte. Radicalismul lui Wiley era alimentat, parţial, de soţia sa, o femeie albă, cu numele de fată Wretha Frances Whittle, cu care s-a căsătorit în iunie 1961. Wretha Wiley era membră mai veche a organizaţiei Students for a Democratic Society (SDS). De altfel, liderul SDS, Tom Hayden, a locuit la familia Wiley, în timpul vizitei pe care a facut-o, în 1962, la în Syracuse.225

George Wiley a avansat rapid în Mişcarea pentru Egalitate Rasială. Şi-a dat demisia de la Universitatea Syracuse în noiembrie 1964 şi a fost numit director naţional asociat al CORE, devenind al doilea cel mai puternic om din organizaţie, după directorul naţional James Farmer. Farmer a fost un titan al mişcării pentru drepturile sociale, fiind cel care a organizat, în 1961, aşa-numitele Freedom Rides. Angajamentul său pentru acţiuni non-violente a devenit, însă, desuet. în 1965, CORE primea în rândurile sale naţionalişti de culoare, iar Farmer şi-a anunţat retragerea. Wiley a încercat să-i ia locul, însă naţionaliştii l-au împiedicat, ridiculizându-i stilul scorţos şi viziunile integraţioniste.

Văzând că nu mai are un viitor în CORE, Wiley a căutat alte variante. I-a cunoscut pe Cloward şi Piven în ianuarie 1966, la o întânire din Syracuse a organizatorilor radicali, intitulată „Poors People War Council on Poverty” (n. trad., Consiliul de război împotriva sărăciei al categoriilor defavorizate). Wiley le-a ascultat proiectul cu interes.226 A plecat din CORE în aceeaşi lună, lansându-şi propriul grup activist – Poverty Rights Action

Center (n. trad., Centrul de acţiune pentru drepturile

săracilor), cu sediul în Washington DC.227 într-o demonstraţie calculată de militantism, Wiley a renunţat la costume pentru cămăşile africane dashiki, jeans, pantofi ponosiţi şi coafură afro.228

Cloward şi Piven l-au curtat pe Wiley asiduu. Ştiau că planul lor ar putea declanşa o mişcare naţională, dar le lipsea liderul potrivit. Aveau nevoie de un organizator experimentat, cu viziune, carismă şi – cel mai important – cu priză la public. Wiley putea fi acel lider, s-au gândit ei. în mod ironic, însă, Wiley nu facea parte dintr-o categorie defavorizată, ci din clasa de mijloc a oamenilor de culoare. Asemenea răposatului Stokeley Carmichael şi a altor lideri ai mişcărilor de emancipare a oamenilor de culoare, din anii ’60, care faceau parte din clasa de mijloc, Wiley putea vorbi pe limba oamenilor din stradă, atunci când era cazul.

Wiley a declarat, într-un discurs, referindu-se la strategia Cloward-Piven: „Când ne gândim la potenţialul de aici, mulţi dintre noi ne împiedicăm de faptul că avem un trecut în clasa de mijloc – şi cred că majoritatea activiştilor au în spate un trecut în clasa mijlocie –, că ne-am ghidat după faptul că oamenii trebuie să muncească şi că trebuie să scoatem cât mai mulţi oameni din sistemul de asistenţă socială”. Apoi, Wiley a continuat: „Cred că această strategie (Cloward-Piven) va prinde şi va deveni foarte importantă în perioada următoare”.229

După o serie de mitinguri şi marşuri ale asistaţilor sociali, în iunie 1966, Wiley a anunţat „naşterea unei mişcări” – Welfare Rights Movement230. în vara lui 1967, Wiley a fondat National Welfare Rights Organization (NWRO) (n. trad., Organizaţia Naţională pentru Drepturile Sociale) şi a instalat-o în sediul său din Washington DC. Apoi, a început să lucreze la implementarea „strategiei de criză”. Procedeele folosite de el urmăreau îndeaproape recomandările cuprinse în articolul din ziarul Nation. Adepţii lui Wiley au luat cu asalt sediile direcţiilor de asistenţă socială – de multe ori, prin violenţă –

batjocorindu-i pe funcţionari şi cerând în gura mare fiecare ban care li se „cuvine”, potrivit legii. Până în 1969, NWRO a solicitat cotizaţii de la 22.500 de familii, având 523 de filiale în toată ţara.231

New York Times a realizat, în 1970, o sinteză a tacticilor lui Wiley, explicând: „Au existat pichetări parlamentare, inclusiv o audiere în Comisia Senatului SUA, demonstraţii ale câtorva mii de asistaţi, boicotări ale orelor de curs în şcoli, greve, poliţişti călare, gaze lacrimogene, arestări – şi, ocazional, aruncări cu pietre, uşi sparte, bănci răsturnate, hârtii împrăştiate şi telefoane publice vandalizate”.232 Aceste metode s-au dovedit a fi eficiente. „Rândurile de asistaţi s-au îngroşat cu mult peste aşteptările lui Wiley”, a scris Sol Stern, în publicaţia City Journal. „între 1965 şi 1974, numărul familiilor monoparentale înscrise în sistemul de asistenţă socială a crescut de la 4.3 milioane, la 10.8 milioane, în ciuda faptului că, în general, a fost o perioadă de creştere economică”.233

NWRO a făcut presiuni pentru „un venit garantat”, conform instrucţiunilor lui Cloward şi Piven, propunând, în 1968, un venit de 5.500 de dolari pe an pentru fiecare familie cu patru copii. Wiley s-a alăturat strigătului de luptă. „5.500 de dolari sau la luptă!” pentru ca, în anul următor, să ridice miza la „6.500 de dolari sau la luptă!” Wiley a reuşit să avanseze cu cererea sa pentru un venit garantat. Cu toate acestea, zecile de miliarde de dolari alocate ajutoarelor sociale, pe care el şi adepţii săi au reuşit să le stoarcă de la guvernele locale şi statale, au adus economia în pragul colapsului, exact aşa cum au prezis Cloward şi Piven.

Cloward şi Piven au dat o atenţie specială New York-ului, în articolul lor publicat în 1966. Categoriile defavorizate, intelectualitatea de stânga şi politicienii cu mână largă din acest oraş îl faceau extrem de vulnerabil la strategia propusă de ei. Pornind de la faptul că autorităţile

urmau să scoată din buzunar 500 de milioane de dolari pentru plata ajutoarelor sociale către cei 500.000 de oameni, care, în 1966, erau înscrişi în listele de asistaţi, ei au făcut următorul calcul: „O creştere cu 20% a numărului de asistaţi va costa municipalitatea, şi aşa împovărată, undeva la 100 de milioane de dolari pe an”. O astfel de creştere era la îndemână. Putea fi realizată nu doar prin intrarea unor noi asistaţi în sistem, dar şi prin încurajarea celor deja înscrişi să ceară bani în plus, de pildă „indemnizaţii speciale” pentru îmbrăcăminte, aparatură electrocasnică şi mobilă. La acea vreme, agenţiile municipale de asistenţă socială plăteau circa 20 de milioane de dolari anual pentru „indemnizaţii speciale”. Cloward şi Piven estimau că „aceste cheltuieli se pot înzeci, dacă nu şi mai mult” şi pot stoarce încă 180 de milioane de dolari pe an din vistieria oraşului.234

Cloward şi Piven şi-au ales cu cap ţinta. George Wiley şi radicalii săi i-au terorizat pe funcţionari în oraşele din toată ţara, dar cel mai mare succes a fost repurtat la New York. Primarul ultra-liberal al New York-ului, John Lindsay, proaspăt ales în noiembrie 1966, a cedat în faţa fiecărei doleanţe a lui Wiley. Strategia preferată a naivului Lindsay era să potolească tensiunile rasiale prin „plimbări la pas” prin Harlem, Bedford-Stuyvesant şi alte zone agitate din oraş. Strategia a dat bine în fotografii, dar nu a reuşit să domolească armata lui Wiley şi masele mobilizate de el, care voiau bani. „Violenţa mişcării (pentru drepturile sociale) a fost înfricoşătoare”, şi-a amintit consilierul lui Lindsay pe probleme de buget, Charles Morris.235 Militanţii de culoare au asediat Primăria, afişând pancarte pe care scria „No Money, No Peace” (n. trad., „Nu ne daţi bani, nu va fi pace”). A devenit faimos episodul în care una dintre mamele beneficiare ale sistemului a strigat către primarul Lindsay: „E treaba mea să am copii, domnule primar, şi e treaba dumneavoastră să aveţi grijă de ei”.236

Lindsay a răspuns acestor provocări cu programe şi

mai generoase de conciliere, sub forma banilor băgaţi în asistenţă socială. La scurt timp după învestirea sa, în 1966, l-a numit pe Mitchell Ginsberg în funcţia de responsabil pe probleme sociale. Ginsberg era decan asociat la Şcoala de Studii Sociale de la Universitatea Columbia şi împărtăşea viziunile radicale ale colegilor săi de la Universitate, Cloward şi Piven. Ginsberg s-a înconjurat de activişti din domeniul protecţiei sociale şi a început să lucreze la un plan de eliminare a fiecărei proceduri de verificare (şi eventuală descalificare) a solicitanţilor de asistenţă socială. Rata de respingere a solicitărilor a scăzut, de la 40%, în 1963, la 23%, în 1968. Publicaţia Daily News l-a poreclit pe noul responsabil pe probleme sociale „Come-and-Get-It" Ginsberg.237

Numărul asistaţilor sociali începuse să crească cu 12% anual chiar înainte ca Lindsay să preia primăria, pentru ca, în 1966, să ajungă la 50%.238 în timpul primului mandat al lui Lindsay, cheltuielile cu ajutoarele sociale în New York au crescut cu mai mult de jumătate, de la 400 de milioane de dolari, la un miliard de dolari anual.239 „La nivelul anului 1970, aceste cheltuieli reprezentau 28% din bugetul oraşului. La începutul anilor '70, exista un asistat social la fiecare doi angajaţi în mediul privat", a scris Sol Stern, în publicaţia City Journal.240

Munca în echipă a simpatizanţilor radicali, infiltraţi în guvernul federal, a fost esenţială pentru succesul lui Wiley. Hulbert James, unul dintre organizatorii lui Wiley, a admis că radicalii din guvern au contribuit la mişcarea lui Wiley cu subvenţii, instruire şi asistenţă logistică, prin intermediul programelor federale din cadrul planului „War on Poverty", precum VISTA. „Organizaţiile pentru drepturile sociale din această ţară au fost dezvoltate, cu precădere, de către VISTA", a recunoscut James, în 1969.241 Printre alte beneficii, gruparea NWRO a primit asistenţă legală gratuită şi sediu gratuit din partea cunoscutei divizii Legal Services (n. trad., Servicii

Juridice), de orientare stângistă, din cadrul Biroului pentru Oportunitate Economică. De altfel, administraţia Johnson i-a oferit grupării NWRO, în 1968, un contract de 435.000 de dolari.242

Odată cu alegerea lui Richard Nixon, însă, direcţia a început să se schimbe, iar subvenţiile guvernamentale primite de Wiley au început să se evapore. La fel a dispărut şi răbdarea publicului, sătul de tacticile violente, promovate de Wiley. Constrânşi financiar, liderii NWRO au început să se atace unii pe alţii. Activiştii albi au fost înlăturaţi din poziţiile de conducere de către activiştii naţionalişti negri. Istoria lui Wiley de la CORE s-a repetat, astfel că el însuşi a ajuns ţinta atacurilor, motivul fiind că provenea din clasa de mijloc. O organizaţie pentru apărarea săracilor ar trebui să fie condusă de cei săraci, au proclamat insurgenţii. S-au făcut presiuni din ce în ce mai mari ca fiecare poziţie de conducere să fie ocupată de către beneficiari ai sistemului de asistenţă socială, şi nu de către activişti profesionişti proveniţi din NWRO.

în decembrie 1971, Wiley a aruncat prosopul şi şi-a anunţat demisia într-un interviu pentru New York Times. A anunţat, totodată, crearea unei noi grupări, numite The Movement for Economic Justice. Noua organizaţie nu a mai apucat să funcţioneze. Wiley a murit într-un accident nautic, pe 8 august 1973, şi, odată cu el, au murit şi mişcările pentru drepturile sociale.

Gruparea NWRO a dispărut odată cu Wiley, iar, în 1972 şi-a închis definitiv porţile. Istoria sa furtunoasă şi marcantă a durat doar şase ani. Mişcarea lui Wiley a fost un dezastru economic pentru contribuabilii americani şi o catastrofa socială pentru milioane de americani care luptau cu sărăcia şi care, „graţie” lui Wiley, au devenit dependenţi de asistenţa socială. Dezastrul produs de Wiley ar putea fi (şi a fost) privit drept un succes, prin prisma geniului său de revoluţionar. O consecinţă directă a supraîncărcării listelor de asistaţi sociali în New York –

capitala financiară a lumii – a fost falimentul oraşului, declanşat în 1975. Odată cu oraşul, s-a scufundat întregul stat New York. Radicalii şi-au savurat victoria. Strategia Cloward-Piven îşi dovedise eficienţa.

Până în ziua de astăzi, cei mai mulţi americani nu au auzit de Richard Cloward şi Frances Fox Piven. Dar oraşul New York nu le-a uitat niciodată reuşita. în 1998, primarul Rudolph Giuliani a analizat efectele strategiei, fără a-i pomeni pe autorii săi. Giuliani a arătat că numărul asistaţilor sociali din New York a urcat, de la 200.000, la aproape un milion, între 1960 şi 1970, şi a spus: „Acesta nu a fost un accident, nu a fost o chestie căzută din cer, supranaturală. A fost rezultatul unor politici, al unor alegeri, a fost o filosofie adoptată în anii ’60 şi, ulterior, susţinută cu entuziasm în New York... Acesta este rezultatul politicilor şi al programelor concepute pentru a include cât mai mulţi oameni în sistemul de asistenţă socială”.243

Cotidianul New York Times a dezvăluit că o variantă anterioară a declaraţiei lui Giuliani conţinea numele lui Cloward şi Piven, însă, numele lor au fost scoase din discursul final. Publicaţia s-a grăbit să-i apere pe cei doi radicali, într-o reeditare de 9800 de cuvinte a poveştii lor, în ediţia de duminică, şi să atace reformele lui Giuliani în domeniul asistenţei sociale.

„într-o versiune anterioară a declaraţiei sale, Giuliani şi-a completat expunerea, menţionând doi profesori de la Universitatea Columbia, a căror contribuţie îndrăzneaţă în expansiunea protecţiei sociale nu a fost nicidecum uitată. Prin strategia pe care au numit-o „flood-the-rollsbankrupt-the-cities”, Richard A. Cloward şi Frances Fox Piven şi-au propus, practic, să distrugă programele locale de asistenţă socială. Ei sperau ca, odată ce oraşele vor fi îngropate în dosare ale potenţialilor beneficiari şi în cheltuieli, să obţină sprijin pentru o altă soluţie, mai generoasă, de preferat un venit garantat. Un alt lucru care nu s-a uitat

până astăzi este acela că strategia aproape că a funcţionat”.244

Nici presa de stânga, nici cea mainstream nu au mai menţionat vreodată strategia Cloward-Piven. Dar nici Cloward şi Piven nu şi-au mai expus intenţiile la fel de franc şi făţiş, aşa cum au facut-o în articolul din 1966, din publicaţia Nation. Au învăţat să-şi ajusteze mesajul pentru o epocă mai conservatoare. între timp, activismul lor a continuat şi, odată cu el, şi strategia lor de supraîncărcare a „sistemului” în speranţa distrugerii lui. Cloward şi Piven nu au jelit sfârşitul asistenţei sociale. Cu aplomb profesionist, ei au ridicat corturile şi s-au mutat pe următorul câmp de bătaie, în căutarea unor noi întrebuinţări pentru strategia lor de criză. Consecvenţa lor a dat roade. Soros şi Partidul lui din Umbră aşteptau cu nerăbdare expertiza aparte a celor doi.

CAPITOLUL 7
LA ATAC

Următorul proiect căruia i s-au dedicat Richard Cloward şi Frances Fox Piven a fost lansarea Voting Rights Movement (n. trad., Mişcarea pentru Dreptul la Vot). Era o situaţie ironică, în condiţiile în care Cloward şi Piven nu credeau în vot. Ei dispreţuiau sistemul electoral american după cum dispreţuiau şi sistemul de protecţie socială, în mare, din acelaşi motiv. Cei doi credeau că ajutoarele sociale şi dreptul la vot sunt doar nişte oase aruncate săracilor pentru a-i face obedienţi. Săracii nu aveau nevoie de ajutoare sociale şi buletine de vot, argumentau ei. Săracii aveau nevoie de revoluţie.

în cartea lor, Poor Peoples Movements: Why They Succeed, How They Fail, publicată în 1977, Cloward şi Piven au studiat mişcarea radicală în ansamblu, analizând succesul important, dar temporar al mişcărilor pentru drepturile muncitorilor din industrie, al mişcărilor pentru drepturile şomerilor, al mişcărilor pentru drepturile civile şi al mişcărilor pentru drepturile sociale, încercând să

demonstreze care tactică a funcţionat şi care a dat greş. Concluzia lor a fost, după cum a sintetizat un analist în publicaţia Nation, că „săracii nu se pot baza nici pe organizare, nici pe buletinul de vot pentru a-şi promova interesele; singura cale pe care o au pentru garantarea justiţiei este protestul distrugător... Refuzul de a plăti chirii, infracţiunile, rupturile sociale sunt politicile săracilor”.245

Nu doar că votul a fost ineficient în promovarea schimbării radicale, dar şarada „procesului electoral” a servit, de fapt, intereselor claselor conducătoare, au subliniat autorii. Votul a oferit o supapă de siguranţă pentru revărsarea furiei săracilor. Le-a distras atenţia de la metode mai utile de acţiune politică. „Instituţiile politice electorale canalizează protestele în direcţia activităţii votanţilor americani şi chiar le poate limita în această zonă... dacă sistemul electoral pare receptiv la asta...”, au susţinut Cloward şi Piven.246 Acest lucru ar fi fost regretabil, au continuat autorii, pentru că „atât timp cât categoriile defavorizate se supun regulilor din sistemul electoral reprezentativ, au o influenţă mică... De obicei, atunci când tulburarea din sânul claselor defavorizate sparge limitările impuse de procedurile electorale, săracii pot avea influenţă mai mare”; de exemplu, atunci când categoriile defavorizate se implică în „greve”, „proteste”, „infracţiuni”, „incendieri”, „absenteism masiv de la cursuri”, „absenteism de la locul de muncă”, „neplata chiriilor” şi alte forme de „sfidare în masă” şi „perturbare instituţională”.247

Categoriile defavorizate pierd puterea atunci când „liderii lor încearcă să transforme mişcările pentru drepturile sociale în organizaţii electorale”, au scris Cloward şi Piven, în 1981. Acest lucru se întâmplă deoarece capacitatea săracilor de a produce schimbare stă în „vulnerabilitatea instituţiilor la perturbări, şi nu în predispoziţia acestor instituţii de a se schimba prin votul

săracilor”. A transforma mişcările de protest în mişcări electorale este o formă de a te asimila clasei conducătoare, au spus autorii. „Acest lucru duce la o amuţire şi, în cele din urmă, la disiparea puterii politice a săracilor”.248

Dintre cele două partide importante, Partidul Democrat reprezenta un pericol mai mare de asimilaţionism, au insinuat autorii, de vreme ce democraţii au pretins că sunt reprezentanţii categoriilor defavorizate. Atât timp cât aceste categorii credeau că pot obţine ce vor votându-i pe democraţi, energia ar fi fost canalizată în „activităţi electorale” inutile, şi nu în greve, revolte, „incendieri” şi alte asemenea. Păstrând iluzia unei schimbări prin intermediul sistemului, politicienii democraţi i-ar fi putut aduce pe săraci la stadiul de blazare.

Ce era de făcut pentru radicali?

Cloward şi Piven au căutat răspunsul în propria experienţă. Cu zece ani înainte, atunci când stabiliseră că statul social reprezenta o supapă de siguranţă pentru establishment, au reuşit să distrugă statul social. Metoda de distrugere aleasă a fost extrasă din învăţăturile lui Saul Alinsky.249 „Faceţi-l pe duşman să funcţioneze după propriile reguli”, a scris Alinsky.250 Şi aşa s-a şi întâmplat, statul social fiind provocat să plătească şi ultimul bănuţ fiecărei persoane îndreptăţite, teoretic, să-l primească. Alinsky a numit această tactică „jiu-jitsu în masă” – a te folosi de „puterea adversarului pentru a-l înfrânge”.251

Concluzia lui Cloward şi Piven era că şi Partidul Democrat a acţionat ca o supapă de siguranţă pentru establishment. Cum putea fi aplicată Partidului Democrat tactica „jiu-jitsu în masă”? Simplu. Prin forţarea Partidului Democrat să funcţioneze după propriile reguli. Dacă democraţii spun că îi reprezintă pe săraci, să fie lăsaţi să demonstreze asta. Cloward şi Piven nu credeau că democraţii vor putea să facă asta. De teama unor revolte violente, în stilul McGovern, „oligarhii” democraţi erau

circumspecţi în a mobiliza noi votanţi, care ar fi putut să fie nestatornici. Confruntaţi cu un nou bloc militant de votanţi săraci, democraţii s-ar putea opune, au prezis Cloward şi Piven. Şi atunci ar putea fi daţi în vileag ca fiind complici ai bogaţilor.

Cloward şi Piven şi-au prezentat planul în decembrie 1982, în articolul „A Movement Strategy to Transform the Democratic Party" (n. trad., O mişcare strategică de transformare a Partidului democrat), publicat pentru prima dată în buletinul radical „Ideas for Action" (n. trad. Idei de acţiune) şi, ulterior, în publicaţia de stânga Social Policy. Odată în plus, Cloward şi Piven au produs rumoare în zona stângii. Publicaţia Nation a scris, în mod tendenţios: „Cloward şi Piven propun o versiune progresistă a mecanismului de înregistrare a votanţilor – o strategie care pare (şi este) la fel de patriotică ca Liga Femeilor cu Drept de Vot şi Organizaţia Băieţilor Cercetaşi".252 Aspectul util al strategiei este înşelător, însă. Cloward şi Piven ar fi vrut să facă din sistemul electoral ceea ce au făcut şi din sistemul de asistenţă socială. Să supraaglomereze listele de alegători cu milioane de votanţi noi, scoşi din rândurile înverşunate ale categoriilor defavorizate, care şi-ar cere brutal dreptul la vot. Potrivit previziunilor făcute de către autori, rezultatul ar fi o dereglare a sistemului electoral american.

Autorii sperau ca noul val de votanţi să provoace un recul din partea democraţilor şi a republicanilor deopotrivă, care şi-ar uni forţele pentru a priva de drepturi gloatele dezordonate, prin metode vechi cum ar fi eliminarea votanţilor valizi din listele electorale, introducerea unor proceduri de înregistrare anevoioase, îngreunarea procedurilor de obţinere a rezidenţei şi aşa mai departe. Campania de reprimare a votanţilor ar declanşa „o furtună politică pentru drepturile democratice", au scris cei doi. Activiştii pentru dreptul la vot ar lua cu asalt comisiile electorale şi secţiile de votare,

la fel cum luptătorii lui George Wiley pentru drepturile sociale au descins în sediile asistenţei sociale. „Prin organizarea de marşuri, demonstraţii şi pichetări... pentru orice restricţie nouă în procesul de înregistrare a votanţilor, o mişcare de protest poate dramatiza conflictul... au scris Cloward şi Piven. „Prin conflict, mişcarea pentru înregistrare va transforma înregistrarea şi votarea în acte semnificative de protest colectiv”.253

în acelaşi timp, conflictul anticipat ar devoala şi ipocrizia Partidului Democrat care „s-ar rupe şi s-ar transforma”, au prezis autorii.254 Un partid nou s-ar naşte din cenuşa celui vechi. Aparent, s-ar păstra structurile şi simbolurile vechiului Partid Democrat, dar noii democraţi i-ar susţine cu sinceritate pe săraci, s-ar dedica luptei de clasă. Aceasta era viziunea radicală după care se ghida Mişcarea pentru Dreptul la Vot.

Cloward şi Piven i-au contactat pe mulţi dintre tovarăşii lor din Mişcarea pentru Drepturile Sociale pentru a li se alătura în noul proiect. Mulţi dintre foştii activişti ai lui George Wiley lucrau acum pentru o grupare numită ACORN, desprinsă din Organizaţia Naţională pentru Drepturile Sociale (NWRO). Fondatorul ACORN, Wade Rathke, fusese un protejat al lui Wiley.

Născut şi crescut în New Orleans, Rathke a urmat cursurile Colegiului Williams din Massachusetts timp de doi ani, perioadă în care s-a alăturat grupării Students for a Democratic Society (SDS). Ulterior, a renunţat la şcoală pentru a fi activist cu normă întreagă. în iunie 1969, un organizator instruit de Alinsky, pe nume Bill Pastreich, l-a angajat pe Rathke pentru a lansa o nouă filială a NWRO în Springfield, Massachusetts.255 Rathke şi Pastreich au fost arestaţi la scurt timp pentru incitare la revoltă, după ce au orchestrat, în Springfield, o demonstraţie a mamelor incluse în sistemul de asistenţă socială, care a degenerat într-o încăierare cu aruncări de pietre şi sticle.256

George Wiley a remarcat talentele speciale ale lui

Rathke şi, în scurt timp, le-a găsit o întrebuinţare. în iunie 1970, Wiley l-a trimis să organizeze lucrurile în Little Rock, capitala statului Arkansas, fiind plătit de NWRO.257 între timp, naţionaliştii negri din organizaţia lui Wiley începuseră deja să-i hărţuiască şi să-i marginalizeze pe albi precum Rathke, iar Wiley simţea deja că zilele sale în grupare sunt numărate. „Experimentul Arkansas" a fost o încercare a lui Wiley de a o lua de la capăt, într-o nouă reţea de organizare comunitară, care îi ţintea pe albi, negri, săraci şi muncitori laolaltă. Arkansas a fost ales pentru că era un stat sărac, în care 35% din populaţie erau negri, un stat în care guvernatorul liberal Winthrop Rockefeller reuşise să aducă o sumă generoasă de bani din programul War on Poverty, prin intermediul Biroului pentru Oportunitate Economică.258

Noul grup s-a numit Arkansas Community Organizations for Reform Now (n. trad., Organizaţiile Comunitare din Arkansas pentru Reformă Acum) sau ACORN. Mai târziu, după ce a deschis mai multe filiale în alte state, Rathke a schimbat numele grupării în Asociaţia Organizaţiilor Comunitare pentru Reformă ACUM. Datorită sprijinului material masiv, primit prin VISTA şi alte programe federale, ACORN s-a dezvoltat masiv. în decurs de şase ani, a deschis filiale în 20 de state.259

încă de la început, ACORN a lăsat-o mai moale cu drepturile sociale şi s-a concentrat pe chestiuni de interes mai larg, cum ar fi lupta pentru „salarii decente". A făcut lobby în guvernele locale şi statale pentru adoptarea unui venit minim garantat, considerabil mai mare decât cel stabilit de guvernul federal.

Toţi fondatorii şi organizatorii-cheie ai ACORN proveneau, practic, din gruparea NWRO. Erau discipoli ai lui George Wiley şi Saul Alinsky, temeinic instruiţi în ceea ce priveşte strategia Cloward-Piven, pe care o numeau „breaking the bank", (n. trad., Spargerea băncii). Strategia Cloward şi Piven a fost fundamentul multor programe ale

ACORN. în anii care au urmat, organizaţia s-a implicat în acţiuni extrem de diverse, de la ocuparea şi renovarea clădirilor abandonate, la organizări sindicale, organizarea şi coordonarea de partide politice, consilierea băncilor cu privire la modul în care trebuie să se alinieze la cerinţele federale de a face investiţii în cartierele defavorizate, şi aşa mai departe. Firul comun care leagă fiecare program ACORN sunt banii şi puterea. Programele sunt menite să aducă bani şi să crească puterea ACORN.

în prezent, aproximativ 175.000 de familii sunt înscrise în ACORN şi plătesc cotizaţii, iar organizaţia are peste 850 de filiale în 75 de oraşe americane.260 „Mergeţi cam prin orice oraş din ţară şi aveţi toate şansele să daţi peste un birou ACORN, animat de tineri care muncesc 12 ore pe zi pentru «a-i organiza pe săraci» şi pentru a produce «schimbare socială». ACORN, cel mai mare grup radical din ţară,... se laudă cu două posturi de radio, o companie imobiliară, un birou de avocatură şi relaţii de afiliere cu o mulţime de sindicate locale. Gruparea nu este doar mare, este şi eficientă, reuşind performanţa remarcabilă de a convinge municipalităţile şi legislativele locale să le transforme obiectivele politice radicale în legi".261

După o întâlnire, la New York, cu directorii Citigroup, în care s-au pus la punct detaliile unui contract de consultanţă, pe termen lung, pentru împrumuturile imobiliare, între ACORN şi CityBank, Wade Rathke a scris, pe blogul său: „A fost greu să nu mă gândesc la faptul că, acum vreo 12 ani, am fost în aceeaşi clădire cu 1200 de membri ACORN; am mărşăluit... spre clădirea de pe Park Avenue pentru a protesta, întrucât nu reuşeam sub nicio formă să-i determinăm pe cei de la CityBank să facă ce trebuie... Cumva, printr-un cumul miraculos, extraordinar, de planificare, execuţie, disciplină şi curaj, totul s-a legat, am reuşit să trecem de pază şi de poliţie, să-i ducem pe toţi angajaţii băncii la parter, iar pe câţiva la etaj, pentru a

negocia o întâlnire, mult timp refuzată, cu conducerea Citibank".262

Rathke evoluase mult de atunci. Nu mai era nevoie să intre cu forţa în birouri pentru a avea întâlniri cu directorii din Top 100 ai revistei Fortune. Acum, el putea intra pe uşa din faţă. O altă dovadă a ascensiunii ACORN a fost faptul că prima subvenţie acordată de Fundaţia Bill Clinton, pe 3 februarie 2006, a mers către organizaţia lui Rathke. Clinton a donat 250.000 de dolari către ACORN pentru a-i ajuta pe refugiaţii din calea uraganului Katrina să obţină beneficii guvernamentale precum deducerile fiscale.263

Fondatorul ACORN, Wade Rathke, joacă un rol special în Partidul din Umbră, fiind un liant între multe din operaţiunile cruciale ale acestuia. Este lider sindical, lobbist politic, organizator de comunităţi şi director de reţea, toate acestea într-o singură persoană. Pe lângă faptul că este organizator principal al ACORN, Rathke este puternic implicat în sindicatul bugetar SEIU, condus de radicalul Andrew Stern, una dintre vacile de muls importante ale Partidului din Umbră. Este preşedinte şi co-fondator al cartelului sudic al SEIU, membru în consiliul executiv al SEIU şi fondator al sindicatului Local 100 al SEIU, în New Orleans.

Rathke este, de asemenea, co-fondator al Fundaţiei Tides, împreună cu Drummond Pike, şi membru în consiliul de administraţie. în prezent, este şi preşedinte al Centrului Tides, organizaţie înfrăţită cu Fundaţia Tides. „Familia" de organizaţii Tides este un centru de comandă al activităţii radicale a Partidului din Umbră. George Soros a alocat peste 17 milioane de dolari Centrului Tides, începând cu 1999.

Unul dintre colegii lui Rathke în consiliul de administraţie al Tides este Maya Wiley, avocat de drepturi civile şi fiică a lui George Wiley. Anterior, ea a fost consilier al directorului de programe în Statele Unite al Institutului

pentru o Societate Deschisă şi consultant al Fundaţiilor pentru o Societate Deschisă în Africa de Sud. Este co-fondatoare şi şefa a Centrului pentru Incluziune Socială, o organizaţie finanţată de Soros, care luptă împotriva „rasismului structural”. Centrul pentru Incluziune Socială se recomandă drept „un proiect al Centrului Tides”.

Având în vedere reţeaua extraordinar de puternică a lui Rathke şi rădăcinile sale adânci în mişcarea pentru drepturile sociale, era firesc ca Cloward şi Piven să apeleze la el atunci când au demarat mişcarea pentru „dreptul la vot”, în 1982. în acelaşi an, au luat fiinţă două noi organizaţii. Una dintre ele, Project Vote, era un paravan al ACORN, fiind lansată de Zach Polett, fostul organizator din NWRO şi lider al ACORN. Cealaltă se numea Human SERVE şi fost fondată chiar de Cloward şi Piven, împreună cu un fost organizator NWRO pe nume Hulbert James. împreună cu ACORN, aceste organizaţii vor forma avangarda Mişcării pentru Dreptul la Vot.

Cele trei organizaţii au demarat o acţiune de lobby intensă pentru aşa-numita lege Motor Voter (n. trad., Votantul mobil; lege care permitea potenţialilor alegători să se înregistreze în listele electorale în momentul obţinerii sau reînnoirii permisului de conducere), pe care Bill Clinton a semnat-o, în cele din urmă, în 1993. Pe 20 mai 1993, atunci când a avut loc ceremonia de semnare a actului normativ, cu denumirea oficială National Voter Registration Act (n. trad., Actul de înregistrare Naţională a Alegătorilor), Cloward şi Piven au stat, la loc de cinste, în spatele preşedintelui.

Odată ce acest obiectiv a fost atins, Cloward şi Pive au dizolvat organizaţia Human SERVE. George Soros a preluat, însă, torţa mişcării pentru „dreptul la vot”, înfiinţând, în 1994, Institutul Naţional pentru Dreptul la Vot, condus de John Bonifaz.

Legea Motor-Voter a eliminat multe din controalele pentru prevenirea fraudei la vot, a facilitat maniera de

înregistrare în listele electorale, dar a îngreunat verificarea validităţii noilor înregistrări. Potrivit noii legi, statele erau obligate să creeze condiţii pentru a se înregistra fiecărei persoane care solicita reînnoirea permisului de conducere sau care depunea un dosar de şomaj. „Inspectorii erau instruiţi să nu ceară nimănui actul de identitate”, scrie editorialistul Wall Street Journal, John Fund, în cartea sa, „Stealing Election” (n. trad., Fraudarea alegerilor). „Statele acceptau, de asemenea, înregistrările prin corespondenţă, lucru care permitea oricui să se înregistreze fără vreun contact direct cu un funcţionar. Mai mult, statele erau limitate şi în ceea ce priveşte curăţarea listelor de «uscăciuni» – adică oamenii care au murit, s-au mutat sau au fost condamnaţi”.264

Aşa cum au năvălit în birourile americane de asistenţă socială, în anii ’60, oamenii lui Cloward şi Piven au încercat, de această dată, să copleşească un sistem electoral prost organizat şi cu personal insuficient. Legea a condus rapid la ceea ce John Fund a numit „o explozie a votanţilorfantomă”.265

Activiştii de stânga au năpădit listele electorale cu înregistrări fictive. Oficialii electorali care îndrăzneau să se plângă erau ameninţaţi cu procese şi acuzaţi de „rasism”.266 Richard Cloward a apărat haosul pe care l-a creat, declarând la CBS News, în 1996: „E mai bine să existe puţină fraudă decât să-i laşi în afara listelor electorale pe oamenii care trebuie să fie acolo”.267

în timpul anilor ’60, alegerile electorale din SUA s-au afundat şi mai mult într-o vâltoare de confuzie şi haos, care a culminat, în 2000, cu criza renumărării voturilor din Florida. în pragul alegerilor din 2000, doar în Indiana, oficialii au descoperit că unul din cinci votanţi înregistraţi erau decedaţi, înscrişi în mai mult de o listă electorală sau inapţi, sub o altă formă, să voteze.268 Nu s-a contorizat niciodată cum a fost afectat votul final în fiecare stat de această întocmire de mântuială a listelor, însă valul de

confuzie din jurul alegerilor a servit agitatorilor de stânga. „Bush a ajuns preşedinte fără un mandat clar”, a declarat George Soros. „A fost ales preşedinte cu un singur vot în Curtea Supremă”.269 O dată în plus, strategia „flood-the-rolls” şi-a făcut treaba. Cloward, Piven şi discipolii lor au instituit un grad de teamă, tensiune şi presentiment în alegerile din SUA, întâlnit, până acum, mai ales în ţările din lumea a treia.

CAPITOLUL 8

UŞI DESCHISE

Nimeni nu ştie când i-a venit lui George Soros ideea de a crea Partidul din Umbră. Ştim, însă, că anumite detalii importante ale planului au prins contur în 1994. Acesta a fost un an prost pentru democraţi – anul Revoluţiei Gingrich. Alegerile intermediare din acel an au răsturnat masiv balanţa în favoarea republicanilor. Pentru prima dată din 1946, republicanii au obţinut, concomitent, majoritatea în Camera Reprezentanţilor (230 versus 204) şi în Senat (52 versus 48). Newt Gingrich a devenit preşedinte al Camerei Reprezentanţilor cu un program în zece puncte, numit „Contract with America” (n. trad., Contractul cu America), care propunea consolidarea apărării naţionale, reducerea risipei guvernamentale, micşorarea taxelor şi echilibrarea bugetului. începuse Revoluţia Republicană.

Mulţi strategi democraţi de la acea vreme au pus eşecul pe seama publicităţii televizate. I-au acuzat pe republicani că au ticsit posturile de ştiri cu spoturi „agresive” şi că au făcut cea mai „murdară” campanie din istoria recentă. „Cu toţii avem nevoie să facem un duş după aceste alegeri”, a scris jurnalista Ellen Goodman, de la Boston Globe. Ea i-a acuzat pe republicani de organizarea unei „campanii de propagandă de 350 de milioane de dolari”, bazate pe „meschinărie”, „negativism”, „ostilitate” şi „spoturi agresive”270. Cele mai eficiente „spoturi negative” ale republicanilor nu îi

vizau neapărat pe candidaţi! democraţi, cât pe liderii lor, Hillary şi Bill Clinton. Niciunul dintre ei nu a candidat în acel an, însă moştenirea Clinton – în special, planul cvasi-socialist al lui Hillary în privinţa sistemului de sănătate – îi hăituia pe toţi candidaţii democraţi. Alegerile intermediare s-au transformat într-un referendum care viza virajul la stânga al Administraţiei Clinton şi pe cei doi oameni responsabili de acest lucru.

în competiţiile locale din ţară, republicanii au rulat spoturi TV care foloseau noua tehnologie „slow motion". De pildă, în imagine apărea un candidat democrat local, pentru ca, apoi, faţa lui să se transforme cu încetinitorul în faţa lui Bill Clinton. Această găselniţă nu facea altceva decât să le reamintească votanţilor că toţi candidaţi! democraţi locali faceau parte din acelaşi partid cu preşedintele Clinton. Acesta a fost unul dintre mesajele „murdare" care au avut un efect devastator asupra candidaţilor democraţi din toată ţara. Şi mai eficient s-a dovedit a fi arsenalul de spoturi care o vizau pe Hillary şi planul ei de sănătate. Consilierul lui Clinton, Sidney Blumenthal, a pus victoria republicanilor, din 1994, în principal pe seama forţei pe care au avut-o aceste mesaje anti-Hillary. în cartea sa de memorii, „The Clinton Wars", el scrie:

„Legea lui Hillary în domeniul sănătăţii a ajuns în Congres într-o perioadă pervers de periculoasă a mandatului acestuia... foarte aproape de alegerile pentru Congres... iar atunci când legea a picat, vina a căzut direct pe familia Clinton... Confruntaţi cu nişte adversari extrem de bine finanţaţi, care dominau publicitatea în media, răspunsul politic al celor doi Clinton a fost slab şi nearticulat... Eşecul reformei sistemului de sănătate a umbrit administraţia lui Clinton".271

în vreme ce bătălia media asupra planului de sănătate al lui Hillary devenea tot mai aprigă în vara anului 1994, Partidul din Umbră – sau, cel puţin, anumite

grupuri de activişti care vor deveni, ulterior, proeminente în Partidul din Umbră – punea în mişcare prima acţiune coordonată de echilibrare a balanţei, prin intermediul grupărilor-paravan care pozau în organizaţii academice sau de servicii publice, „echidistante”.

în iulie 1994, trei astfel de grupări-paravan au dat publicităţii studii, la câteva zile distanţă unele de altele, care se pretindeau a fi „echidistante”, dar apărau, la unison, planul de sănătate al lui Hillary şi insinuau că publicitatea politică a devenit o ameninţare la adresa democraţiei.272 Primul studiu a fost făcut public pe 18 iulie, de către Citizen Action, organizaţia lui Ralph Nader, şi susţinea că grupurile de presiune din domeniul sănătăţii şi al asigurărilor au cheltuit 26 de milioane de dolari, între ianuarie 1993 şi mai 1994, pentru discreditarea planului de sănătate al lui Hillary. „Grupurile de presiune din sănătate şi-au concentrat fondurile pe împiedicarea, întârzierea, slăbirea şi, de altfel, sabotarea unei reforme ample”, s-a plâns directorul 120

Citizen Action, Michael Podhorzer.273

Pe 23 iulie, adică o săptămână mai târziu, organizaţia Center for Public Integrity a dat publicităţii un studiu care susţinea că grupurile de presiune au cheltuit 100 de milioane de dolari, în decurs de 18 luni, în încercarea de a influenţa, într-un fel sau altul, dezbaterea din jurul planului de sănătate al lui Hillary Fondurile pentru realizarea acestui studiu au fost oferite de sindicatul bugetar AFSCME – American Federation of State, County and Municipal Employers – condusă de radicalul Gerald McEntee.274 Două zile mai târziu, Annenberg Public Policy Center (n. trad., Centrul de Politici Publice Annenberg), organizaţie care funcţionează în cadrul Universităţii Pennsylvania şi care a fost înfiinţată chiar în acel an, a dat publicităţii un al treilea studiu, care stabilea că peste 50 de milioane de dolari au fost cheltuite fie pentru promovarea, fie pentru defăimarea planului de

sănătate al lui Hillary. „Asistăm la cea mai amplă şi mai susţinută campanie de dirijare a unei decizii de politici publice”, a declarat Kathleen Hall Jamieson, reprezentantă a Centrului Annenberg.275 Studiul Annenberg a fost finanţat de către Fundaţia Robert Wood Johnson, despre care vom spune mai multe imediat.276

Furia şi frustrarea răzbăteau din rândurile acestor studii „echidistante”. Vreme de luni bune, principalele televiziuni au vorbit despre planul de sănătate al lui Hillary în jurnalele de ştiri, în dezbateri şi în emisiuni de interes public, oferindu-i o reclamă gratuită colosală. Democraţii s-au bazat extrem de mult pe acest tip de ajutor voluntar, oferit de simpatizanţii lor din televiziuni. Au fost furioşi să descopere că o companie privată de asigurări de sănătate le poate da peste cap toată munca printr-o singură campanie, care a costat 14 milioane de dolari. Serialul „Harry and Louise” îi informa pe votanţii americani, prin parodii simple, că planul guvernului este să-i priveze de multe drepturi importante, cum ar fi dreptul de a-şi alege singuri doctorul.

Prin cumpărarea propriilor timpi de antenă şi prin concentrarea mesajului direct pe oamenii obişnuiţi, adversarii lui Hillary au demonstrat că pot contracara influenţa producătorilor de televiziune. Trebuia făcut ceva.

Intră în scenă George Soros. La doar trei săptămâni după alegerile pentru Congres, Soros a vorbit în faţa unei adunări de 200 de oameni, majoritatea doctori, la Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii Columbia.277 Aparent, discursul său a fost apolitic. A vorbit, în principal, despre noua sa iniţiativă, pe care urma să o lanseze, numită Project on Death in America. în stilul caracteristic lui Soros, acest proiect avea două obiective: unul declarat şi altul ascuns.

Obiectivul declarat era să-i ajute pe bătrâni şi pe bolnavii în stare terminală să aibă o moarte cât mai liniştită, oferindu-le cazare în aziluri, soluţii de atenuare a

durerii şi alte tratamente paliative care nu îi vindecau, ci doar îi ajutau să se destindă, să se simtă mai bine şi să accepte inevitabilul. Scopul era acela de a economisi bugetul sănătăţii – mai ales prin refuzul de le a acorda tratamente costisitoare celor consideraţi nevindecabili sau celor a căror viaţă nu se aprecia că merită salvată, dintr-un motiv sau altul. Potrivit proiectului lui Soros, mulţi oameni grav bolnavi ar fi primit tratamente paliative, mult mai ieftine, în locul tratamentelor adevărate. Iată cum a explicat Soros:

„Ne putem permite să îi îngrijim aşa cum se cuvine pe cei aflaţi pe patul de moarte? în prezent, în Statele Unite, sunt 2.2 milioane de muribunzi anual. Creşterea incidenţei cazurilor de cancer şi SIDA, dar şi îmbătrânirea generaţiei „baby-boomer” (n. trad., generaţie născută după Al Doilea Război Mondial, când s-a înregistrat o creştere a natalităţii) vor face ca acest număr să crească mai repede decât rata natalităţii... Există teama că moartea celor vârstnici va ruina vistieria naţională... dar intervenţiile agresive, de prelungire a vieţii, care, de multe ori, sunt împotriva voinţei pacientului, sunt mult mai costisitoare decât o îngrijire adecvată a muribunzilor”.278

Proiectul lui Hillary Clinton de reformă în domeniul sănătăţii cuprindea un plan similar de raţionalizare a tratamentelor pentru vârstnici.279 Impresia generală – şi bine întemeiată – a fost că planul lui Hillary va reduce, mai degrabă, numărul tratamentelor accesibile populaţiei şi a făcut, cu siguranţă, ca acest proiect să fie respins de către public. Din această perspectivă, proiectul lui Soros, Death on America, poate fi văzut ca un efort de culise pentru salvarea unui punct esenţial din planul lui Hillary. Pe parcursul următorilor zece ani, Institutul pentru o Societate Deschisă şi Fundaţia Robert Wood Johnson – cea care a finanţat studiul Centrului Annenberg – au băgat 200 de milioane de dolari în proiectul Death in America.

Discursul lui Soros la Facultatea de Medicină din

cadrul Universităţii Columbia a arătat foarte clar că susţine viziunea lui Hillary în privinţa raţionalizării tratamentelor. Fără îndoială că împărtăşea şi îngrijorarea lui Sidney Blumenthal cu privire la uşurinţa cu care reuşiseră adversarii lui Hillary să-i distrugă proiectul pe sănătate prin reclamă televizată. Poate de aceea a hotărât să-şi încheie intervenţia printr-o schimbare aparent ciudată a temei discursului. Soros a anunţat publicul că intenţionează „să facă ceva" în privinţa „vicierii procesului nostru electoral prin folosirea excesivă a publicităţii TV".280

De regulă, este bine să-l iei în serios pe Soros atunci când anunţă o nouă iniţiativă. Are banii, voinţa şi resursele necesare pentru a-şi pune planul în aplicare. Soros a vorbit serios în discursul său de la universitatea Columbia. Nu după mult timp, promisiunea sa de limitare a „folosirii publicităţii TV" în alegerile din SUA s-a şi îndeplinit. Iar datorită acestui efort, Partidul din Umbră, aşa cum îl ştim astăzi, intrat în plină forţă în viaţa publică.

La doar opt luni după discursul lui Soros, Senatorul republican John McCain şi senatorul democrat Russ Feingold şi-au unit forţele pentru a propune o rezoluţie de tip „sense of the Senate" (n. trad., rezoluţie adoptată în Congresul american – sau doar în Senat ori Camera Reprezentanţilor – care conţine, de regulă, opinia formală a respectivei camere pe teme de interes naţional. Nu are valoare de lege). Rezoluţia pleda pentru „o reformă legislativă generală în privinţa finanţării campaniilor electorale".281 Astfel, cei doi au pus în mişcare puternica maşinărie care va duce, în cele din urmă, la Legea McCain-Feingold, din 27 martie 2002.

încă de la început, legea McCain-Feingold a fost un cal troian politic. Scopul său iniţial nu era acelaşi cu cel actual. Scopul iniţial era să cureţe scena politică prin reglementarea strictă a sumelor pe care partidele politice şi candidaţii le puteau primi sub formă de donaţii. Scopul

actual, ca să folosim cuvintele lui Soros, era să limiteze „folosirea publicităţii

TV” în politica americană. „Publicitatea TV este înşelătoare: pe de o parte, înlocuieşte mesajele oneste cu frânturi de discurs negative, care induc în eroare, şi, pe de altă parte, este plătită din banii donatorilor (a se citi: grupuri de presiune), a scris Soros, în cartea sa „Open Society: Reforming Global Capitalism”, apărută în anul 2000282.

Orice dubii legate de intenţiile legii McCain-Feingold au fost spulberatele de rezultatele concrete ale actului normativ. După cum vom vedea, limitele de cheltuieli impuse de legea McCain-Feingold au fost încălcate la scară largă, de multe ori chiar de către politicienii care le-au susţinut cel mai asiduu. în loc să limiteze sumele de bani primite de partidele politice, legea McCain-Fiendolg a provocat o creştere record a contribuţiilor politice. Această creştere i-a făcut pe principalii susţinători ai „reformei finanţării electorale”, infiltraţi în multele şi tot mai numeroasele organizaţii-paravan ale lui Soros, să ridice din umeri.

Efectuai real al legii McCain-Feingold a fost acela de a regla discursul politic, mai degrabă decât finanţele. Şi încă cum. Legea le interzice organizaţiilor private – asociaţii, corporaţii şi ONG-uri – să facă reclamă, pozitivă sau negativă, unui candidat, pe posturile de radio sau TV, cu 60 de zile înainte de alegerile generale şi cu 30 de zile înainte de alegerile primare. Doar partidele politice pot face „lobby formal” pentru sau împotriva unui candidat în timpul perioadei de prohibiţie. Legea face, totuşi, o excepţie pentru posturile importante de televiziune şi radio (simpatizante ale democraţilor). Spre deosebire de cetăţenii de rând, marile posturi TV şi radio pot spune ce vor despre orice candidat în jurnale de ştiri şi în dezbateri, în timpul perioadei prohibite de 60, respectiv 30 de zile. Astfel, legea oferă câtorva organizaţii media echivalentul

unui monopol guvernamental impus asupra discursului politic în timpul campaniei electorale.

Mulţi au crezut că legea McCain-Fengold va pica la Curtea Supremă. Dar s-a dovedit că s-au înşelat. Printr-o schemă care a uluit ONG-urile pentru libertăţi civile, Curtea Supremă a aprobat legea McCain-Feingold pe 10 decembrie 2003, la diferenţă de un vot.283 Judecătorul Antonin Scalia, care s-a opus legii, a scris:

„Cine şi-ar fi putut imagina că aceeaşi Curte care, în ultimii patru ani, a dezaprobat categoric restricţiile impuse unor forme de expresie triviale, precum pornografia infantilă, publicitatea la tutun, difuzarea interceptărilor ilegale şi conţinutul sexual explicit din programele TV, va privi cu ochi buni o lege care loveşte în esenţa primului amendament: dreptul de a critica guvernul?”284

în varianta sa originală, legea McCain-Feingold reglementa discursul politic doar pe posturile TV şi radio. Internetul rămânea liber pentru moment. Judecătorul districtual Collen Kollar-Kotelly a eliminat această lacună pe 18 septembrie 2004 când a cerut Comisiei Electorale Federale să extindă aplicabilitatea legii şi asupra internetului. Inspectorii Comisiei au fost conştiincioşi – au creat reguli şi regulamente de control al discursului politic pe internet, inclusiv pe blogurile personale. Inspectorul Bradley Smith s-a împotrivit, avertizând că „este pusă în pericol activitatea cea mai de bază de pe Internet”.

Comisia Electorală Federală a numit şase inspectori pentru această misiune: trei democraţi şi trei republicani. Cei trei republicani, printre care şi Smith, au vrut să facă apel la decizia judecătorului Kollar-Kottely de cenzurare a internetului, în condiţiile în care Comisia avea dreptul să facă asta. Cei trei democraţi s-au împotrivit acestei iniţiative, însă. Ca atare, Comisia Electorală Federală a continuat cu planul de reglementare a internetului. într-un interviu acordat CNET.com, Smith a avertizat că, în aceste condiţii, Comisia poate reglementa, practic „pe oricine

decide să pună un link pe website-ul personal, pe oricine îşi face un blog, pe oricine trimite email-uri colective sau face orice altă activitate pe internet". Ceea ce propuneau, de fapt, colegii lui Smith era să se calculeze valoarea în numerar a activităţii bloggerilor în favoarea unui partid sau a unui candidat iar, apoi, să se reglementeze această activitate asemenea contribuţiilor în natură. Neraportarea articolelor politice era considerată infracţiune.

„Un link către website-ul unui candidat e o problemă? Dacă cineva face trimitere, de pe website-ul personal, la website-ul politicia ns nului preferat, se consideră contribuţie?... Cum le evaluăm? Ca onorarii de design sau ce? în anii '90, Comisia Electorală Federală a dat un aviz consultativ, potrivit căruia, dacă deţii un computer, trebuie să calculezi ce procent din activitatea pe acel calculator şi cât curent electric a folosit acel computer pentru lobby politic. Pare absurd, dar... aceasta este direcţia spre care vrea judecătorul Kollar-Kotelly să ne îndreptăm".285

A urmat un val de indignare din partea bloggerilor. „Voi continua să pun link-uri către website-urile de campanie după bunul plac... Dacă mă bagă la închisoare pentru acest lucru, asta e", a declarat bloggerul Roger L. Simon. La rândul său, bloggerul Tom Smith a declarat: „Ne vor împiedica să mai scriem atunci când ne vor smulge degetele reci, fără viaţă, de pe taste". Comisia Electorală Federală a cedat în faţa presiunii publice, şi-a retras propunerea şi a venit cu o directivă care părea să-i excepteze pe bloggeri de la dispoziţiile legale.286 Totuşi, profesorul UCLA, Eugene Volokh, avertizează că dispoziţiile sunt complicate şi echivoce. Măi mult, o eventuală decizie judecătorească le poate anula.287

Acestea sunt implicaţiile nefaste ale legii McCain-Feingold. întrebarea care se pune este cum a reuşit o lege atât de ne-democratică să prindă contur şi să treacă de Congresul american din capul locului? Ei bine, aici

intervine George Soros cu al lui Partid din Umbră.

Partidul din Umbră a ieşit din butoiul de corupţie cunoscut sub numele de scandalul Pewgate. Cei mai mulţi americani nu au auzit niciodată de Pewgate şi, cu toate acestea, toţi pătimesc de pe urma lui.

Ryan Sager, jurnalist la New York Post, a dezvăluit cazul Pewgate, pe 17 martie 2005. Potrivit informaţiilor publicate în ziar, legea McCain-Feingold – cunoscută oficial sub numele Bi-Partisan Campaing Reform Act (n. trad., Actul Bipartid de Reformă a Campaniilor Electorale) – a trecut de Congres în mod ilegal. Sager a scris că, începând cu 1994, sau poate chiar mai devreme, un grup de fundaţii a început să finanţeze „experţi" şi organizaţii-paravan cu scopul de a convinge Congresul că milioane de americani vor „o reformă a finanţării campaniilor electorale – ceea ce nu era adevărat.288

Potrivit informaţiilor publicate de Sager, un fost angajat al Pew Charitable Trusts (n. trad., Fondurile Caritabile Pew), pe nume Sean P. Treglia, a susţinut că el fost cel care a pus la cale acest plan. Treglia s-a lăudat cu această realizare în timpul unei conferinţe înregistrate, din martie 2004, care a avut loc la Annenberg School for Communication (n. trad., Facultatea de Comunicare Annenberg), instituţie condusă de un fost oficial al administraţiei Clinton şi finanţată de Institutul lui Soros pentru o Societate Deschisă, din cadrul Universităţii Columbia. Treglia lucra la Annenberg din septembrie 2003, având funcţia de „consilier principal pe iniţiative democratice". Din această poziţie, îi instruia pe jurnalişti să scrie despre subiecte de finanţare electorale. Pe 12 martie 2004, Treglia a ţinut un discurs cu tema „Filantropie şi activităţi non-profit după 9/11", în faţa unui public prietenos, format din jurnalişti, academicieni şi aţi experţi. Reporterul Ryan Sager a reuşit să obţină o înregistrare video a acestui discurs.

„Vă voi povesti un lucru pe care nu l-am mai spus

nimănui. Acum că au trecut câteva luni de la povestea Pew şi avem o reformă a finanţării electorale, vă pot spune acest lucru”. Potrivit lui Treglia, partizanii „reformei finanţării electorale” s-au lovit de o problemă – americanii nu voiau „reforma” propusă de ei. Mişcarea „îşi pierduse legitimitatea la Washington pentru că nu exista un bloc electoral care să sancţioneze Congresul în cazul în care ar fi votat împotriva reformei”, a explicat Treglia. Aşa că s-a gândit la un plan. întrucât „reformiştii” nu aveau un bloc electoral, trebuie creat unul

— sau, mai degrabă, trebuia creată iluzia că există un astfel de bloc. în acest sens, s-au folosit de banii fundaţiilor pentru a plăti „experţi” şi organizaţii-paravan din toată ţara, care să vorbească în gura mare despre „reforma finanţării electorale”. Unele dintre organizaţiile-paravan au fost create de la zero. în alte cazuri, ONG-uri deja existente au fost plătite cu bani frumoşi pentru a se alătura taberei reformiştilor. Ameţite de banii primiţi de la fundaţii, aceste organizaţii-paravan s-au bătut cu pumnul în piept pentru „reformarea finanţării electorale”, punând în scenă un spectacol impresionant pentru un public mic, de 100 de senatori şi 435 de membri ai Congresului. „Publicul-ţintă al acestei acţiuni au fost 535 de oameni din Washington. Planul era acela de a crea impresia că se pregăteşte o mişcare de masă – că oriunde s-ar fi uitat, în instituţii academice, în mediul de afaceri, în grupurile religioase sau etnice, peste tot, oamenii vorbesc despre reformă”, a scris Treglia.289

Potrivit informaţiilor publicate în New York Post, între 1994 şi 2004, Pew Charitable Trusts şi aliaţii au cheltuit 140 de milioane de dolari pentru a promova „reforma” finanţării campaniilor electorale. 88% din aceşti bani – adică 123 de milioane de dolari – proveneau de la următoarele opt fundaţii:

Pew Charitable Trusts – 40.1 milioane de dolari Bill Moyers’ Schumann Center for Media and Democracy –

17.6 milioane de dolari

Carnegie Corporation of New York -14.1 milioane de dolari

Joyce Foundation – 13.5 milioane de dolari

George Soros' Open Society Institute – 12.6 milioane de dolari

Jerome Kohlberg Trust – 11.3 milioane de dolari

Ford Foundation – 8.8 milioane de dolari

John D. and Catherine T. MacArthur Foundation – 5.2 milioane de dolari

Total – 123.2 milioane de dolari *Sursa*; The New York Post290

Printre beneficiarii de seamă ai fondurilor din scandalul Pewgate se numără organizaţii care pretind că sunt „câini de pază" ai conduitei guvernamentale. Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros a donat 1.7 milioane de dolari către organizaţia Center for Public Integrity, 1.3 milioane către organizaţia Public Campaign, 650.000 de dolari către Alliance for Better Campaigns, 625.000 de dolari către organizaţia Common Cause, 300.000 de dolari către organizaţia Democracy 21, 275.000 de dolari către Public Citizen şi 75.000 de dolari către Center for Responsive Politics.291 Dar şi alte fundaţii implicate în Pewgate au făcut donaţii către aceşti auto-proclamaţi „câini de pază". Mai mult decât atât, un procent semnificativ din banii care s-au învârtit în scandalul Pewgate au mers către instituţii academice cum ar fi Centrele Annenberg din cadrul Univeristăţii Pennsylvania şi al Universităţii California, dar şi către Centrul pentru Justiţie William Brennan din cadrul Universităţii New York Doar Institutul pentru o Societate Deschisă a donat 3.3 milioane de dolari Centrului Brennan, în perioada 1999-2003.

O parte din fondurile Pewgate au fost folosite pentru cumpărarea de spaţiu în media. Potrivit lui Sager, Carnegie Corporation a plătit 132.000 de dolari revistei American

Prospect pentru a publica o ediţie specială de promovare a reformei finanţării campaniilor. Postul public de radio a cheltuit peste 860.000 de dolari din fondurile Pewgate pe emisiuni care evidenţiau rolul banilor în politică.292 Vedeta PBS Bill Moyers a dus manipularea media la rangul de artă în demersul său de a susţine cauza Pewgate. în calitate de preşedinte al Centrului Shumann pentru Media şi Democraţie, funcţie pe care o deţinea din 1990, Moyers însuşi s-a clasat pe locul doi în topul finanţatorilor Pewgate. Pe de altă parte, pentru că era jurnalist, Moyers a şi primit fonduri Pewgate şi a promovat, totodată, organizaţiile-paravan finanţate de fundaţiile Pewgate.

Prin intermediul companiei sale, Public Affairs Television, Moyers realizează documentare pentru emisiuni ale PBS, cum ar fi Frontline. Pentru activitatea sa de agent al Pewgate, relaţiile speciale ale lui Moyers cu PBS s-au dovedit a fi o platformă excelentă pentru transmiterea mesajului de susţinere a reformei finanţării electorale. Deontologia jurnalistică a făcut un pas în spate în favoarea cauzei politice. în iunie 1999, într-o ediţie specială la postul PBS, cu titlul „Libertatea de exprimare, la vânzare", Moyers i-a intervievat pe trei dintre susţinătorii reformei finanţării campaniilor – Bert Neuborne, de la Centrul Brennan, Charles Lewis, de la Centrul pentru Integritate Publică, şi Bob Hali, de la organizaţia Democracy South – fără a dezvălui că toate cele trei organizaţii erau finanţate de Centrul Schumann, deţinut de Moyers însuşi.293 Până la acel moment, Moyers realizase opt ore de programe, în care promova reforma finanţării campaniilor electorale.

O parte din banii circulaţi în Pewgate au ajuns în buzunarele politicienilor, în special la senatorul de Arizona John McCain, co-autorul republican al legii McCain-Feingold. Organizaţia Reform Institute for Campaign and Election Issues (n. trad., Institutul de Reformă a Campaniilor şi Alegerilor), deţinut de McCain, a primit

donaţii considerabile din partea mai multor fundaţii implicate în Pewgate, inclusiv de la Corporaţia Carnegie din New York, de la Jerome Kohlberg, Jr. Revocable Trust şi de la Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros. Institutul lui McCain a primit finanţare şi din surse ultra-stângiste precum Fundaţia Tides, Fondul Proteus, Echosphere şi Educational Foundation of America. Website-ul Institutului dezvăluie, într-adevăr, că majoritatea donaţiilor mai mari de 50.000 de dolari provin de la fundaţii de stânga.294

Tentaculele Pewgate au ajuns până în Curtea Supremă a Statelor Unite. Multe dintre argumentele legale, pe care curtea şi-a bazat decizia luată pe 10 decembrie 2003, de a susţine legea MCCain-Feingold, au provenit din date scornite de Centrul Brennan, din cadrul Universităţii New York, fondat de Soros. „Aproape jumătate din notele de subsol invocate de Curtea Supremă în susţinerea legii MCCain-Feingold sunt studii finanţate de Pew Charitable Trusts", s-a lăudat Treglia, în discursul său înregistrat.295

După cum am arătat mai sus, Centrul Brennan a primit peste 3.3 milioane de dolari de la Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros. A primit, de asemenea, 1.4 milioane de dolari de la Carnegie Corporation, 1 milion de dolari de la Fundaţia Ford şi 600.000 de dolari de la Pew Charitable Trusts. Pe parcursul celor trei ani de bătălie legală asupra legii McCain-Feingold în Curtea Supremă, susţinătorii legii şi-au bazat o mare parte din apărare pe cercetarea furnizată de Centrul Brennan – cercetare care s-a dovedit că a fost „falsificată în mod deliberat", după cum s-a exprimat editorul David Tell, de la publicaţia Weekly Standard.296

Cercetarea falsificată încerca să justifice reglementările actului McCain-Feingold în privinţa publicităţii politice – aspect pe care patru din cinci judecători ai Curţii Supreme l-au repudiat, considerând că

este o violare a dreptului la liberă exprimare. Era vorba de aşa-numitul amendament Snowe-Jeffords – aflat, astăzi, în vigoare – care le interzice corporaţiilor, asociaţiilor şi ONG-urilor să folosească fonduri politice nereglementate pentru a cumpăra spaţiu publicitar pe radio sau TV cu 30 de zile înainte de alegerile primare şi cu 60 de zile înainte de alegerile generale.

în timpul dezbaterilor din Curtea Supremă, analiştii Centrului Brennan au susţinut că amendamentul Snowe-Jeffords nu va pune restricţii nejustificate pe discursul politic legitim, ci va viza doar „publicitatea înşelătoare" Este vorba de acel tip de publicitate care încearcă să-i convingă de privitori să voteze cu un anumit candidat fără să folosească vreunul dintre cuvintele magice: „Votaţi cu Joe Schmoe!" sau „Votaţi împotriva lui John Schmoe!" Un spot care foloseşte cuvintele magice face „lobby formal". Potrivit legii, spoturile care fac „lobby formal" se cumpără cu „bani grei" – mai precis cu fonduri politice, care se raportează Comisiei Electorale Federale şi intră sub incidenţa reglementărilor şi limitelor impuse de Comisie.

Agenţii politici care au strâns sume mari de bani nereglementaţi – adică fonduri care nu sunt raportate Comisiei Electorale şi nu fac subiectul limitelor impuse de Comisie – intră într-un impas. Nu pot folosi bani nereglementaţi pentru a cumpăra spoturi de „lobby formal". Aşa că se folosesc de planul B. Cumpără spaţiu publicitar şi fac spoturi în care evită „cuvintele magice", dar în care perorează pe subiecte politice în aşa fel încât îi încurajează pe oameni să voteze într-o anumită direcţie.

Analiştii cataloghează aceste spoturi drept „publicitate înşelătoare". Bunul-simţ pare să dicteze că „publicitatea înşelătoare" are la fel de multă legitimitate ca orice fel de publicitate politică şi are dreptul la aceeaşi protecţie, oferită de Primul Amendament. Lobby-ul neîncetat al apărătorilor „interesului public", finanţaţi de Pewgate, a reuşit, însă, să convingă mulţi jurişti şi

jurnalişti că „publicitatea înşelătoare” este un lucru abominabil în sine. Pornind de la premisa că această publicitate este nocivă şi, prin urmare, nu merită protecţia Primului Amendament, Centrul Brennan a început să lucreze pentru a demonstra, prin intermediul cercetării „ştiinţifice”, că amendamentul Snowe-Jeffords nu va afecta decât un număr mic de spoturi publicitare „adevărate” sau „legitime”, însă va bloca masiv difuzarea spoturilor cu „publicitate înşelătoare”.

Jurnalistul David Tell a analizat cercetarea realizată de Centrul Brennan într-un articol apărut pe 26 mai 2003, în publicaţia Weekly Standard. Printre alte aspecte revoltătoare, Tell a dezvăluit şi faptul că Jonathan Krasno, politolog în cadrul Centrului Brennan, a recunoscut clar, în scrisoarea către Pew Charitable Trusts, prin care solicita finanţarea studiului, că scopul cercetării în cauză este unul politic, nu ştiinţific, şi a precizat că studiul va fi distrus în cazul în care nu va duce la rezultatele dorite. Tell a scris că documentul lui Krasno, intitulat „«Despre lobby: Cum construim argumentele pentru reformă», din 19 februarie 1999, arăta că «scopul cercetării nu este acela de a oferi informaţie, de dragul informaţiei, ci de a impulsiona o campanie susţinută, complexă, de propulsare a reformei finanţării campaniilor». Pentru că nu avea de gând să facă o cercetare academică serioasă, Centrul Brennan s-a angajat să-şi înăbuşe studiul în faşă, înainte de a-l publica, dacă cifrele nu vor ieşi aşa cum trebuie. «Vom trece în faza a doua a studiului, doar dacă vom considera că datele adunate sunt suficient de puternice pentru a impulsiona proiectul reformei.»„297

Tell a susţinut că cercetătorii Centrului Brennan „au falsificat în mod deliberat” rezultatele, prin măsluirea, răstălmăcirea, modificarea şi manipularea sistematică a datelor pentru a fi în acord cu nevoile lor. De exemplu, datele brute arătau că, din totalul spoturilor publicitare pe care legea McCain-Feingold le-ar bloca, 38.5-40% ar fi

spoturi legitime. în raportul final, însă, procentul a scăzut până la 7%.

Apărătorii Centrului Brennan susţin că inadvertenţele din cercetare au fost evidenţiate şi corectate înainte de a putea influenţa în vreun fel decizia Curţii în cazul legii McCain-Feingold. E posibil să fie aşa, dar este clar că agenda politică a cercetătorilor a influenţat rezultatele studiului. Mai mult decât atât, mass media nu a relatat mare lucru despre conduita scandaloasă a Centrului Brennan, iar reputaţia academică, pe care Centrul a pus-o în slujba mişcării pentru reforma finanţării electorale, a contribuit din plin la adoptarea legii McCain-Feingold.

Este greu de crezut că o operaţiune atât de vastă şi complexă, cum a fost Pewgate, putea să reuşească fără un lider puternic în frunte. George Soros ar fi de acord, fără îndoială, cu acest enunţ. în mai multe ocazii, el a scris cu vână despre importanţa autorităţii. De pildă, după ce Mihail Gorbaciov a demisionat din funcţia de preşedinte al muribundei Uniuni Sovietice, Soros l-a desfiinţat pentru eşecul de a-şi impune autoritatea. în cartea sa, „Underwriting Democracy" (1991), Soros a scris:

„Gorbaciov credea cu naivitate în democraţie: lasă-i pe oameni să ia singuri deciziile şi vor lua deciziile corecte. Dar afacerile nu se fac prin consens. în fiecare organizaţie, trebuie să existe un sistem bine definit de comandă. în lipsa unor companii autonome, trebuie să existe, de asemenea, o reţea de comandă a economiei, în ansamblu. Dacă economia trebuie restructurată, cineva trebuie să preia frâiele acestei restructurări. Nu a existat nicio iniţiativă de numire a unei autorităţi pentru acest scop".298

Potrivit lui Soros, „cineva trebuie să fie la butonul de comandă" şi trebuie să existe „o reţea bine definită de comandă". Doar aşa, un lider poate coordona mai multe organizaţii care conlucrează pentru un scop comun. Având

în vedere părerile ferme ale lui Soros pe acest subiect, este probabil ca el să nu fi vrut să colaboreze cu alte fundaţii din cazul Pewgate, fără să aibă convingerea că efortul este bine coordonat şi bine organizat. Soros nu ar fi investit bani şi timp într-o operaţiune despre care credea că nu este bine coordonată, că nu are lider şi că merge în derivă. Atunci cine era liderul?

După cum am văzut deja, agentul Pew, Sean Treglia, îşi arogă această calitate. Treglia se laudă că a condus campania din poziţia pe care o are în Pew Charitable Trusts. Ne îndoim, însă, că ar fi aşa. Treglia a fost şi rămâne la baza piramidei, poziţie care se explică prin faptul că are gura mare. Singura persoană din Pew, care ar fi putut să conducă o mişcare de amploare naţională, cu implicarea a cel puţin opt dintre fundaţiile importante şi cu cheltuieli de aproximativ 140 de milioane de dolari, în decurs de 10 ani, ar fi putut fi şefa lui Treglia, Rebecca W. Rimei, care a devenit preşedinte şi CEO al Pew Charitable Trusts în 1994.

Până şi Rimei părea, însă, o variantă slabă pentru a conduce operaţiunea Pewgate. Fostă asistentă medicală, care a ajuns, ulterior, profesor asistent de neurochirurgie, Rimei s-a specializat în problematica sistemului de sănătate la Pew. Este, mai degrabă, o adeptă a birocraţiei decât a antreprenoriatului. Se auto-proclamă drept „feministă militantă” şi se opune, cu argumente filosofice, unui management autoritar, ierarhizat. „Majoritatea celorlalte organizaţii au o structură piramidală, pe când noi funcţionăm după 133

o structură pe orizontală”, a declarat Rebecca W. Rimei, în anul 2000, pentru revista feministă IRIS.299

Al doilea cel mai important finanţator al operaţiunii Pewgate a fost Schumann Center for Media Democracy, condus, începând cu 1990, de jurnalistul PBS Bill Moyers. Este posibil ca Moyers să fi fost, de fapt, creierul operaţiunii? Probabil că nu. Moyers este jurnalist ca

formare şi experienţă. Ca şi în cazul lui Rimei, nimic din activitatea sa profesională nu sugerează că ar avea abilităţile de lider sau tupeul antreprenorial de a coordona un proiect de o asemenea amploare, complexitate şi îndrăzneală uluitoare cum a fost Pewgate. E drept, însă, că are o relaţie apropiată şi veche cu un alt lider de fundaţie, ale cărui abilităţi corespund descrierii de mai sus: George Soros. Moyers a fost membru în consiliul de administraţie al Institutului pentru o Societate Deschisă şi este un aliat apropiat al lui Soros. Pe măsură ce planul Pewgate a ieşit la iveală, a devenit din ce în ce mai clar că Soros a jucat un rol mult mai important în operaţiune decât ar putea să sugereze modesta sa contribuţie de 12.6 milioane de dolari.

în noiembrie 2000, Soros a anunţat că a elaborat un master plan pentru salvarea lumii. Anunţul a fost făcut într-un epilog scurt al cărţii sale „Open Society: Reforming Global Capitalism”. Dar, Soros a spus că nu poate să divulge acest plan. Trebuie să rămână secret o perioadă. Dacă l-ar dezvălui, a sugerat el, ar fi ca şi cum şi-ar devoala intenţiile înainte unei operaţiuni importante pe bursă, acolo unde, dacă îţi arăţi cărţile, pierzi jocul. Cu toate acestea, Soros nu s-a putut abţine să nu-i stârnească pe cititori şi a dat un mic indiciu. „Ştiu clar care este misiunea reţelei mele de fundaţii. Nu o voi spune cu subiect şi predicat pentru că ar interfera cu flexibilitatea mea de a o pune în practică – se poate face, aici, o paralelă cu subiectul antepronunţărilor din perioada în care eram implicat activ în tranzacţii financiare – dar o pot formula în termeni generali: *dezvoltarea componentei de societate civilă a Open Society Alliance* (n. trad., Alianţa pentru o Societate Deschisă)”, (subliniere adăugată)300

Ce fel de indiciu era acesta? Cum intenţiona Soros să salveze lumea prin „dezvoltarea componentei de societate civilă” a reţelei sale globale? Soros folosea limbajul ONG-ist. Pentru oamenii de rând, cuvintele sale erau un

nonsens. însă, pentru activiştii globali, implicaţi în „comunitatea” internaţională a „organizaţiilor non-guvernamentale” (ONG), afiliate Naţiunilor Unite, termenul „societate civilă” este familiar şi la modă. în sensul său literal, termenul „societate civilă” se referă la acele elemente, independente de ocârmuire, necesare pentru o societate corectă şi omenoasă. La un nivel mai profund, termenul se referă la fantezia ciudată a comunităţii ONG-urilor, care se văd a fi conştiinţa lumii, care cred că reţeaua de organizaţii non-profit, afiliate ONU, sunt veritabile bastioane de civilizaţie, care stau, asemenea unui Forte Apache, la o frontieră barbară, unde rasismul, sexismul, homofobia, teocraţia, lăcomia corporaţiilor şi intoleranţa culturală scapă de sub control.

Comparaţia cu Fort Apache nu este deplasată pentru că intenţia evidentă a comunităţii ONG este de a coloniza şi civiliza naţiunile ignorante din lume. De multe ori, acest lucru înseamnă confruntarea guvernelor care nu reuşesc să se ridice la înălţimea standardelor sale de conduită aprobate de Naţiunile Unite. Tragerea la „răspundere” a guvernelor este un aspect foarte important al activităţii ONG-urilor şi multe dintre ele nu se sfiesc să încurajeze o opoziţie activă împotriva guvernelor despre care cred că violează normele „justiţiei sociale” – noul termen leitmotiv al agendei politice de stânga, în anul 2000, George Soros era încă o figură obscură în Statele

Unite. Majoritatea americanilor nu auzise de el, mai ales dacă nu urmăreau ştirile financiare. Totuşi, în acel an, notorietatea lui Soros a crescut brusc.

în timpul alegerilor din 2000, el a început să cocheteze cu strângerea fondurilor politice prin intermediul „comisiilor 527”. Vom vorbi mai mult despre aceste comisii mai târziu, într-un alt capitol. Deocamdată, vom aminti doar faptul că, timp de mulţi ani, o lacună din legea electorală a făcut ca astfel de comisii să fie utile în strângerea fondurilor politice cu mult peste limitele legale,

iar reforma McCain-Feingold nu a făcut nimic pentru a schimba această situaţie.

în timpul alegerilor din 2000, Soros a organizat o echipă de finanţatori democraţi bogaţi pentru a-l ajuta să promoveze două dintre temele sale preferate – controlul armelor şi legalizarea marijuanei. A strâns banii prin intermediul comisiilor 527. Una dintre aceste comisii era o organizaţie care milita pentru interzicerea armelor, numită The Campaign for a Progressive Future. Aceasta urmărea să neutralizeze influenţa Asociaţiei Naţionale a Armelor luându-i în vizor pe candidaţii pe care Asociaţia îi susţinea. Tot această organizaţie a finanţat spoturi publicitare şi campanii publicitare prin corespondenţă de sprijinire a iniţiativelor legislative statale în favoarea verificărilor de fond în cadrul expoziţiilor de arme.

Democraţii abandonaseră tema controlului armelor la momentul la care candidatul lor, Al Gore, aflase că 40% din familiile de sindicalişti deţineau arme. Dar Soros nu era vreun democrat ordonat de partid. El a alimentat, personal, gruparea The Campaign for a Progressive Future cu 500.000 de dolari.301 De asemenea, în timpul alegerilor din anul 2000, Soros şi asociaţii săi au pompat bani în acţiuni pro-marijuana, care s-au văzut în voturile exprimate în acel an în diferite state. 302

Tot în timpul alegerilor din 2000 Soros a făcut cea mai spectaculoasă mişcare pentru a obţine sprijin pentru Legea McCain-Feingold. A finanţat aşa-numitele „Shadows Conventions" (n.trad., „Convenţii din Umbră"). Organizate de scriitoarea, jurnalista şi vedeta Arianna Huffington, Convenţiile din Umbră erau evenimente contra-culturale, care le ofereau adversarilor radicali (majoritatea de stânga) ai sistemului electoral mainstream, posibilitatea de a fi în centrul atenţiei.

în încercarea de a-i ţine pe jurnalişti departe de convenţiile naţionale ale partidelor, Huffington organiza Convenţiile din Umbră în acelaşi timp şi în aceleaşi oraşe

în care le organizau republicanii şi democraţii, respectiv în Philadelphia şi Los Angeles. Huffington era nou-venită în tabăra stângii. Până la momentul la care soţul ei a pierdut şansa de a candida din partea republicanilor pentru un loc de senator de California, ea era o figură conservatoare importantă, care îl idolatriza pe Newt Gingrich cu o înflăcărare de sectant, ceea ce provoca râsete înfundate printre cunoscători. în cadrul Convenţiilor din Umbră, noua Arianna le-a declarat jurnaliştilor: „M-am radicalizat".303

Unii jurnalişti mergeau la Convenţiile din Umbră ca să se distreze. Dar sarabanda acestor convenţii a sprijinit o agendă radicală serioasă, pe care, evident, Soros o susţinea. Convenţiile din Umbră promovau ideea că nici democraţii, nici republicanii nu reprezintă interesele americanilor. America avea nevoie de o a treia forţă pentru a ieşi din impas. Printre subiectele evidenţiate în cadrul Convenţiilor din Umbră se aflau grupurile de interese speciale, legalizarea marijuanei, dominaţia corporaţiilor asupra societăţii americane şi presupusa concentrare a averilor. Majoritatea vorbitorilor şi a delegaţilor din cadrul Convenţiilor din Umbră urmau o direcţie de extremă stânga. Ideile lor rezonau cu lozincile „Free Mumia", care se scandau periodic din sală, şi cu acuzaţiile incendiare ale lui Jesse Jackson cum că republicanii ar fi rasişti. Comedianul activist Al Franken asigura partea de distracţie.

în ciuda multitudinii de subiecte abordate, ambele Convenţii din Umbră aveau o temă clară, dominantă, şi anume reforma finanţării campaniilor electorale. Principalul vorbitor în cadrul convenţiei din Los Angeles a fost senatorul Feingold, iar principalul vorbitor al convenţiei din Philadelphia a fost senatorul McCain.

Amândoi au vorbit despre o nevoie stringentă de adoptare a legii care urma să devină Legea McCain-Feingold. „Mă aflu în Los Angeles, în calitate de delegat al

Partidului Democrat, cu un scop şi mă bucură eforturile pe care partidul meu le face pentru a câştiga alegerile din această toamnă. Dar, vă mărturisesc, prieteni, că, ieri, în timp ce veneam spre L.A., am avut un sentiment de dezamăgire legat de ceea ce se întâmplă cu convenţiile noastre, cu guvernul nostru şi cu democraţia noastră. Pare că acea convenţie, care are loc la de doi paşi de acest loc, este doar despre bani şi, în special, despre banii corporaţiilor. Acesta este motivul pentru care există Convenţii din Umbră. Acesta este motivul pentru care cred că au loc proteste de amploare în cadrul ambelor convenţii naţionale", a declarat Feingold.304

în realitate, după cum senatorul Feingold ştia foarte bine, Convenţiile din Umbră nu aveau nicio legătură cu nemulţumirea populară pe tema banilor în politică. Dimpotrivă. Asemenea mişcării de reformare a finanţării campaniilor electorale, şi Convenţiile din Umbră erau o *manifestare* a banilor în politică. Fără o finanţare din partea Institutului pentru o Societate Deschisă al lui Soros şi a altor fundaţii implicate în Pewgate, Convenţiile din Umbră nu ar fi putut să aibă loc şi nu ar fi avut loc, la fel cum nici actul

McCain-Feingold nu s-ar fi transformat în lege.

De altfel, la niciunul dintre evenimente nu s-au văzut indicii ale zelului populist de susţinere a reformei finanţării campaniilor. Atunci când senatorul John McCain a vorbit în cadrul Convenţiei din Umbră din Philadelphia, aproape că a fost scos de pe scenă de agitatori furioşi că a girat Actul de Relocare Navajo-Hopi, care a alungat multe familii de indieni de pe pământurile lor. în timpul discursului său, s-au auzit scandări de genul „ucigaş de indieni".305 Ziaristul Matt Labash, care a participat la eveniment, a scris: „în cea de-a doua zi, oamenii din umbră au trecut la treburi mai serioase, adică la reforma finanţării campaniilor. Foarte serioase, de fapt. Atât de serioase încât nimeni nu a vrut, de fapt, să vină, aşa că organizatorii au încercuit

locurile din spate cu bandă adezivă, forţându-i pe participant să se aşeze în faţă pentru a nu compromite fotografiile oficiale ale evenimentului”.306

Apatia publică faţă de reforma finanţării campaniilor, larg răspândită, de altfel, nu a împiedicat adoptarea legii McCain-Feingold ca act normativ general valabil. Legea McCain-Feingold a fost adoptată nu pentru că poporul american a vrut asta, ci pentru că George Soros şi aliaţii săi din Pewgate au vrut asta.

Potrivit Ariannei Huffington, printre finanţatorii importanţi ai Convenţiilor din Umbră s-au numărat Institutul pentru o Societate Deschisă, Fondurile Caritabile Pew, Fundaţia Carnegie şi Fundaţia Arc.307 Conform revistei Time, cel mai mare finanţator al Convenţiilor din Umbră a fost Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros, care a contribuit cu aproximativ o treime din costurile totale de organizare.308 La acel moment, puţini jurnalişti ştiau cine este George Soros. Dar editorialistul Robert Novak ştia şi l-a criticat aspru pe John McCain pentru că a apărut la evenimentul pe care el l-a numit „Convenţia Soros”309.

Dacă facem o analiză post-factum, Convenţiile din Umbră erau acţiuni simbolice. Ele nu reprezentau vreun partid şi nu nominalizau candidaţi. Dar erau un semnal pentru SUA că o a treia forţă a intrat în arena politică. Acea forţă era George Soros.

CAPITOLUL 9
LEGĂTURA

Harold Ickes evită publicitatea. Nu îi plac ziariştii şi nu are încredere în ei. Chiar şi jurnaliştii care îi simpatizează opiniile de stânga îl consideră evaziv, ostil şi necooperant. în timpul campaniei prezidenţiale din 2004, Ickes i-a acordat un interviu lui Michael Crowley, jurnalist la New York Magazine. Nefericitul ziarist a pus un reportofon pe masă, între el şi Ickes. Potrivit lui Crowley, Ickes s-a uitat la dispozitiv „cu sarcasm” şi apoi a spus:

„Grozavă jucărioară ai acolo. Doamne!” Această abordare i s-a părut lui Crowley „dezarmant de prietenoasă”. Dar, dintr-odată, vocea lui Ickes a devenit gravă şi „ochii săi pătrunzători, întunecaţi” i-au întâlnit pe cei ai lui Crowley. „De obicei, vorbesc off the record”, a spus Ickes. „Aşa că nu are niciun sens să porneşti chestia aia de rahat”.310

Astăzi, Ickes trebuie să se expună public mai mult decât ar fi acceptat în trecut. Poziţia de CEO neoficial al Partidului din Umbră deţinut de George Soros l-a adus în prim-planul unei bătălii istorice pentru putere. Acum, indiferent dacă este sau nu sezon electoral, orice mişcare a lui Ickes atrage atenţia presei. După ce John Kerry a câştigat competiţia din interiorul Partidului Democrat şi a fost desemnat candidat al partidului la alegerile prezidenţiale din 2004, strategul democrat Howard Wolfson a sugerat că, exceptând oamenii din campania oficială a lui Kerry, Ickes „este, astăzi, cel mai important om din Partidul Democrat”.311 întrucât Kerry a ieşit din peisaj, Wolfson poate repeta, astăzi, această afirmaţie necondiţionat şi fără rezerve. Ickes este, indiscutabil şi de departe, „cel mai important om din Partidul Democrat”. Ca întotdeauna de-a lungul carierei sale, importanţa lui Ikes stă, primordial, în disponibilitatea sa de a face lucruri care celorlalţi le e frică să le facă.

în calitate de liant între Partidul din Umbră al lui Soros şi „Hillaryland” – termenul folosit în interior pentru a defini maşinăria politică a lui Hillary – Ickes acţionează într-o zonă gri a legii, în care aproape orice face poate fi interpretat ca o încălcare a Legii McCain-Feingold. El le furnizează lui Soros şi Hillary – cu alte cuvinte, Partidului din Umbră şi Partidului Democrat – coordonarea de care aceste reţele aliate au nevoie cu disperare, dar care le este interzisă prin lege. Acesta este lucrul la care Ickes se pricepe cel mai bine. Ca agent politic, el a acţionat întotdeauna la limita legii. Acesta este un teren familiar pentru el.

Ca cei mai mulţi dintre liderii Partidului din Umbră, Ickes şi-a început cariera politica în stânga anilor ’60. A fost recrutat, în 1964, de profesorul Allard Lowenstein, de la Universitatea Stanford, un activist democrat, căruia abilitatea de a atrage tinerii în cauze radicale i-a adus porecla de „Pied Piper” (n. trad., Fluierul Fermecat). Sub îndrumarea lui Lowenstein, şi-a făcut apariţia în orice bătălie politică notabilă, din anii ’60 şi începutul anilor ’70. A fost activist al mişcării Freedom Riders în Deep South (n. trad., extremitatea de sud a Statelor Unite) înregistrând votanţii de culoare pentru organizaţia Student Non-Violent Coordinating Commitee (SNCC). în 1965, Ickes a mers în Republica Dominicană unde a acordat asistenţă uneijunte de colonei stângişti, care voiau să înlăture guvernul aflat în funcţie. Unii dintre rebeli aveau un grad îngrijorător de simpatie faţă de revoluţia lui Castro. Planul a fost dejucat în momentul în care preşedintele Johnson a trimis 20.000 de soldaţi marini pe această insulă.312

Ickes l-a urmat pe Lowenstein la New York, acolo unde au început să lucreze pentru organizarea unei mişcări de rezistenţă împotriva Războiului din Vietnam. Furios că Johnson purta acest război, Lowenstein începuse o campanie de „înlăturare a lui Johnson”, care s-a dovedit a fi extraordinar de populară printre democraţii stângişti. Proiectul lui Lowenstein a prins contur, în cele din urmă, în jurul candidaturii senatorului Eugene McCarthy, un pacifist radical care solicita retragerea necondiţionată a Statelor Unite din Vietnam. în timp ce Lowenstein trăgea sforile în spatele uşilor închise, Ickes era co-manager al campaniei prezidenţiale a lui McCarthy în New York.313 Ulterior, Ickes a lucrat şi pentru un alt candidat cu o poziţie anti-război, George McGovern, care a candidat, în 1972, cu sloganul „Bring America Home”.

Graţie implicării sale în mişcarea de proteste împotriva războiului din Vietnam, Ickes a ajuns să-l cunoască pe Bill Clinton. Amândoi erau implicaţi în

operaţiunea „Purse Strings” în 1972. Era vorba de o campanie de lobby de la firul ierbii, care avea scopul de a pune presiune pe Congres pentru a tăia fondurile alocate pentru Cambodgia şi Vietnamul de Sud314, în cele din urmă, campania şi-a atins scopul şi ambele guverne au căzut, cu consecinţe catastrofale pentru cambodgieni şi vietnamezi.

Activitatea de avocat al muncitorilor şi-a pus cel mai mult amprenta asupra caracterului său. în perioada în care Ickes îşi câştiga pâinea ca avocat al sindicaliştilor, multe dintre sindicate erau controlate şi influenţate de cele „cinci familii” din New York – grupările mafiote Gambino, Colombo, Lucchese, Genovese şi Bonanno. Aceşti capi ai grupărilor mafiote au deturnat cotizaţiile sindicaliştilor, au jefuit fondurile de pensii, şi-au pus prietenii şi asociaţii în funcţii „fantomă”, dar bănoase, pe statele de plată ale sindicatelor, au măsluit licitaţii, au pretins bani sub ameninţarea grevelor. Marii perdanţi ai acestei escrocherii au fost sindicaliştii de rând. Şefii lor mafioţi au devenit şi mai bogaţi ca urmare a mitei şi recompenselor, dar înţelegerile călduţe pe care sindicaliştii le-au făcut cu aceştia i-au vulnerabilizat. Sindicaliştii care protestau împotriva corupţiei mafiote erau ameninţaţi, bătuţi şi, dacă era necesar, omorâţi.

Astăzi, mişcarea sindicală rămâne la fel de coruptă cum a găsit-o Ickes, în anii ’70. Este adevărat, crima organizată şi afacerile sale sindicale au încasat o ciomăgeală de la Departamentul de Justiţie din mandatul lui Reagan, în anii ’80, dar – ca să-l parafrazăm pe Mark Twain – ştirile despre dispariţia crimei organizate au fost mult exagerate. Procurorii federali au trimis la închisoare mulţi şefi mafioţi, dar alţii le-au luat locul. în timpul mandatului lui Clinton, o nouă generaţie de escroci ai secolului XXI şi-a întins tentaculele de pe Wall Street până în Silicon Valley. Aceasta este o lume foarte familiară lui Harold Ickes.

Ickes a absolvit, în 1971, Facultatea de Drept de la Universitatea Columbia, iar în 1977, Ickes a intrat în firma de avocatură Meyer, Suozzi, English & Klein, din Mineola, Long Island. Firma este o rotiţă importantă în maşinăria democrată din New York. A fost fondată, în 1960, de răposatul John Francis English, care a fost toată viaţa agent democrat şi consilier apropiat al celor trei fraţi Kennedy: John, Robert şi Teddy. English l-a sfătuit pe Robert Kennedy să candideze pentru un post de senator de New York, în 1964. A fost atât strategul lui John K. Kennedy, cât şi al lui Robert F. Kennedy, în campaniile prezidenţiale. Când English a murit din cauza cancerului la ficat, în 1987, senatorul Tedd Kennedy i-a adus un elogiu, spunând că a fost „un erou" pentru familia Kennedy. „Au fost doi Jacks în viaţa mea şi acum s-au dus amândoi", s-a tânguit Kennedy315.

English l-a cunoscut pe Harold Ickes în 1968. I-a apreciat munca în campania McCarthy. Fără îndoială că English a fost impresionat, în egală măsură, şi de arborele genealogic al lui Ickes. Tatăl lui Ickes, pe care îl chema tot Harold, fusese ministru de Interne în mandatul lui Franklin Delano Roosevelt şi Harry Truman, din 1933, până în 1946.

Reprezentarea sindicaliştilor în instanţă a adus controverse asupra firmei Meyer Suozzi, având în vedere activitatea îndelungată a acesteia în apărarea sindicatelor corupte, aflate sub controlul mafiei. De aici, i-a venit şi porecla, deloc flatantă, dată de avocaţii newyorkezi, „The Firm" (n. trad. Firma) – referire la filmul cu acelaşi nume, din 1993, cu Tom Cruise şi Gene Hackman care joacă rolul unor avocaţi prinşi într-o firmă de top, care îi reprezenta pe capii mafiei.316

Ickes şi-a început activitatea în cadrul firmei ca asociat, în 1977, a devenit partener în 1980 şi a condus departamentul care se ocupa cu reprezentarea sindicatelor din 1982 până în decembrie 1993, coordonând nouă

avocaţi cu peste 200 de clienţi sindicalişti.

Ca şef al departamentului, Ickes a reprezentat numeroşi clienţi care aveau legături cu familiile mafiote din New York.317 Ickes îşi justifică activitatea din acei ani susţinând că sindicatele au nevoie să fie reprezentate şi că interacţiunea cu sindicatele înseamnă, de multe ori, să interacţionezi şi cu mafia. El a declarat, pentru Washington Post, în 1993: „Este foarte important pentru firmele de avocatură, cum este a mea, care sunt recunoscute pentru integritatea lor, să ofere reprezentare legală onestă şi competentă sindicatelor şi membrilor acestora. Dacă ne-am abandona clienţii din cauza unor presupuse acuzaţii de corupţie, i-am lăsa pe membrii sindicatelor la mila unor avocaţi corupţi".318

Aceasta este o minciună, în cel mai bun caz. Dacă Ickes ar fi vrut să ajute sindicatele, le-ar fi ajutat să iasă de sub controlul mafiei, aşa cum a făcut Bobby Kennedy în perioada în care a fost Procuror General. De prea multe ori, Ickes a făcut exact contrariul. A reprezentat, şi, astfel, a protejat, fix pe aceia care corupeau sindicatele şi îi terorizau pe muncitorii cinstiţi. Cel puţin o dată, acţiunile sale în beneficiul şefilor de sindicate cu conexiuni în lumea mafiei i-au determinat pe oficialii federali să acuze firma Meyer Suozzi că obstrucţionează aplicarea legii.

Acuzaţia avea legătură cu munca lui Ickes pentru sindicatul Teamsters. Ickes a reprezentat mai multe filiale ale Teamsters, pe care procurorii federali le aveau de mult în observaţie, suspectându-le că sunt un paravan pentru escrocherii mafiote. Printre acestea, se aflau organizaţiile Teamsters Local 295 şi 851, care îi reprezintă pe muncitorii din transportul aerian de mărfuri, din cadrul aeroporturilor din New York, considerate responsabile pentru afacerile dubioase care au avut loc în acest domeniu, în New York. Ambele sindicate se aflau sub controlul mafiei de zeci de ani, potrivit anchetatorilor federali.319 Departamentul de Justiţie american a încercat

să cureţe aceste sindicate punându-le sub control federal, printr-un mecanism cunoscut sub numele de tutelă.

După ce liderul sindicatului 295, Anthony Calanga – asociat al familiei mafiote Lucchese – a fost condamnat, în 1992, pentru extorcare, un judecător federal a plasat sindicatul sub tutela lui Thomas P. Puccio (un fost procuror federal) şi a lui Michael J. Moroney (un fost anchetator din cadrul Departamentului de Stat al Muncii). Cei doi i-au identificat rapid pe Harold Ickes şi firma sa de avocatură ca fiind obstacole în încercarea lor de a curăţa sindicatul 295. Ei au declarat în instanţă că firma Meyer Suozzi s-a arătat „ostilă faţă de tutelă" şi a solicitat ca această companie să nu mai reprezinte legal sindicatele Teamsters Local 295 şi 851, invocând „serviciile anterioare" şi „lipsa de independenţă" a avocaţilor faţă de mafie.

Un alt client al lui Ickes a fost sindicatul Teamsters Local 560, din Union City, New Jersey, faimos pentru faptul că se afla sub controlul familiei mafiote Genovese. Acest sindicat joacă un rol sumbru în povestea Teamsters. în 1975, când preşedintele de la acea vreme al Teamsters, Jimmy Hoffa, a încercat să recâştige controlul sindicatului, mafia i-a opus rezistenţă. în încercarea de a găsi aliaţi, Hoffa a stabilit o întâlnire, la Detroit, cu unul dintre principalii săi adversari, Anthony „Tony Pro" Provenzano, pentru a cădea la pace. Acesta conducea sindicatul Teamsters Local 560 încă din anii '50. Ca să folosim cuvintele unui procuror cu state vechi din Newark, Provenzano era „unul dintre cei mai cunoscuţi şi bine cotaţi membri ai familiei [mafiote] Genovese".320

Când Hoffa a ajuns la locul întâlnirii, Provenzano nu era acolo. Era acasă, în New Jersey. Hoffa nu s-a mai întors niciodată de la întâlnire. Procurorii nu au reuşit să lege dispariţia lui Hoffa de Provenzano. Au reuşit, totuşi, să-l condamne, în cele din urmă, pentru şantaj, escrocarea sindicatelor şi pentru ordonarea asasinării rivalului său din Teamsters, Anthony Castellito, strangulat cu un cablu de

pian. El a fost încarcerat pe 18 noiembrie 1980 şi a murit în închisoare, pe 12 decembrie 1988. Căderea lui Provenzano nu a însemnat sfârşitul dominaţiei mafiote asupra sindicatului Teamsters Local 560, iar familia Genoveze a rămas la butoanele de comandă în toată perioada în care Harold Ickes şi firma Meyer Suozzi l-au reprezentat legal.

Cel mai cunoscut client al lui Ickes a fost, probabil, Arthur Armand Coia, care a devenit preşedinte al sindicatului Laborers International Union of North America (n. trad., Sindicatul Internaţional al Muncitorilor din America de Nord), în februarie 1993. Coia a condus sindicatul cu o mână de fier, sub stricta supraveghere a adevăraţilor şefi, familia mafiotă Patriarcha, din Providence, Rhode Island. într-o plângere de escrocherie civilă, formulată în 1994, anchetatorii Departamentului de Justiţie l-au acuzat pe Coia că este „asociat, controlat şi influenţat de membri ai crimei organizate". Documentul mai arăta că liderul sindical „s-a folosit de forţă, violenţă şi ameninţări, a indus o stare de teamă fizică, dar şi în ceea ce priveşte siguranţa locului de muncă." pentru a-i supune pe membrii de sindicat. La comanda lui Coia, membrii sindicatului din nordul statului New York au fost obligaţi să plătească tribut şefilor mafiei din Buffalo.321

Ickes a reprezentat şi sindicatul Teamsters Local 100, al muncitorilor din industria Horeca, identificat de anchetatori ca un fief al mafiei, aflat sub controlul comun al familiilor Colombo şi Gambino. înainte să fie împuşcat, în 1985, anchetatorii l-au înregistrat pe şeful familiei Gambino, Paul Castellano, spunând că Local 100 este „sindicatul meu şi nu vreau să i se întâmple nimic".

Activitatea de avocat l-a adus pe Ickes foarte aproape de acuzare, dar, când simţea pericolul, facea întotdeauna o magie pentru a scăpa de autorităţi. „Există mai mulţi procurori în acest oraş care cred că singurul lucru care îl desparte pe Harold Ickes de celulă este abilitatea sa de a-

şi păstra cumpătul şi tăcerea în faţa întrebărilor dificile”, a scris editorialistul New York Post, Mike McAlary, în 1993.322

Ronald Reagan a dus un război acerb împotriva corupţiei din sindicate. Grupul său operativ împotriva criminalităţii organizate i-a lovit pe şefii mafiei şi pe gangsterii sindicali cu o serie de procese în temeiul actului Racketeer Influenced and Corrupt Organizations (n. trad., Actul privind organizaţiile corupte şi controlate de mafie). în 1985, James Harmon, oficial al Comisiei Prezidenţiale anti-Crimă Organizată, a anunţat că „aproximativ 10% din forţa totală a mafiei se află sub rechizitoriu”.323 George Bush Sr. a continuat asaltul.

Din păcate, forţele de corupţie urmau să lanseze, în curând, un contraatac. Iar atunci când au făcut asta, niciun Ronald Reagan nu a putut să le stea în cale. Bill şi Hillary Clinton au avut o abordare cu totul diferită asupra mafiei din sindicate faţă de toţi predecesorii de la Casa Albă, inclusiv faţă de democraţi, cum ar fi fraţii Kennedy. în schimbul donaţiilor de campanie record, primite de la sindicate, Clinton a îngropat, efectiv, efortul de curăţare a sindicatelor. Fostul anchetator din cadrul Departamentului de Stat al Muncii, Michael Moroney, care acuzase firma Meyer, Suozzi, English & Klein de complicitatea cu mafia, a scris, în 1999: „Comisia lui Reagan împotriva crimei organizate a dorit ca justiţia să aplice legile din acest domeniu pentru a curăţa sindicatele Teamsters, iar Departamentul de Justiţie din timpul lui George Bush a pornit această campanie. însă administraţia Clinton priveşte legile împotriva mafiei sindicale ca pe un mijloc de profit politic..”.324

în timpul administraţiei Clinton, mafioţii au revenit în forţă. La fel au făcut şi activiştii de stânga, a căror influenţă nu-şi mai făcuse simţită prezenţa în sindicate din anii ’40. între radicalii din sindicate şi şefii mafiei s-a instaurat un mariaj, ale cărui efecte distrugătoare au redus

mişcarea sindicală la ceva asemănător cu un imens ATM, care oferea sume nelimitate de bani trezorierilor democraţi şi cauzelor de stânga.

Radicalii politici au preluat controlul asupra mişcării sindicale în 1995, când John Sweeney l-a înlăturat din funcţie, printr-o aşa-numită „lovitură de palat”, pe Lane Kirkland, preşedintele celei mari federaţii sindicale americane, AFL-CIO. Kirkland a înţeles că cea mai mare ameninţare la adresa sindicatelor venea din partea forţelor – de crimă organizată şi radicali politici – care subminau mişcarea din interior. Când muncitorii polonezi de pe şantierele navale, aparţinând de sindicatul Solidaritatea, conduşi de Lech Walesa, au declanşat un val de proteste împotriva opresiunii comuniste, în 1980, Kirkland a pus resursele formidabile ale AFL-CIO chiar în spatele lui Walesa, pompând bani în mişcarea sa şi făcând, probabil, mai multe pentru doborârea Imperiului Sovietic decât a făcut orice altă individ privat.

Stânga politică îl detesta pe Kirkland pentru poziţia sa anti-comunistă, iar mafia nu l-a iertat niciodată pentru faptul că a colaborat cu grupul operativ anti-crimă organizată, înfiinţat de Reagan. Aici se află rădăcinile coaliţiei care va pune capăt domniei lui Kirkland.

Coaliţia anti-Kirkland a acţionat în ianuarie 1994. Articole plantate în presă citau surse anonime din cadrul AFL-CIO, care îl faceau pe Kirkland responsabil pentru scăderea numărului de sindicalişti. Procentul membrilor de sindicat în rândurile muncitorilor americani scăzuse de la 31%, în 1960, la 15%, în 1994. în realitate, reducerea pe termen lung a numărului de sindicalişti era, îndeosebi, rezultatul reuşitei sindicatelor în a obţine cele mai mari salarii din lume pentru muncitorii din industria americană – mai mari, în medie, decât ale salariaţilor din aşa-numita categorie a „gulerelor albe”. Prosperitatea înlăturase conflictul din sânul clasei muncitoare americane. Mai mult, multe state adoptaseră legi privind dreptul la muncă, ce

puneau capăt practicii comune în multe întreprinderi sindicalizate de a forţa muncitorii să intre în sindicat, condiţionându-le angajarea de aderare.

Kirkland nu era responsabil pentru condiţiile macro-economice date, dar rebelii aveau nevoie de un ţap ispăşitor, iar Kirkland – aflat, la vârsta de 73 de ani, aproape de retragere şi fără nicio tragere de inimă să mai ducă o bătălie – a fost o ţintă uşoară. Liderii sindicali militanţi au pus presiune pe Kirkland să demisioneze, strigându-şi nemulţumirile în gura mare, într-o manieră gândită deliberat pentru a-l umili pe venerabilul sindicalist. într-o încercare de a-i păcăli pe adversari, Kirkland a acceptat să demisioneze în favoarea lui Thomas R. Donahue, mâna sa dreaptă, în care avea încredere că îi va continua politicile. Dar Donahue nu avea autoritatea lui Kirkland. A fost înfrânt, fără prea mare efort, în alegerile din 31 octombrie 1995, de preşedintele Sindicatului Internaţional al Angajaţilor din Servicii, John Sweeney. Acesta a devenit preşedintele unei federaţii sindicale cu 13 milioane de membri. De atunci, Sweeney şi insurgenţii care au aderat la platforma sa, „New Voice", au dominat activitatea sindicală.

Numele platformei „New Voice" a fost extras dintr-un manifest publicat, în iunie 1995, de preşedintele sindicatului United Mine Workers, Richard Trumka. în acest manifest, Trumka pleda pentru „o nouă conducere", care „să transforme AFL-CIO într-o nouă şi puternică voce pentru muncitorii americani". Ce înţelegea Trumka printr-o „nouă voce"? Reiese clar din viziunea sa de stânga şi din numărul de foşti membri ai grupării Students for a Democratic Society (SDS) pe care îi pusese pe statele de plată ale sindicatului. Mişcarea „New Voice" este, în sine, o coaliţie pestriţă de militanţi de stânga, şefi mafioţi de modă veche şi alţii – asemenea lui Sweeney - care creează o punte de legătură între primele două categorii.

Preşedinţii celor mai mari trei sindicate din AFL-CIO

au condus insurgenţa anti-Kirkland. Este vorba despre Ron Carey, liderul sindicatului International Brotherhood of Teamsters, cu 2.3 milioane de membri; Gerald W. McEntee, preşedinte al sindicatului American Federation of State, County and Municipal Employees (AFSCME), cu 1.2 milioane de membri, şi Sweeney, care, înainte de a ajunge preşedinte al AFL-CIO, a condus un alt sindicat, Service Employees International Union (SEIU), cu 1.1 milioane de membri. Socotind şi sindicatele mai mici care li s-au alăturat, insurgenţii controlau mai mult de jumătate din cei 13.3 milioane de membri ai AFL- CIO.

Multe s-au întâmplat din cauza radicalismului politic al lui Sweeney. Membru cu acte în regulă al organizaţiei Democratic Socialists of America (n. trad. Socialiştii Democraţi din America), Sweeney a deschis uşile AFL-CIO pentru agenţii Partidului Comunist. Pentru prima dată după anii ’50, i-a lăsat pe comunişti să-şi distribuie literatura de partid la convenţiile AFL-CIO şi să recruteze muncitori pentru cauzele partidului. Ca organizator, aproape că a abandonat sectorul privat, a cărui bază industrială în regres oferea prea puţin spaţiu pentru creşterea mişcării. Mişcarea „New Voice” ţinteşte salariaţii din sindicatele publice, cum ar fi AFSCME sau SEIU, al căror model de activitate se bazează pe un cerc vicios pervers, care recompensează financiar sindicatele cu cât se înclină mai mult spre stânga.

Sindicate precum AFSCME şi SEIU au un interes deosebit în a sprijini politicienii democraţi care promit creşterea taxelor şi creşterea numărului de salariaţi din aparatul de stat deoarece reprezintă salariaţii din sectorul public. Cu cât există mai mulţi angajaţi în guvernul federal, de stat sau local, cu atât sindicatele din sectorul public pot primi mai mulţi membri şi cu atât pot primi mai mulţi bani din salariile membrilor sub forma cotizaţiilor obligatorii. Această reţetă funcţionează deocamdată. întrucât sectorul public este, în prezent, singura parte din

economia americană ale cărei state de plată sunt în creştere, sindicatele publice precum AFSCME sau SEIU sunt singurele al căror număr de membri este în creştere. Succesul lor exercită, în schimb, o presiune de stânga asupra mişcării sindicale în ansamblu.

Acest succes alimentează, de asemenea, vasta mişcare radicală din societate în ansamblul ei. Când protestatarii anti-globalizare au ocupat oraşul Seattle, în timpul întâlnirii World Trade Organization, din 1999, stângiştii au fost încântaţi să-i vadă pe Sweeney, McEntee şi adepţii lor din sindicate mărşăluind alături de anarhişti, terorişti ecologişti şi vandali din organizaţia Ruckus Society, prin fumul vitrinelor în flăcări şi mirosul greu al gazelor lacrimogene. Entuziasmaţi de militantismul lui Sweeney şi de promisiunea unei „coaliţii verde-albastre" de ecologişti şi sindicalişti, jurnaliştii liberali au omis să cerceteze aspectul mercantil al operaţiunii „New Voice" a lui Sweeney. Era o omisiune gravă deoarece în spatele faţadei oferite de marşurile din stradă şi cântecele de protest, crima organizată sugruma din nou sindicatele muncitoreşti.

Toleranţa lui Sweeney faţă de activitatea mafiei este strâns legată de interesul personal. Fostul său sindicat, SEIU 32-BJ, a fost fondat de Lucky Luciano. Anchetatorii FBI au identificat acest sindicat ca fiind un centru al activităţii familiei mafiote Genovese. Deşi plecase de mulţi ani din sindicatul local 32-BJ pentru a deveni preşedinte al SEIU, Sweeney continua să primească salariu de la sindicatul local - un al doilea salariu pe lângă cel pe care îl primea în calitate de preşedinte. Gus Bevona, ales personal de Sweeney pentru a-l succeda la conducerea sindicatului local 32-BJ, s-a asigurat că Sweeney îşi ia partea. Astfel de „compensaţii duble" marchează o tradiţie îndelungată în sindicate - dar nu una care să inspire încredere în conducerea „progresistă" a lui Sweeney.

La acest tablou sordid se adaugă şi faptul că acoliţi

faimoşi ai mafiei, precum preşedintele Teamsters, Ron Carey, şi preşedintele LIUNA, Arthur Armand Coia, au jucat un rol important în mişcarea „New Voice” a lui Sweeney, încă de la început. Dar, după cum a explicat presei o persoană din interior, „alegerea lui Sweeney a fost un semnal. Faptul că a stat alături de Bevona şi a avut acces la borcanul cu dulceaţă le arată clar unor oameni precum Coia că, iată, putem vorbi despre revoluţii în stradă, dar clar nu vorbim despre curăţarea sindicatelor”.325

După alegerea lui Bill Clinton, în 1992, toată lumea se aştepta ca Ickes, avocatul sindicatelor, să primească postul de adjunct al şefului de personal de la Casa Albă. El se ocupase de campania lui Clinton în New York, organizase Convenţia Partidului Democrat şi supraveghease echipa de tranziţie a preşedintelui nou ales. însă, la scurt timp după ce Clinton a anunţat numirile în posturile de la Casa Albă, surse anonime - care aveau legătură cu adversarii lui Ickes din Partidul Democrat - au început să dea informaţii presei referitoare la conexiunile acestuia cu mafia.326 Ickes era o povară prea mare. Clinton a refuzat să-l numească în vreun post la Casa Albă, aşteptând rezultatele investigaţiilor suplimentare.

După un model împământenit în timpul administraţiei Clinton, Ickes şi firma sa de avocatură au „scăpat” de toate acuzaţiile graţie unei anchete a cărei seriozitate a fost pusă sub semnul întrebării. Mary Shannon Little a fost desemnată să investigheze cazul. „Având în vedere probele existente, am constatat că nu există nicio dovadă de abatere infracţională din partea lui

Harold Ickes şi a firmei Meyer, Suozzi, English & Klein”, a scris ea, într-un memorandum, în noiembrie 1993. Cu toate acestea, raportul de 57 de pagini pe care l-a redactat a fost clasificat. Cotidianul Newsday din Long Island a solicitat în instanţă declasificarea raportului, dar o instanţă federală de apel i-a respins cererea. Deşi a admis

că raportul conţinea „anumite acuzaţii” la adresa lui Ickes, instanţa a arătat că o mare parte din text fusese editată sau cenzurată şi că, prin urmare, „s-ar răspândi acuzaţii care nu pot fi probate de către cei interesaţi întrucât atât sursele folosite, cât şi mare parte din obiectul raportului în sine au fost modificate..”.327

Prin urmare, unul dintre partenerii din firma Meyer Suozzi, William Cunningham, care, mai târziu, avea să fie trezorierul campaniei pentru Senat a lui Hillary Clinton, a anunţat, pe 18 noiembrie 1993, că Ickes a fost exonerat de toate acuzaţiile care i s-au adus. Bineînţeles, acest lucru nu era tocmai adevărat. Singura persoană care cunoştea cel mai bine dovezile împotriva lui Ickes era Mary Shannon Little.

Pe 4 ianuarie 1994, Ickes începea, foarte fericit, prima zi de muncă la Casa Albă, ca adjunct al şefului de afaceri şi politici interne, post în care a rămas până în ianuarie 1997. Bill şi Hillary Clinton s-au folosit în multe feluri de talentele deosebite ale lui Ickes. Ickes însuşi a vorbit cu disimulare despre rolul său de „director al departamentului de salubritate” deoarece multe din sarcinile sale presupuneau îngroparea scandalurilor mediatice şi înlăturarea investigaţiilor federale.328 „De fiecare dată când apărea o situaţie despre care el [Bill Clinton] considera că necesită duritate, ori răzbunare, ori agresivitate, ori, ca să fim sinceri, lipsă de scrupule, i-o încredinţa lui Harold”, a declarat fostul consilier al lui Clinton, Dick Morris, pentru Vanity Fair, în 1997.329

în momentul în care a ajuns la Casa Albă, Ickes şi-a adus şi conexiunile mafiote cu el. Chiar înainte de alegerea lui Bill Clinton, mafioţii şi gangsterii sindicali începuseră să curteze viitoarea familie prezidenţială. întrucât avea o sabie deasupra capului, din cauza procesului intentat de Departamentul de Justiţie, şeful sindicatului LIUNA, Arthur Armand Coia, avea un interes deosebit în a-l curta pe Bill Clinton. Ickes acţiona ca un intermediar între

familia prezidenţială şi sindicatele corupte precum LIUNA sau Teamsters. Coia a contribuit cu peste un milion de dolari din fondurile sindicale la campania democraţilor din 1994. Şi mai important este faptul că a sprijinit preluarea federaţiei sindicale AFL-CIO de către John Sweeney - mişcare prin care alte zeci de milioane de dolari au ajuns în raza de acţiune a familiei Clinton. Coia şi Clinton au devenit chiar amici, făcând schimb de cadouri costisitoare cum ar fi crosele de golf personalizate. Până la urmă, Coia a primit ceea ce şi-a dorit. în 1995 - după ce i-a investigat timp de trei ani pe Coia şi sindicatul condus de acesta - Departamentul de Justiţie condus de Janet Reno a decis brusc să nu îl pună sub acuzare pe Coia.330

Şi preşedintele Teamsters, Ron Carey, avea nevoie de o mână de ajutor. în 1996, el se pregătea de alegeri, iar James P. Hoffa - fiul legendarului şef al Teamsters - candida împotriva sa. Carey avea nevoie de bani, de mulţi bani. Vistieria sindicatului era doldora, dar legea interzicea utilizarea cotizaţiilor membrilor în campaniile pentru preşedinţia sindicatului. Ce era de făcut? Soluţia era elaborarea unei scheme de spălare a banilor sindicatului prin intermediul organizaţiilor-prietene ale democraţilor şi, apoi, folosirea acestor bani în campania lui Carey.

Carey a spălat aproape un milion de dolari, în 1996, printr-o serie de ONG-uri de stânga, printre care organizaţia Citizen Action a lui Ralph Nader, organizaţia National Council of Senior Citizens, organizaţia Teamsters for a Corruption Free Union, organizaţia Project Vote (organizaţie-paravan a ACORN), dar şi prin intermediul federaţiei sindicale AFL-CIO şi chiar al Partidului Democrat. Toată lumea a profitat de pe urma afacerii prin comisioane şi barter. Fiecare dintre cei implicaţi în această schemă şi-a primit partea. Toată lumea era fericită, iar Carey a câştigat alegerile.331

Cei implicaţi în scandalul Teamstersgate ar fi putut să scape basma curată, dar unul dintre sindicaliştii de rând

nu a putut tolera deturnarea cotizaţiilor sale şi a decis să dea alarma. în cele din urmă, şapte dintre cei implicaţi au fost condamnaţi de către o instanţă federală, însă majoritatea erau jucători de mâna a doua. Mărturiile din proces au demonstrat o implicare directă a lui Ron Carey, preşedinte Teamsters, John Sweeney, preşedinte AFL-CIO, Gerald McEntee, preşedinte AFSCME, Andrew Stern, preşedinte SEIU, Richard Trumka, preşedinte UMW, şi a lui Terry McAuliffe, managerul campaniei de realegere a echipei Clinton-Gore. Dintre aceştia, doar Ron Carey a fost condamnat, în cele din urmă. Ceilalţi au scăpat basma curată. „Nu cu mult timp în urmă, scandalurile din jurul Teamsters erau apanajul unor băieţi deştepţi cu nume ca Jimmy the Weasel, Fat Tony, Tony Ducks sau Tony Pro", a scris Jim Larkin, ziarist la publicaţia de stânga In These Times. „Surprinzător, scandalul din prezent este opera unor oameni al căror nume este asociat cu Partidul Democrat, cu organizaţia Citizen Action, cu sindicatele liberale şi cu alte cauze progresiste".332 Articolul lui Larkin avea titlul patetic „What Went Wrong" (n. trad., Ce a fost greşit). Ce pare să fi fost greşit este faptul că băieţii deştepţi conduceau Casa Albă.

La mijlocul anilor '90, Ickes conducea maşinăria de strângere de fonduri a familiei Clinton, colectând sume record de banii din donaţii. O mare parte din banii pe care Ickes îi colecta erau folosiţi pentru a cumpăra „advertoriale tematice" - exact genul de reclame pe car£ Centrul Brennan, finanţat de Soros, le va condamna mai târziu ca fiind „reclame înşelătoare", solicitând interzicerea lor.333

Anchetatorii federali au început să-şi concentreze atenţia pe Ickes în 1996. Dintr-odată, el s-a transformat într-o vulnerabilitate. Imediat după realegerea sa, în 1996, Bill Clinton l-a concediat. Dar Ickes a scăpat de urmărirea penală. în ciuda presiunii exercitate chiar din interiorul Departamentului de Justiţie pe care îl conducea, Janet

Reno a refuzat să numească un procuror care să-l investigheze.334 Ickes s-a întors să lucreze la Meyer, Suozzi, English & Klein, iar astăzi conduce divizia firmei din Washington.

Dar Ickes nu putea să stea departe de politică pentru prea mult timp. Hillary Clinton avea nevoie de serviciile lui. De la bun început, Ickes i-a fost cel mai loial lui Hillary. Publicaţia Boston Globe l-a numit „omul preferat al soţiei preşedintelui”.335 în timpul administraţiei Clinton, Ickes a făcut paşi rapizi spre Hillary şi politicile sale. Iniţial, a fost „ţarul programului de sănătate” propus de Hillary, având sarcina de a atrage sprijin politic pentru acest act. Ulterior, Hillary l-a plasat pe Ickes la conducerea unei divizii speciale din cadrul biroului de consilieri de la Casa Albă. Rolul său era de a îngropa scandalurile care implicau numele familiei Clinton. Din această poziţie, Ickes îi dădea raportul direct lui Hillary Clinton.

VJE,<VI\XJD OIVIWVO - FUI L1\£A LVI IN U1V1DKA

Hillary l-a angajat pe Ickes pentru a-i fi consilier principal în campania pentru Senat din anul 2000. Ickes a mărturisit că a acceptat postul după o întâlnire de patru ore cu Hillary, care avut loc pe 12 februarie 1999 - în aceeaşi zi în care Senatul american vota în favoarea punerii sub acuzare a lui Bill Clinton. „Fac asta din prietenie pentru Hillary, pur şi simplu”, a declarat Ickes pentru Associated Press, pe 17 iunie 1999. „M-a sunat şi nu puteam să-i spun nu lui Hillary”, a continuat Ickes.336

în calitate de consilier principal, neoficial, al lui Hillary, Ickes şi-a folosit toată influenţa şi conexiunile pe care le acumulase de-a lungul a 30 de ani de lupte fără mănuşi pentru putere în statul New York. A cerut ajutorul vechilor săi aliaţi din sindicate. Campania amplă de mobilizare la vot, organizată de agenţi electorali din reţeaua radicală ACORN şi organizaţia-paravan, Partidul Familiilor Muncitoare, s-a dovedit a fi esenţială pentru victoria lui Hillary. Fostul partener din firma Meyer Suozzi,

William Cunningham III, a fost trezorier al campaniei. Alegerea lui Hillary în Senatul american a fost un succes important pentru Ickes. Dar, la orizont, se arătau misiuni mai importante. George Soros pregătea Partidul din Umbră pentru acţiune, iar Ickes avea exact abilităţile care îi trebuiau.

CAPITOLUL 10
PUTEREA DIN UMBRĂ

„Acestea nu sunt alegeri normale. Aceste nu sunt vremuri normale”, a declarat George Soros pentru Associated Press, pe 10 iunie 2004.337 Soros arăta, prin aceste cuvinte, că intenţionează să intre în luptă. După părerea sa, America intrase într-o criză extremă ce necesita măsuri extreme. Nu avea de gând, în acest context, să lase ca o deferenţă deplasată faţă de subtilităţile legale să-i stea în cale.

„Nu accept regulile impuse de alţii”, a scris el în cartea „Soros on Soros”. „Dacă aş fi făcut asta, nu aş mai fi fost în viaţă astăzi. Sunt un cetăţean care se supune legilor, dar îmi dau seama că sunt regimuri cărora trebuie să li te opui, nu să te supui. Iar în perioadele de schimbare a regimului, regulile normale nu se aplică. Trebuie să-ţi adaptezi comportamentul la evoluţia situaţiei date”.338

Legea McCain-Feingold a intrat în vigoare pe 6 noiembrie 2002. După opt ani în care a cheltuit nenumărate milioane de dolari pentru ca legea să fie adoptată, Soros a început imediat să-i eludeze prevederile de limitare a contribuţiilor politice. Pe parcursul următorului an, termenul de „partid din umbră” a început să se răspândească în presă. Pe 5 noiembrie 2002, un articol din Washington Post, semnat de Thomas B. Edsall, facea referire la „organizaţiile din umbră” care răsar din ambele părţi ale spectrului politic pentru a eluda interzicerea donaţiilor nelimitate şi neimpozitate către partide, prin legea McCain-Feingold.339 Lorraine Woellert de la Business Week pare să fi fost primul jurnalist care a

folosit termenul „partid din umbră” cu referire la reţeaua de organizaţii 527 (n. trad., ONG-uri excluse de la plata taxelor potrivit secţiunii 527 din Codul de Administrare Fiscală al SUA) pe care Soros o punea la punct. L-a folosit într-un articol din 15 septembrie 2003, intitulat „Evoluţia finanţelor electorale”.340 Şi alţi jurnalişti i-au urmat exemplul.

în teorie, legea McCain-Feingold interzicea donaţiile nelimitate şi neimpozate (soft money) către partide şi candidaţi. Doar donaţiile limitate şi impozitate (hard money) erau acceptate (o persoană putea să doneze 2000 de dolari unui candidat, 5000 de dolari unui comitet de acţiune politică şi 25.000 de dolari unui partid politic în cadrul unui singur ciclu electoral şi toate aceste donaţii trebuiau raportate Comisiei Electorale Federale). în practică, însă, Soros a arătat cum se poate ocoli această restricţie: banii erau daţi către organizaţiile-paravan politice care ar fi trebuit să fie apolitice.

în mod ironic, având în vedere sprijinul pe care democraţii l-au oferit legii McCain-Feingold, actul normativ a dezavantajat Partidul Democrat. în mod tradiţional, republicanii aveau un avantaj de 2-1 în faţa democraţilor în ceea ce priveşte contribuţiile de tip „hard money”, primite de la donatori individuali. Democraţii se bazau mult mai mult pe contribuţiile de tip „soft money”, primite, în special, de la sindicate.

înainte ca legea McCain-Feingold să existe, sindicatele publice donau, cu generozitate, multe milioane de dolari către Partidul Democrat - bani pe care sindicatele îi luau din cotizaţiile obligatorii ale membrilor. Sindicatele strâng în continuare donaţiile membrilor, dar, din cauza legii McCain-Feingold, nu mai pot transfera banii către Partidul Democrat, cel puţin nu direct. Care a fost soluţia găsită de Soros? Ca banii să meargă în circuitele Partidului din Umbră.

în timpul alegerilor din 2004, Partidul din Umbră a

folosit diferite mişmaşuri pentru a ocoli limitările impuse de lege. în primul rând, s-a folosit de ONG-uri care, teoretic, nu au legături cu Partidul Democrat, prin structură ori prin coordonare informală. Majoritatea erau „comisii 527” - numite aşa după secţiunea 527 din Codul de Administrare Fiscală şi care erau utile Partidului din Umbră pentru că nu trebuiau să se înregistreze la Comisia Electorală Federală şi nici să-şi raporteze finanţele (exceptând anumite situaţii). Recent, Comisia Electorală Federală a luat măsuri împotriva comisiilor 527, însă există multe alte tipuri de organizaţii non-profit care pot îndeplini acelaşi rol.

Un alt tertip folosit de Partidul din Umbră este să susţină că nu este implicat defel în campania electorală. Majoritatea grupărilor Partidului din Umbră spun că solicită fonduri nu pentru a înfrânge un candidat anume, ci pentru a promova „subiecte” şi campanii nepartizane de mobilizare la vot. Desigur că subiectele promovate se dovedesc a fi, în majoritatea cazurilor, atacuri la adresa contracandidaţilor, iar campaniile de mobilizare la vot folosesc tehnici sofisticate de marketing demografic pentru a ţinti exclusiv circumscripţiile democraţilor. Toate acestea pun la îndoială alegaţia că Partidul din Umbră s-ar afla în afara luptei electorale, şi prin urmare, ar trebui să fie exceptat de la reglementările Comisiei Electorale Federale. Cu toate acestea, o Comisie Electorală Federală maleabilă a amânat punerea în legalitate a Partidului din Umbră pentru după alegeri, când deja nu mai conta.

Legea McCain-Feingold interzice şi Partidului Republican să primească donaţii de tip „soft money”. însă, republicanii nu au avut niciodată o problemă în a strânge contribuţii individuale pentru candidaţi! lor şi nu şiau făcut un obicei din a goli vistieriile sindicatelor. Prin urmare, republicanii s-au simţit mai puţin presaţi decât democraţii să caute metode alternative de strângere de fonduri şi, în timpul alegerilor din 2004, s-au folosit mai puţin de

metoda de eludare a prevederilor legii McCain-Feingold prin comisiile 527. Până în ziua de astăzi, republicanii nu şi-au construit o reţea de organizaţii independente, non-profit, de strângere de fonduri, comparabilă, ca număr sau amploare, cu cea a partidului din umbra Partidului Democrat.

în măsura în care se poate vorbi de o dată oficială de lansare a Partidului din Umbră, e posibil ca 17 iulie 2003 să fi fost aceea.341 în această zi, o echipă formată din strategi politici, donatori bogaţi, lideri sindicali de stânga şi alţi activişti democraţi s-au adunat pe domeniul El Mirador al lui George Soros, din Southampton, Long Island. Cel mai important participant la întâlnire, după Soros, era Morton H. Halperin pe care Soros îl angajase cu câţiva ani urmă să conducă biroul din Washington al Institutului pentru o Societate Deschisă.

La acea întâlnire, Soros şi-a prezentat planul de înfrângere a lui George Bush în alegerile care se apropiau.342 Nimeni nu a publicat lista completă a participanţilor la întâlnire, dar anumite liste parţiale au apărut în Washington Post şi Wall Street Journal. Ele includeau o serie impresionantă de oficiali din fosta administraţie Clinton, printre care Halperin, care - în ciuda lipsei de loialitate în calitate de oficial al Pentagonului în timpul Răz-WUV/XVVJJ-. JVIWU - r V ILIVUVI vmmxn boiului din Vietnam (sau, mai degrabă datorită acestei lipse de loialitate) a lucrat, timp de opt ani, în administraţia Clinton: mai întâi în calitate de consilier în Departamentului Apărării şi, apoi, ca director de planificare a politicilor în cadrul Departamentului de Stat.

Printre invitaţi se mai aflau John Podesta, fostul şef de personal al administraţiei Clinton; Jeremy Rosner, fost consilier special al secretarului de stat Madeleine Albright; Robert Boorstin, fost consilier al Şefului Trezoreriei din timpul administraţiei Clinton, Robert Rubin; Steven Rosenthal, lider sindical de stânga, care a fost, în timpul

administraţiei Clinton, consilier pe probleme sindicale al Secretarului Muncii, Robert Reich; Carl Pope, director executiv al organizaţiei Sierra Club, şi Ellen Malcolm, fondatoare şi preşedintă a organizaţiei Emily's List, au participat, de asemenea, la întâlnire. Printre invitaţi s-au aflat şi finanţatori importanţi ai Partidului Democrat, printre care Peter B. Lewis, mogul în domeniul asigurărilor; Rob Glaser, fondator şi CEO al companiei RealNetworks; Rob McKay, moştenitorul lanţului de restaurante Taco Bell; Lewis şi Dorothy Cullman, moştenitorii companiei de ţigări Benson&Hedges.

Cu câteva luni în urmă, Soros angajase doi analişti politici pentru a cerceta defensiva lui Bush. Aceştia erau Tom Novick, fost lobbist în cadrul organizaţiei Western States Center - un ONG ecologist radical, din Oregon - şi Mark Steitz, strateg democrat şi preşedinte al companiei TSD Communications din Washington, în al cărui portofoliu se regăsesc Comitetul Naţional al Partidului Democrat şi campaniile prezidenţiale ale lui Clinton din 1992 şi 1996. Amândoi au participat la întâlnirea de la Southampton pentru a face prezentarea celor prezenţi.

După o muncă separată, cei doi consultanţi au ajuns la aceleaşi concluzii. Amândoi au căzut de acord că Bush putea fi înfrânt. Cheia era o rată mare de participare la vot. Strategii au propus organizarea unor campanii ample de mobilizare la vot, concentrate pe votanţii democraţi din 17 state care erau un „câmp de bătaie" între cele două partide sau în care preferinţele de vot erau „fluctuante": Arizona, Arkansas, Florida, Iowa, Maine, Michigan, Minnesota, Missouri, Nevada, New Hampshire, New Mexico, Ohio, Oregon, Pennsylvania, Washington, West Virginia şi Wisconsin.

„Până a doua zi dimineaţa, ştirile despre o nouă organizaţie începuseră să apară, iar domnul Soros s-a angajat să dea 10 milioane de dolari pentru a o pune în funcţiune", a explicat Cummings. Numele acelei

organizaţii era America Coming Together (ACT) - o grupare de activişti din stradă, creată cu scopul de a coordona campania de mobilizare la vot a Partidului din Umbră. ACT a trimis mii de activişti - unii plătiţi, alţii voluntari - să bată la uşile oamenilor şi să sune alegătorii din bazele de date, combinând forţa de muncă a sindicatelor de stânga, a ecologiştilor, a activiştilor pro-avort şi a militanţilor pentru drepturile minorităţilor din organizaţiile pentru drepturi civile.

ACT nu era o organizaţie tocmai nouă. Un grup de activişti democraţi încerca, de luni bune, să o lanseze. Dar, până ca George Bush să intre în cursă, ACT a lâncezit din cauza lipsei de finanţare. Jurnalista Laura Blumenfeld, de la Washington Post, a descris scena creării ACT, de la întâlnirea de pe 17 iunie, de pe domeniul El Mirador:

„în timp ce se aflau pe terasa din spate, iar lumina asfinţitului le învăluia feţele, Soros i-a luat deoparte pe Steve Rosenthal, CEO al grupării activiste ACT, şi pe Ellen Malcolm, preşedinta aceleiaşi organizaţii... Soros le-a spus că va finanţa ACT cu 10 milioane de dolari... Până la cafeaua de a doua zi dimineaţă, prietenul său, Peter Lewis, preşedinte al Progressive Corp., a promis să ofere ACT alte 10 milioane de dolari.

Rob Glaser, fondator şi CEO al RealNetwoks, a promis două milioane de dolari. Rob McKay, preşedinte al fundaţiei McKey, a dat un milion de dolari, iar Lewis şi Dorothy Cullman s-au angajat să doneze 500.000 de dolari. Soros a promis, de asemenea, să dea circa trei milioane de dolari noului think-tank înfiinţat de Podesta, Center for American Progress, care urma să funcţioneze ca un creier al noii reţele”.343

Partidul din Umbră tocmai se născuse. Trei săptămâni mai târziu, pe 8 august, New York Times a anunţat lansarea oficială a organizaţiei ACT, pe care a descris-o drept un comitet de acţiune politică, condus de Ellen Malcolm şi Steven Rosenthal.

Soros l-a convocat, apoi, pe Wes Boyd, dezvoltator de software din

California, la o întâlnire care a avut loc 17 septembrie. Boyd era cunoscut, printre utilizatorii de calculatoare, pentru screensaver-ele cu aparate zburătoare de pâine prăjită. în lumea politică era cunoscut ca fondator al website-ului radical MoveOn.org, arma virtuală din spatele campaniei prezidenţiale anti-război a lui Howard Dean. Boyd lansase website-ul în 1998, în perioada procesului de punere sub acuzare a lui Clinton, printr-o petiţie menită să-l condamne pe preşedinte. Sute de mii de cititori au răspuns petiţiei, iar Boyd a început să culeagă roadele vizitelor pe site, sub forma abonamentelor plătite de oameni şi a contribuţiilor politice. Website-ul lui a strâns milioane pentru candidaţi democraţi în trei scrutinuri naţionale - două scrutinuri intermediare şi o cursă prezidenţială. La întâlnirea care a avut loc la New York, Soros i-a propus lui Boyd o afacere. El şi asociatul său, Peter Lewis, urmau să doneze un dolar către MoveOn.org pentru fiecare doi dolari pe care Boyd îi strângea de la abonaţii săi, cuantumul maxim al donaţiei oferite de Soros şi Lewis fiind stabilit la cinci milioane de dolari. Boyd a acceptat.344

în noiembrie 2003, Partidul din Umbră era gata să iasă în public. Soros s-a gândit că cea mai bună metodă de lansare a reţelei sale ar fi să dea o declaraţie publică, în care să insiste asupra sumelor-record pe care le donase Partidului din Umbră. Un astfel de anunţ ar fi „stimulat alte contribuţii" din partea donatorilor democraţi care încă stăteau pe margine, s-a gândit Soros.345

A ales publicaţia Washington Post pentru a transmite mesajul. într-un interviu pe care i l-a acordat jurnalistei Laura Blumenfeld, el a făcut apelul, de acum faimos, de schimbare a regimului în Statele Unite. „Sub regimul Bush, America este un pericol pentru întreaga lume", a declarat Soros. „înlăturarea lui Bush este prioritatea mea

de grad zero...o chestiune de viaţă şi de moarte. Şi sunt gata să-mi pun banii la bătaie pentru a demonstra asta", a spus Soros. „Şi-ar cheltui George Soros averea de şapte miliarde de dolari pentru a-l înfrânge pe Bush?", a întrebat reporterul. „Dacă cineva mi-ar garanta că se poate", a replicat Soros.346

Soros este un conducător exigent. în schimbul banilor pe care îi dă, cere productivitate. Soros le cere agenţilor politici pe care îi plăteşte acelaşi tip de eficienţă pe care o cere şi de la angajaţii şi partenerii de afaceri din domeniul investiţiilor. „George Soros nu plăteşte salarii şi apoi stă şi se uită", a scris reporterul Washington Post, Jeanne Cummings. „El impune, de asemenea, un model de business în lumea dezordonată a politicii. Soros cere o evidenţă clară a progreselor şi are un om care monitorizează grupurile pe care le sprijină. Analizează sondaje interne pentru a vedea impactul implementării campaniei anti-Bush şi dă banii în tranşe, lucru care îi permite să controleze lucrurile în cazul în care nu apare performanţa", a scris Cummings.347

Sub atenta supraveghere a lui Soros, infrastructura Partidului din Umbră s-a conturat coerent în câteva luni. Şapte ONG-uri aparent „independente", care, la acea vreme, constituiau nexul administrativ al reţelei, formau scheletul Partidului din Umbră. Să le numim cele Şapte Surori. în ordinea datei de lansare, acestea sunt:

1. MoveOn.org (lansată pe 22 septembrie 1998)
2. Center for American Progress (lansată pe 7 iulie 2003)
3. America Votes (lansată pe 15 iulie 2003)
4. America Coming Together (lansată pe 17 iulie 2003)
5. The Media Fund (lansată pe 5 noiembrie 2003)
6. Joint Victory Campaign 2004 (lansată pe 5 noiembrie 2003)
7. The Thunder Road Group LLC (lansată la începutul

anului 2004)

Cu excepţia MoveOn.org - cu sediul în Berkeley, California - toate celelalte organizaţii aveau sediul în Washington DC. Dovada legăturii strânse dintre aceste grupări era faptul că departamentele lor de contabilitate, consiliul directorial şi angajaţii superiori se interconectau. în unele cazuri, chiar împărţeau acelaşi birou.

De exemplu, două dintre cele Şapte Surori - Media Fund şi Joint Victory Campaign 2004 - împărţeau un birou dintr-un apartament de pe Connecticut Avenue, nr. 1120, în New York. Alte trei grupări - America Corning Together, America Voters şi Thunder Road Group - au închiriat birouri în clădirea Motion Picture Association, de pe 16th Street, nr. 888, New

York. Suntem tentaţi să credem că gruparea celor trei organizaţii în clădirea deţinută de Motion Picture Association of America (MPAA) nu este întâmplătoare. MPAA s-a bucurat de o relaţie apropiată cu Partidul Democrat; mulţi democraţi de seamă s-au strecurat confortabil, din posturile guvernamentale, în poziţii cu ştaif din managementul de top al MPAA.

în martie 2004, de exemplu, Dan Glickman i-a luat locul lui Jack Valenti la conducerea MPAA. Valenti a fost lobbist democrat şi consilier al preşedintelui Lyndon Johnson. Glickman fusese, înainte de a ajunge preşedinte al MPAA, congresmen democrat de Kansas şi, ulterior, ministru al Agriculturii în timpul administraţiei Clinton. în prezent, în calitate de preşedinte al MPAA, Glickman este, fără îndoială, cel mai puternic om de la Hollywood.

O mare parte din fondurile Partidului din Umbră vin din lumea artistică. între august 2000 şi august 2004 - perioadă în care Soros punea la punct reţeaua din umbră - actriţa Jane Fonda era pe locul patru în topul finanţatorilor organizaţiilor 527 pro-democrate, contribuind cu 13 milioane de dolari, potrivit Centrului pentru Integritate Publică. Ea a fost depăşită, însă, de donatori şi mai

generoşi.

Potrivit platformei Political Money Line, 78 de milioane de dolari, din totalul banilor colectaţi prin intermediul organizaţiilor 527 pro-democrate, în timpul alegerilor din 2004, au venit doar de la cinci donatori: George Soros - 27.080.105 dolari; Peter Lewis, preşedintele Progressive Insurance - 23.997.220 dolari; Stephan L. Bing, producător la Hollywod - 13.952.682 dolari; Herbert şi Marion Sandler, fondatori ai Golden West Financial Corporation - 13.007.959 dolari.348

Vă prezentăm, în paginile care urmează, o analiză sumară a celor Şapte Surori şi a rolului lor în Partidul din Umbră. Ele apar în ordinea cronologică a datei de lansare.

MOVEON.ORG

„Mă simt ca un burghez" a exclamat un bărbat după ce a făcut prima sa donaţie pentru o campanie. Bărbatul a fost înregistrat de publicaţia LA Weekly, iar izbucnirea sa vorbeşte despre un fenomen de masă care i se datorează platformei MoveOn.org.349 MoveOn.org este mai mult decât un simplu website, este o mişcare inteligent elaborată, cu scopul de a-i atrage pe tinerii la modă, pricepuţi în ale internetului, în sprijinirea democraţilor mainstream precum John Kerry - genul de candidat pe care hipsterii digitali din ziua de azi l-ar respinge, în mod normal, considerându-l demodat. Platforma MoveOn a jucat un rol deosebit în Partidul din Umbră graţie abilităţii sale de a ademeni în procesul politic grupuri tot mai mari de existenţialişti cibernetici, absorbiţi de propria persoană - „progresişti pricepuţi în ale tehnologiei", după cum s-a exprimat Michelle Goldberg, jurnalistă la Salon.com - şi de a-i convinge că un vot pentru Partidul democrat înseamnă o lovitură dată conformismului clasei de mijloc. MoveOn este un fel de Joe Camei al Partidului din Umbră, care mizează pe antipatia profundă pe care grupurile boeme de orice vârstă o au faţă de toate lucrurile normale, sănătoase, tradiţionale şi mature.

Referindu-se la succesul cu care MoveOn a exploatat lumea artistică la modă în favoarea cauzei democrate, fie sub forma unor concerte rock, organizate pentru strângerea de fonduri, fie sub forma reclamelor anti-Bush cu aer de MTV, reporterul Brendan Bernhard, de la LA Weekly, a concluzionat: „Totul este parte dintr-un efort uriaş, probabil fără precedent, din partea comunităţii intelectuale şi a celei artistice de a-l da jos pe omul fără virtuţi intelectuale şi artistice care ocupă Biroul Oval".

Antreprenorul IT Wesley Boys şi soţia sa, Joan Blades, au creat platforma MoveOn. Compania lor de software, Berkeley Systems Inc., cu sediul în Berkeley, California, a făcut o avere, la începutul anilor '90, din screensaver-ul cu aparate zburătoare de făcut pâine prăjită. în 1994, când piaţa screenserver-elor a atins apogeul, Berkeley Systems a lansat o linie de jocuri pe CD, care a avut mare succes.350 Vânzările Berkeley Systems ajunseseră la 30 de milioane de dolari anual în 1997, când Boyd a decis să vândă compania 162

pentru 13.8 milioane de dolari.351

Fără ocupaţie, bogaţi, dar încă dornici de luptă, Boyd şi Blades au căutat noi provocări. Iritaţi de punerea sub acuzare a lui Clinton, cei doi au formulat o petiţie de o propoziţie şi au trimis-o pe mail către prieteni, care, la rândul lor, au trimis-o către alţii, şi aşa mai departe. Conţinutul petiţiei era acesta: „Blamează-l pe preşedinte şi treci mai departe la problemele stringente cu care se confruntă naţiunea". în acelaşi timp, Boyd şi Blades au lansat un website unde oamenii puteau să semneze petiţia electronic. Spre marea lor uimire, 100.000 de oameni au semnat în prima săptămână de la lansare.

Boyd şi Blades şi-au dat seama că au dat de ceva important. Au lansat website-ul MoveOn.org pe 22 septembrie 1998. O lună mai târziu, pe 23 octombrie, au lansat MoveOn Pac, o platformă federală de acţiune politică, creată cu scopul de a atrage contribuţii politice

din partea tot mai numeroşilor membri de pe MoveOn.org. MoveOn PAC a strâns milioane de dolari pentru candidaţii democraţii în alegerile din 1998,2000 şi 2002. Până la momentul întâlnirii cu Soros, în toamna lui 2003, MoveOn se lăuda cu o listă de peste 2.2 milioane de email-uri din Statele Unite şi peste 800.000 din afara ţării.352 Operaţiunea se desfăşură rudimentar, fără să existe măcar un birou. Cei 10 angajaţi lucrau full-time, de acasă, şi ţineau legătura prin email, mesaje şi conferinţe săptămânale prin telefon.353

Performanţele MoveOn în ceea ce priveşte strângerea de fonduri i-au impresionat pe strategii de la Washington. Pe 17 aprilie 2004, MoveOn a organizat o acţiune naţională de vânzare de prăjituri, numită „Bake Sale for Democracy". MoveOn a organizat peste 1000 de astfel de acţiuni în toată ţara, vânzând prăjituri care le-au adus, într-o singură zi, 750.000 de dolari pentru campania anti-Bush.354

în mai 2003, atunci când republicanii au propus un plan de reîmpărţire districtuală în Texas, care îi ameninţa pe democraţii aflaţi în funcţie în senatul statal, un apel făcut de MoveOn a reuşit să adune contribuţii de un milion de dolari în două zile pentru sprijinirea democraţilor aflaţi sub asediu.355

în 2002, Boyd şi Blades l-au angajat pe Zack Exley (32 de ani) ca manager al MoveOn. De profesie programator şi creator de website-uri, Exley a devenit cunoscut în timpul campaniei din 2000, atunci când a lansat GWBush.com, un website cu fotografii trucate, care îl înfăţişau pe Bush ca un narcoman. Exley era un activist îndârjit al stângii. A fost instruit în sindicatul AFL-CIO şi a lucrat ca organizator sindical clandestin timp de cinci ani. A instruit activişti în cadrul Ruckus Society, o grupare anarhistă ale cărei apucături violente au devenit cunoscute în timpul protestelor organizate, în 1999, la întâlnirea World Trade Organization din Seattle.356 Exley a impus o

abordare fără scrupule în acţiunile MoveOn de strângere de fonduri şi de propagandă, câştigând, astfel, în scurt timp, admiraţia democraţilor mainstream. în mai 2003, staff-ul de campanie al lui Howard Dean l-a împrumutat pe Exley, pentru două săptămâni, de la MoveOn, pentru a dinamiza activitatea candidatului pe internet. Exley a plecat definitiv de la MoveOn în aprilie 2004 pentru un post de director de comunicare şi organizare online în campania lui Kerry Edwards.

între timp, George Soros absorbise platforma MoveOn în Partidul din Umbră. După întâlnirea de pe 17 septembrie 2003, pe care a avut-o cu Boyd, Soros şi asociaţii săi au vărsat, pe parcursul a şase luni, aproape 6.2 milioane de dolari în MoveOn, potrivit Centrului pentru Integritate Publică. 2.5 milioane de dolari au venit chiar de la George Soros, 2.5 milioane de dolari, de la Peter B. Lewis, preşedintele Progressive Insurance, 971.427 de dolari au fost donaţi de producătorul hollywoodian Peter Bing, 100.000 de dolari au venit de la moştenitorul Benson&Hedges, Lewis Cullman, iar 101.000 de dolari au venit de la fiul lui Soros, Jonathan, avocat şi finanţist, recent promovat în funcţia de manager adjunct al Soros Fund Management LLC.

Jonathan a început să se implice personal în activităţile MoveOn. org. în decembrie 2003, a colaborat cu muzicianul Moby pentru organizarea campaniei „Bush in 30 Seconds" - un concurs desfăşurat online, care premia cel mai bun spot de 30 de secunde, anti-Bush. MoveOn a acceptat ca spotul câştigător să fie difuzat pe posturile naţionale de televiziune. Două spoturi, din cele 1500 înscrise în concurs, suprapuneau imaginea lui George W. Bush cu cea a lui Adolph Hitler. MoveOn a postat aceste spoturi pe site. La presiunea organizaţiilor evreieşti şi a republicanilor, MoveOn a scos spoturile de pe site şi şi-a cerut scuze pentru publicarea lor.357

în ciuda acestor gafe, MoveOn nu trebuie să-şi facă

griji pentru imaginea sa pe care o are în presă. Posturile mari de televiziune şi ziarele îi fac, în continuare, reclamă gratuită. Dacă ar fi să calculăm în termeni de costuri de publicitate echivalente, milioanele de dolari pe care MoveOn le strânge sub forma contribuţiilor politice sunt nesemnificative în faţa mulţimii de materiale de presă adulatoare, pe care instituţiile media naţionale nu obosesc să le ofere website-lui şi campaniilor politice ale lui Boyd şi Blades.

CENTER FOR AMERICAN PROGRESS

Despre Center for American Progress se spune că este ceea ce o sursă din interior a numit „think tank-ul oficial al lui Hillary Clinton" - o platformă creată pentru a promova politicile lui Hillary şi pentru a-i consolida reputaţia de potenţial candidat la alegerile prezidenţiale.358

„Ideea Centrului a pornit de la discuţiile dintre Morton Halperin şi investitorul miliardar George Soros, din 2002... Halperin l-a adus pe Podesta în discuţie şi, de la finele anului 2002, cei doi au început să distribuie o serie de documente către finanţatori", a scris Robert Dreyfuss, în ediţia din 1 martie 2004 a publicaţiei Nation.359

Soros şi Halperin l-au recrutat apoi pe Harold Ickes - responsabilul cu strângerea de fonduri şi numărul doi în staff-ul de campanie a lui Clinton în alegerile prezidenţiale - pentru a pune umărul la organizarea Centrului. Acesta a fost lansat pe 7 iulie 2003 sub numele American Majority Institute. Din 1 septembrie 2003, funcţionează sub numele Center for American Progress.

Scopul oficial al Centrului a fost acela de think thank al stângii, care, până atunci, nu avea o asemenea structură. „Unde este think tank-ul stângii?", s-au întrebat Soros şi Halperin. Stânga avea, desigur, o mulţime de think tank-uri, printre care Brookings Institution, Urban Institute, Economic Policy Institute, Center on Budget and Policy, Institute for Policy Studies şi Progressive Policy

Institute - ca să nu mai vorbim de Kennedy School for Government din cadrul Universităţii Harvard şi de alte asemenea instituţii academice, aflate sub controlul absolut al stângii. însă liderii Partidului din Umbră voiau altceva - ceva ce niciuna din instituţiile existente nu oferea - probabil un think tank legat direct de operaţiunile lor politice.

Pe 12 octombrie 2003, Hillary Clinton a declarat, pentru New York Times Magazine, cu referire la presupusa nevoie a stângii de a avea un think tank al său. „Avem nevoie de un capital intelectual nou. S-au făcut analize cu privire la modul în care ar trebui să construim politicile de secol XXI, astfel încât să reflecte valorile Partidului Democrat".360 Ulterior, Hillary a dezvoltat subiectul şi a declarat pentru publicaţia Nation: „Ne-am confruntat cu provocarea de a umple un gol pe eşichierul nostru politic, în timp ce oponenţii noştri au creat o infrastructură care a ajuns să domine discursul politic. Centrul este un efort binevenit pentru a elimina acest neajuns".361

Soros şi Hillary păreau să înţeleagă nevoia existenţei noului centru, deşi nu au reuşit de fiecare dată să o explice şi celorlalţi. Au găsit nod în papură fiecărui think tank de stânga deja existent. Chiar şi think tank-ul preferat al lui Bill Clinton era prea moderat pentru scopul lor. Dar care era scopul lor?

Hillary Clinton încearcă să relativizeze legăturile adânci pe care le are cu Centrul pentru Progres American - aşa cum face, de regulă, cu tot ce ţine de Partidul din Umbră. Cu toate acestea, oamenii din sistem nu se lasă păcăliţi. Potrivit informaţiilor repetate din presă, Hillary este cea care trage sforile în cadrul Centrului, şi nu directorul John Podesta. „Centrul este think tank-ul oficial al lui Hillary Clinton", a mărturisit o sursă din interior.362

Mulţi puritani de stânga critică Centrul, despre care spun că este o platformă pentru ambiţiile prezidenţiale ale lui Hillary. Au dreptate, fără îndoială. Jurnalistul Robert

Dreyfuss, de la publicaţia Nation, a remarcat numărul mare de oameni apropiaţi familiei Clinton, care se află în staff-ul Centrului, printre care Robert Boorstin, cel care a scris discursurile lui Clinton pe probleme de securitate naţională, Gene Sperling, fostul şef al Consiliului Economic National din timpul administraţiei Clinton, şi Matt Miller, fostul consilier principal al Departamentului de Management şi Buget din administraţia Clinton, şi mulţi alţii. „Conferinţa de lansare a Centrului, organizată în colaborare cu America Prospect şi Century Foundation, având ca temă securitatea naţională, a arătat ca o reuniune a familiei Clinton, la care au participat Secretarul Trezoreriei din administraţia Clinton, Robert Rubin; fostul consilier pe probleme de securitate naţională, Sandy Berger; foştii secretari adjuncţi de stat din epoca Clinton, Richard Holbrooke şi Susan Rice; fostul Secretar al Transporturilor din administraţia Clinton, Rodney Slater; fosta şefa a Agenţiei Guvernamentale de Protecţie a Mediului, Carol Browner, care este şi membră în Consiliul de Director al Centrului", a scris jurnalistul Robert Dreyfuss. Hillary Clinton a participat, de asemenea, la eveniment.

„Analizând Centrul condus de Podesta, este imposibil să nu remarci amprenta familiei Clinton. Centrul poate fi catalogat drept un guvern din umbră, un fel de Casa Albă a lui Clinton în exil sau un fel de staff de la Casa Albă în aşteptarea preşedintei Hillary Clinton", a scris Dreyfuss.363

O altă misiune a Centrului era să ofere „reacţie rapidă" la ceea ce liderii săi catalogau drept „atacuri" ale conservatorilor în mass-media. Website-ul Centrului promite să-şi consolideze capacitatea de „a răspunde rapid şi eficient la retorica şi iniţiativele conservatorilor, cu ochi critic şi alternative viabile". în prezent, Centrul are o armată de purtători de mesaje - pregătiţi, autorizaţi şi bine instruiţi pentru apariţii în dezbaterile posturilor naţionale

de televiziune. Printre purtătorii de mesaje, se remarcă Eric Alterman, jurnalist la publicaţia Nation, care vorbeşte pe probleme de media şi democraţie, şi Morton H. Halperin, care vorbeşte pe teme legate de securitate naţională.

Centrul pentru Progres American a pus umărul şi la lansarea unei iniţiative-surori, Media Matters for America, mai cunoscută prin website-ul său, MediaMatters.org. Având în vedere faptul că Media Matters susţine că are rol de câine de pază al instituţiilor media, monitorizând abaterile jurnaliştilor „de dreapta" de la normele etice, este bizar că David Brock a fost numit preşedinte şi CEO al acestei organizaţii. Brock a fost jurnalist conservator care a dezertat în favoarea stângii, printr-o revărsare de mărturisiri publice despre cum şi-a construit cariera prin minciuni, scriind articole răsunătoare fără argumente întemeiate. Lipsa de credibilitate a lui Brock este compensată de influenţa pe care o are. El a declarat, pentru New York Times, că s-a consultat cu senatorul Hillary Clinton, cu senatorul Tom Daschle şi cu fostul vicepreşedinte Al Gore înainte de a lansa website-ul.364

în mai 2004, New York Times i-a oferit lui Brock, cu generozitate, un articol de 1.041 de cuvinte, în care a anunţat marea lansare a Media Matters. „Proiectul domnului Brock a fost dezvoltat cu ajutorul nou-înfiinţatului Centru pentru Progres American... în trecut, Podesta i-a împrumutat un sediu domnului Brock şi l-a introdus în cercuri de finanţatori". Brock a primit două milioane de dolari pentru a demara proiectul. Printre finanţatori s-au aflat Susie Tompkins Buell, prietenă a lui Hillary şi co-fondatoare a brand-ului de haine Esprit; Leo Hindery Jr., fost CEO al controversatei companiei de telecomunicaţii, Global Crossing; James C. Hormel, filantrop din San Francisco, pe care Clinton l-a numit ambasador la Luxembourg, în anii '90.365

în scurt timp, Media Matters şi-a făcut o reputaţie

proastă, fiind acuzată de subiectivism şi denaturare a adevărului. Brock şi echipa sa par să fi dormit în post. Etichetează, cu o monotonie ameţitoare, aproape fiecare cuvânt al conservatorilor, care apare în media, ca fiind o „minciună”, o „denigrare”, o „calomnie” sau un „neadevăr”.

Unul dintre primele proiecte ale lui Brock a fost acela de a pune presiune pe Congres şi pe Secretarul Apărării, Donald Rumsfeld, pentru a-l da afară pe Rush Limbaugh din Serviciul de Radio şi Televiziune al Forţelor Americane - privându-i, astfel, pe soldaţii americani de una dintre puţinele emisiuni radio la care au acces şi care îi susţine, cu tărie, atât pe ei, cât şi cauza pentru care luptă. La momentul la care Brook a demarat această campanie, emisiunea lui Limbaugh se difuza fragmentat, doar o oră din cele trei ore de emisie şi doar pe unul din cele 13 canale radio ale Serviciului, cinci zile pe săptămână. Practic, emisiunea reprezenta mai puţin de 1% din programele săptămânale ale reţelei de radio.366 Cu toate acestea, acel procent era prea mult pentru Partidul din Umbră şi agenţii săi.

La scurt timp după ce Media Matters a început campania, senatorul democrat de Iowa, Tom Harkin, s-a simţit dator să propună un amendament la Legea Apărării Naţionale, prin care să se impună un „echilibru politic” în cadrul Serviciul de Radio şi Televiziune al Forţelor Americane.

Senatul a aprobat amendamentul lui Harkin, cu unanimitate de voturi, pe 16 iunie. Emisiunea lui Limbaugh nu a fost oprită, dar amendamentul cerea, practic, echilibrarea acestui program cu mai multe comentarii despre stânga. Având în vedere faptul că două dintre canalele Serviciului difuzau exclusiv programele postului public de radio, este greu de imaginat cum ar fi putut Serviciul de Radio şi Televiziune al armatei să difuzeze mai multe comentarii despre stânga decât se

difuzau deja.367 Chiar şi aşa, senatorul Harkin s-a plâns, într-un discurs ţinut în faţa Senatului, pe 17 iunie: „Nu există niciun comentariu care să dea semnalul echilibrării opiniilor de extremă dreapta pe care Rush Limbaugh le exprimă cu regularitate în emisiunea sa”.368

AMERICA VOTES

America Votes (n. trad., America Votează) este o coaliţie de organizaţii naţionale pentru mobilizare la vot. A fost lansată pe 15 iulie 2003, într-o perioadă în care democraţii se grăbeau să pună la punct un mecanism de coordonare a numeroaselor ONG-uri care constituie acum Partidul din Umbră. în timpul alegerilor din 2004, website-ul coaliţiei a susţinut că America Votes a solicitat sprijin politic de la „mai mult de 20 de milioane de americani, din toate statele ţării” prin intermediul celor 33 de organizaţii ale sale.

Interzicerea contribuţiilor politice nelimitate, de tip „soft money”, prevăzută în legea McCain-Feingold, a intrat în vigoare pe 6 noiembrie 2002. La puţin timp după acest moment, agentul democrat Gina Glantz a convocat o întâlnire la Washington, la restaurantul BeDuCi s. La acea vreme, Glantz se afla în conducerea sindicatului public, de stânga, SEIU. Ulterior, ea a ajuns strategul principal al campaniei lui Howard Dean. Printre cei care au participat la întâlnirea organizată de Glantz, s-au numărat Harold Ickes, preşedintele SEIU Andrew Stern, Steven Rosenthal, Ellen Malcolm şi Carl Pope. Glantz a susţinut că proliferarea comisiilor 527 pro-democrate impune un centru de comandă - o grupare „umbrelă” - pentru a evita suprapunerea acţiunilor şi risipirea banilor. Tuturor le-a plăcut ideea, dar nimeni nu a fost dispus să dea bani. Ideea lui Glantz de creare a unei grupări umbrelă a stagnat în următoarele opt luni.369

Referindu-se la contextul în care a luat naştere coaliţia, publicaţia Texas Monthly a publicat o listă a participanţilor la întâlnirea organizată de Glantz, cu o

adăugire importantă: Jim Jordan. Atunci când Partidul din Umbră a lansat coaliţia America Votes, Jordan era încă managerul de campanie a lui John Kerry. El a fost concediat patru luni mai târziu, pe 9 noiembrie. Dacă, într-adevăr, s-a implicat în proiectul de lansare al grupării America Votes, în timp ce lucra ca manager de campanie a lui Kerry, Jordan a încălcat normele Comisiei Electorale Federale, care interzic colaborarea dintre reprezentanţii campaniilor politice şi comitetele politice independente.370

Revista Texas Monthly a mai scris că Glantz şi asociaţii săi au decis să o pună pe Cecile Richards - pe atunci adjunctul şefului de cabinet al lui Nancy Pelosi, liderul minorităţilor din Camera Repezentanţilor - pentru a conduce coaliţia America Votes. „Ne-am dorit să găsim o modalitate de a reuni organizaţiile progresiste în vederea alegerilor şi am stabilit, de comun acord, că Cecile este cea mai potrivită persoană pentru acest lucru”, a declarat Ellen Malcolm. Principala misiune a lui Richards era să coordoneze miile de activişti astfel încât să nu-şi suprapună acţiunile. „America Votes ne oferă instrumentul de a stabili clar cine merge într-un anumit cartier, cine este responsabil de o anumită circumscripţie”, a explicat Richards. „Rolul directorilor noştri din fiecare stat este să urmărească dacă activiştii îşi fac treaba”, a mai spus Richards.371 Mai jos, este prezentată lista organizaţiilor din coaliţia America Votes, în timpul anului electoral 2004:

1. ACORN (Association of Community Organizations for
Reform Now)
2. ACT (America Coming Together)
3. AFL-CIO (American Federation of Labor-Congress of
Industrial Organizations)
4. AFSCME (American Federation of State, County and

Municipal Employees)
5. AFT (American Federation of Teachers)
6. ATLA (Association of Trial Lawyers of America)
7. Brady Campaign to Prevent Gun Violence
8. Clean Water Action
9. Defenders of Wildlife Action Fund
10. Democracy for America
11. EMILY's List
12. Environment 2004
13. The Human Rights Campaign
14. League of Conservation Voters
15. The Media Fund
16. The Million Mom March
17. MoveOn.org Voter Fund
18. Moving America Forward
19. Music for America
20. NAACP-National Voter Fund
21. NARAL Pro-Choice America
22. National Education Association
23. National Jewish Democratic Council
24. National Treasury Employees Union
25. Partnership for America's Families
26. People for the American Way (PFAW)
27. Planned Parenthood Action Fund
28. Service Employees International Union (SEIU)
29. Sierra Club
30. US Action
31. Voices for Working Families
32. Young Voter Alliance
33.2lst Century Democrats

Cecile Richards avea un cui personal şi ideologic împotriva preşedintelui George W. Bush. Ea este fiica lui Ann Richards, fostă guvernatoare a statului Texas, pe care Bush a învins-o în 1994. înfrângerea a pus capăt carierei politice a lui Ann Richards.

Asemenea multora dintre criticii înverşunaţi ai lui

Bush, Cecile Richards are o antipatie profundă faţă de aşa-numita „dreaptă creştină”. După înfrângerea mamei ei, în 1994, Richards a înfiinţat Texas Freedom Network, o organizaţie creată cu scopul de a contracara influenţa politică pe care creştinii conservatori o aveau, în special în consiliile şcolare. Ulterior, Richards s-a mutat în Washington DC, unde a fost director administrativ al federaţiei sindicale AFL-CIO, apoi a fost activist pro-avort în cadrul organizaţiilor Turner Foundation şi Planned Parenthood şi, în cele din urmă, adjunctul şefului de cabinet al lui Nancy Pelosi, liderul minorităţilor din Camera Reprezentanţilor. Richards a rămas în această funcţie un an şi jumătate pentru ca, apoi, să se alăture coaliţiei America Votes.

Fiul lui George Soros, Jonathan, a donat 250.000 de dolari coaliţiei America Votes. Alţi donatori de prim rang ai coaliţiei, printre care Rob McKay sau Robert Glaser, sunt, de asemenea, colaboratori apropiaţi ai lui Soros.

AMERICA COMING TOGETHER

La două zile după întâlnirea de la restaurantul BeDuCi s, a avut loc reuniunea organizată de Georges Soros, pe 17 iulie, pe domeniul său din Southampton, în care el şi asociaţii săi au promis 23.5 milioane de dolari pentru organizaţia America Coming Together şi trei milioane de dolari pentru Center for American Progress, „think tank-ul oficial al lui Hillary Clinton”. Potrivit rapoartelor Agenţiei de Administrare Fiscală, data oficială de lansare a organizaţiei America Coming Together (ACT) este 17 iulie 2003. Anunţul public a fost făcut, însă, pe 8 august 2003, când Washington Post a anunţat intrarea în scenă a unui nou comitet de acţiune politică, menţionându-i drept fondatori pe Ellen Malcolm şi Steven Rosenthal.372

Aparent, ACT era doar una dintre cele 33 de organizaţii aflate sub umbrela coaliţiei America Votes, conduse de Cecile Richards. Ea a jucat, însă, un rol important în timpul alegerilor din 2004. După cum a

explicat publicaţia Wall Street Journal, organizaţii precum Planned Parenthood şi National Voter Fund au plătit câte 50.000 de dolari pentru privilegiul de a se afilia coaliţiei America Votes şi pentru a avea, astfel, acces la sistemul ultraperformant de mobilizare la vot al organizaţiei ACT.

Wall Street Journal relatează despre o întâlnire între Rebecca Barson, reprezentantă a organizaţiei Planned Parenthood din New England, şi activistul cibernetic Rob O'Brian, angajat al organizaţiei ACT, pe care îl descrie ca fiind „un tânăr tatuat, cu tricou negru, cercel în ureche" şi un laptop în braţe. Domnişoara Barson vrea să câştige voturile femeilor din New England, tinere, singure, cu vârste între 18 şi 30 de ani, înregistrate ca democrate şi înclinate să susţină un mesaj pro-avort. Domnul O'Brian tastează de câteva ori şi, iată, apar numele a 812 femei care corespund profilului căutat de domnişoara Barson, dar şi adresele lor, marcate cu puncte pe o hartă. Din acel moment, explică Wall Street Journal, „ţinea de organizaţia Planned Parenthooddar şi de o serie de organizaţii liberale care lucrau cu ACT la „împărţirea terenului" - să ajungă la alegători, să le evalueze preferinţele politice şi să se roage de simpatizanţi să voteze pe 2 noiembrie".

„Este pentru prima dată când facem muncă de teren la un asemenea nivel. Noi nu ne-am putea permite vreodată baza de date a votanţilor şi software-ul de identificare a lor pe hartă", a declarat Rebecca Barson pentru Wall Street Journal373.

Aplicarea tehnicilor sofisticate de marketing într-o campanie politică pare palpitantă şi revoluţionară. Dar editorialistul Craig McMillan de la WordNetDaily.com a sesizat un aspect mult mai sinistru al situaţiei. Acţiunile de înregistrare a votanţilor sunt considerate a fi non-partizane şi, ca atare, ONG-urile incluse în secţiunile 501(c) (3) din Codul de Administrare Fiscală al SUA, cum ar fi Planned Parenthood, au dreptul să le facă. Graţie software-ului pus la dispoziţie de ACT, activiştii democraţi, precum Rebecca

Barson, se pot preface că fac acţiuni non-partizane de înregistrare a votanţilor când, de fapt, ei ţintesc doar femeile democrate, singure, care, dacă sunt convinse să iasă la vot, vor vota, cu certitudine, candidaţi! democraţi.

în opinia lui McMillan, înţelegerea dintre Rebecca Barson şi tânărul ei prieten cu cercel în ureche, de la ACT, nu reprezintă altceva decât vârful aisbergului de corupţie. Atunci când plătesc cotizaţiile de 50.000 de dolari către coaliţia America Votes, ceea ce aceste ONG-uri par să cumpere este accesul la un corn al abundenţei de „coordonare ilegală", prin „conversaţii telefonice private, email-uri codificate şi website-uri parolate".374 Altfel spus, cotizaţiile le cumpără accesul la Partidul din Umbră şi la resursele acestuia.

în timpul alegerilor din 2004, ACT a susţinut, pe website-ul său, că organizează „cea mai mare acţiune de contactare a votanţilor din istorie". Organizaţia a coordonat, a facilitat şi a asigurat soldaţi pentru „războiul terestru" al Partidului din Umbră, respectiv pentru campaniile sale de mobilizare la vot, folosind forţă de muncă atât din rândurile sale, cât şi din cadrul organizaţiilor sale partenere. ACT a susţinut că a angajat, cu normă întreagă, peste 1400 de agenţi electorali, în timpul alegerilor din 2004, care au lucrat alături de mii de voluntari, în 55 de sedii din statele incluse în teatrul de operaţiuni tactice. Website-ul organizaţiei s-a lăudat cu faptul că votanţii mobilizaţi de ei „vor deturna agenda republicană, prin înfrângerea lui George W. Bush şi alegerea democraţilor în toate scrutinurile".

Pentru a se asigura că alegătorii pe care îi mobilizează vor vota doar cu democraţii, agenţii electorali ai organizaţiei s-au concentrat pe votanţii indecişi (pe care i-au definit ca fiind „femei aflate în pragul pensionării", dar şi „votanţi tineri" mai puţin informaţi decât alte grupuri demografice). ACT şi-a concentrat, de asemenea, eforturile pe „votanţii de la baza Partidului Democrat" - cum ar fi

afro-americanii şi hispanicii - „care votează în mod tradiţional cu democraţii, dar care au nevoie de un imbold pentru a fi convinşi să meargă la urne”.

ACT şi organizaţiile partenere s-au folosit de tactici agresive pentru a înregistra şi a mobiliza votanţii, atât la telefon, cât şi la uşa votanţilor, prin acţiunile de tip „door-to-door”. Agenţii electorali nu doar că i-au înregistrat ca votanţi pe cei pe care i-au contactat, dar le-au făcut, fiecăruia, şi un dosar personal generos, cu informaţii private cum ar fi numărul permisului de conducere, codul numeric personal sau candidaţii preferaţi în alegeri, ce erau solicitate de către agenţii electorali şi notate în agendele electronice portabile. Monitorizarea a fost cheia succesului strategiei de mobilizare la vot. Potrivit website-ului organizaţiei, agenţii electorali reuşeau să obţină „promisiuni” ferme de la votanţi individuali. Ulterior, agenţii îi contactau din nou pe aceşti votanţi pentru a se asigura că „promisiunile sunt respectate”.

Website-ul ACT nu explică cum reuşeau agenţii electorali să obţină „promisiunile”. Cu toate acestea, atitudinea ameninţătoare a unora dintre agenţii electorali a fost, fără îndoială, motivantă pentru mulţi votanţi. Pe 23 iunie 2003, Associated Press a dezvăluit că o parte dintre agenţii electorali, angajaţi cu normă întreagă de ACT, erau infractori condamnaţi, printre altele, pentru spargeri, tâlhării sau delicte sexuale.375

JOINT VICTORY CAMPAIGN 2004

Harold Ickes a înfiinţat organizaţia Joint Victory Campaign 2004 pe 5 noiembrie 2003, în aceeaşi zi în care a înfiinţat şi Media Fund, organizaţie care se concentrează pe mesajele de campanie. Joint Victory a fost organizaţia principală a Partidului din Umbră în ceea ce priveşte strângerea de fonduri. Joint Victory era o organizaţie de tip 527, coordonată de alte două organizaţii, America Coming Together şi Media Fund. Joint Victory strângea contribuţiile pentru aceste două organizaţii, apoi le

împărţea banii şi, de acolo, banii plecau mai departe, în locurile în care era nevoie. Numai în anul 2004, Joint Victory a dirijat peste 53 de milioane de dolari în reţeaua Partidului Democrat - 38.4 milioane către Media Fund şi 19.4 milioane de dolari către America Coming Together.

Joint Victory nu a atras atenţia presei precum organizaţiile sale surori, dat fiind faptul că era doar o conductă de bani. Câteva informaţii au ieşit, însă, la iveală pe 5 februarie 2004, într-un material din Washington Post referitor la tranzacţiile financiare dubioase ale organizaţiei.376 Articolul semnala că o organizaţie misterioasă, de tip 527, numită Sustainable World Corporation, apăruse, din senin, pe 10 decembrie 2003, în Houston, Texas. Şapte zile mai târziu, această organizaţie a donat 3.1 milioane de dolari către Joint Victory Campaign 2004 care, mai apoi, a împărţit banii între ACT şi Media Fund. Washington Post nu a reuşit, însă, să afle sursa donaţiei de 3.1 milioane de dolari.377

Jurnaliştii Washington Post l-au sunat pe Harold Ickes şi au avut norocul să-l prindă într-o dispoziţie de sinceritate şi deschidere - atitudine pe care nu o are, de regulă, faţă de presă. Fără să aibă vreo obligaţie legată de a răspunde întrebărilor, Ickes a explicat cu generozitate că Linda Pritzker, femeie de afaceri din Houston, membră a familiei care deţine hotelul Hyatt din Chicago, a fost binefăcătoarea misterioasă din spatele Sustainable World Corporation. „E drăguţ că domnul Ickes a răspuns întrebărilor. Dar un sistem care permite acest tip de donaţii uriaşe, făcute sub masca anonimităţii, este profund îngrijorător”, a comentat publicaţia. Janice Ann Enright - partenera lui Ickes din firma de lobby Ickes and Enright Group, cu sediul în Washington - a fost trezorier al organizaţiei Joint Victory Campaign 2004.

THE MEDIA FUND

In timp ce Malcolm, Glantz şi Rosenthal încropeau America Votes - coaliţia de sindicate, activişti pro-avort şi

ecologişti care, ulterior, va deveni centrul de operaţiuni terestre al Partidului din Umbră - Ickes încerca să pună la punct o structură care să poarte războiul aerian al campaniei. Iniţial, acestei structuri i s-a spus, în mod informai, „fond media prezidenţial” - o organizaţie de tip 527 care urma să strângă bani pentru publicitate anti-Bush. Ikes nu a reuşit să găsească un nume mai atrăgător şi a numit această organizaţie, lansată pe 5 noiembrie 2003, The Media Fund.

The Media Fund funcţionează ca o agenţie publicitară internă a Partidului din Umbră. Organizaţia concepe, produce şi plasează publicitate politică pe televiziuni, pe print şi pe internet. „The Media Fund este cel mai mare cumpărător de spaţiu publicitar în media, o organizaţie care promovează mesajul progresist”, se arată pe website-ul organizaţiei. într-un interviu acordat publicaţiei New York Magazine, pe 28 iunie 2004, Ickes a explicat: „Scopul Media Fund este să creeze, să testeze şi apoi să difuzeze spoturi publicitare pe teme care, considerăm noi, sunt importante în aceste alegeri... [Dar], noi nu ne ocupăm cu alegerea sau înfrângerea candidaţilor”.378 Ickes a trebuit să adauge ultima propoziţie din raţiuni de legalitate. Asemenea declaraţii inconsistente de declinare a responsabilităţii sunt singurul paravan al Partidului din Umbră în faţa unor acuzaţii de încălcare a legii McCain-Feingold. Cu toată negarea lui Ickes, alegerea, respectiv înfrângerea unor candidaţi reprezintă, bineînţeles, singurul scop al Media Fund.

Organizaţia The Media Fund s-a implicat intens în crearea şi difuzarea spoturilor anti-Bush în statele în care democraţii şi republicanii îşi disputau supremaţia. The Media Fund a contribuit masiv la conturarea mesajului de campanie al lui Kerry. Cu sprijinul publicitarilor de top de pe Madison Avenue, The Media Fund a încercat să-i convingă pe americani că preşedintele Bush urmăreşte, ceea ce website-ul organizaţiei a numit, „o agendă

radicală”, care „ne-a adus în situaţia de a avea o ţară mai puţin sigură, o politică externă haotică, un şomaj record, deficite care ipotechează viitorul copiilor noştri, politici de mediu care sfidează bunul-simţ şi atacuri la libertăţile civile care subminează însăşi premisa democraţiei noastre”.

Media Fund a primit donaţii de peste 51.6 milioane de dolari în timpul alegerilor din 2004. Sursa unei mari părţi din aceşti bani este greu de identificat, însă, de vreme ce ei erau iniţial spălaţi prin intermediul Joint Victory Campaign 2004. Soros şi asociaţii săi apropiaţi, Peter B. Lewis şi Stephan Bing, au vărsat milioane în Joint Victory Campaign 2004.

THUNDER ROAD GROUP

Organizaţia Thunder Road Group a fost lansată la începutul anului 2004. A fost ultima organizaţie, în ordinea apariţiei, din grupul celor şapte surori, dar a avut, fără îndoială, un rol esenţial în acest lot. Publicaţia Boston Globe a numit-o „centrul nervos” al Partidului din Umbră, cartierul general, neoficial, al acestuia: „Thunder Road Group esfe o operaţiune unică în politică, elaborând strategie, mesaje şi servicii de relaţii publice pentru organizaţiile de tip 527”.379

Thunder Road era o firmă de consultanţă politică de la cap la coadă, care combina activităţile de planificare strategică, sondaje, cercetare a contracandidaţilor, operaţiuni sub acoperire şi relaţii publice. Thunder Road a coordonat strategia pentru The Media Fund, America Coming Together şi America Votes. Fondatorul său, Jim Jordan, a fost, adesea, menţionat în presă drept purtător de cuvânt al grupării celor şapte surori.

Jordan este avocat şi consilier media cu state vechi, al democraţilor, la Washington. Printre multe alte misiuni importante, Jordan s-a ocupat de relaţia cu presa în cazul anchetei senatoriale privind strângerea de fonduri în cadrul Comitetului Naţional Democrat, în 1997, dar şi în

cazul anchetei de punere sub acuzare a lui Clinton. Experienţa furtunoasă a scandalurilor din epoca Clinton i-a dat lui Jordan entuziasmul pentru ceea ce el numeşte „o luptă politică intensă, corp la corp”.380

Jordan a avut cea mai mare vizibilitate în anul în care a fost manager de campanie al lui John Kerry. Asta s-a întâmplat între decembrie 2002 şi noiembrie 2003. Scăderea din sondaje l-a determinat pe Kerry să-l concedieze pe Jordan şi pe oamenii săi şi să-i înlocuiască cu o echipă adusă de patronul său politic, Ted Kennedy. Mary Beth Cahill, Stephanie Cutter, Bob Shrum şi alţi oameni bine-cunoscuţi ai lui Kennedy au preluat rapid controlul asupra campaniei lui Kerry. Puciul a fost orchestrat, se pare, de Jeanne Shaheen, fostă guvernatoare din New Hampshire şi preşedintă a campaniei lui Kerry, la nivel naţional.

Editorialistul New York Times, William Safire, a comentat, vorbind despre noul şef de campanie al lui Kerry: „Cahill are referinţe impecabile de extremă stânga, fie că vorbim de faptul că a gestionat strângerea de fonduri pentru organizaţia feministă Emily’s List, fie că vorbim despre faptul că a făcut parte din staff-ul democratului Barney Frank”.381

La nicio lună după ce a fost concediat, Harold Ickes şi Ellen Malcolm l-au angajat pe Jordan pentru a se ocupa de strategie şi publicitate în Partidul din Umbră (în special pentru organizaţiile The Media Fund, ACT şi America Votes). Pentru a gestiona cum se cuvine volumul mare de muncă, venit de la noii săi prieteni, Jordan a înfiinţat propria companie, la începutul lui 2004. A numit-o Thunder Road, după cântecul lui Bruce Springsteen, ale cărui versuri sună aşa: „It’s a town full of losers, and I’m pulling out of here to win” (n. trad., E un oraş plin de rataţi, iar eu plec de aici ca să câştig).

Până la finalul lunii iulie, Jordan strânsese deja 1.7 milioane de dolari sub forma onorariilor de consultanţă, pe

lângă salariul de 85.000 de dolari pe care îl avea la acea vreme.382 Organizaţia lui Jordan s-a implicat în procesul de „cercetare a contracandidaţilor” - un eufemism, printre consultanţii politici, pentru scormonitul în mizerie. Există informaţii care indică faptul că operaţiunile sub acoperire ale lui Jordan au depăşit cu mult nivelul obişnuit de josnicie de la Washington. Spre exemplu, publicaţia American Spectator a scris că Jordan ar fi contribuit la punerea în scenă a circului mediatic care a sabotat activitatea Comisiei 9/11 şi care a periclitat ancheta, aducând-o aproape de linia moartă.383

Agenţii Tunder Road i-au bombardat pe ziarişti cu email-uri în care încercau să o discrediteze pe Condoleeza Rice chiar înainte ca aceasta să susţină pledoaria de început în faţa Comisiei. Email-urile au continuat să curgă şi pe parcursul celor trei ore în care Rice a vorbit în faţa Comisiei. Potrivit publicaţiei American Spectator, un membru al staff-ului ACT a declarat: „Am auzit că [fostul coordonator naţional al operaţiunilor de contraterorism Richard] Clarke a fost ajutat să-şi scrie mărturia şi să se pregătească pentru interogatoriu...Se zvoneşte că a fost ajutat de oamenii lui Kerry indirect, prin Thunder Road”.384

Mărturia lui Richard Clarke s-a dovedit a fi plină de contradicţii şi dezinformări, după cum a reieşit clar din raportul final al Comisiei. Dacă, într-adevăr, Thunder Road Group l-a ajutat să pregătească mărturia, atunci a pus umărul la sabotarea unei investigaţii de o importanţă colosală pentru securitatea naţională a Americii.

De ce a irosit Soros şapte ani din viaţă şi milioane de dolari pentru a impune în Congres interzicerea donaţiilor de tip „soft money” din moment ce, în 2004, s-a înhămat - prin Partidul din Umbră - la un efort la fel de ambiţios, de a eluda aceste interdicţii şi de a finanţa campania lui John Kerry? Mulţi critici ai lui Soros l-au acuzat pe acesta de „ipocrizie”, spunând că a jucat la două capete în cazul legii

McCain-Feingold. Aceşti critici nu înţeleg subtilitatea strategiei lui Soros.

Prin impunerea legii McCain-Feingold în Congres, Soros le-a tăiat democraţilor fondurile „soft money". Prin înfiinţarea Partidului din Umbră, el le-a oferit democraţilor o sursă alternativă - una pe care o controla personal. Prin urmare, democraţii depind masiv şi, probabil, definitiv de Soros. Pare plauzibil să credem că, încă de la început, reforma finanţării campaniilor electorale a fost un joc de putere al lui Soros pentru a controla Partidul

Democrat.

Ted Kennedy este aproape de momentul retragerii, gloria clanului său a apus şi nicio altă dinastie, cu averea şi ambiţia familiei Kennedy, nu a ieşit în faţă pentru a prelua Partidul Democrat. Cu siguranţă George Soros a pus ochii pe acest spaţiu gol. Soros avea 72 de ani când a lansat Partidul din Umbră, pe domeniul său din Southampton. Are cinci copii, trei cu prima soţie, Annaliese, şi doi cu cea de-a doua soţie, Susan. în septembrie 2004, Soros i-a pus pe băieţii cei mai mari în fruntea imperiului său financiar. Robert Soros, care avea, la acea dată, 41 de ani, şi Jonathan Soros, 34 de ani, au preluat, în mod oficial, conducerea Soros Investment Fund, în calitate de şef al investiţiilor, respectiv preşedinte adjunct.385

Robert şi Jonathan l-au urmat pe tatăl lor şi în politică. După cum am spus mai devreme, Jonathan Soros este activist MoveOn.org, un sponsor al MoveOn şi al altor grupări care fac parte din Partidul din Umbră. Fratele său. Robert, se concentrează, deocamdată, pe politica la nivel de stat. Robert şi soţia sa, Melissa, au donat 100.000 de dolari, în 2004, Comitetului de Campanie al Partidului Democrat din statul New York. „Locuiesc în New York şi înţeleg importanta guvernării statale", a explicat Robert pentru publicaţia New York Post.386

Articolul central al ediţiei New York Times Magazine,

din 25 iulie 2004, a fost un indiciu al forţei colosale sorosiste, care controlează destinele democraţilor şi ale partidului lor. Articolul, apărut în aceeaşi zi în care avea loc ceremonia de deschidere a Convenţiei Democrate din Boston, a fost semnat de Matt Bai şi s-a intitulat: „Iţele uriaşului complot de stânga". Putea, însă, la fel de bine să se numească „Partidul Democrat a murit - Trăiască Partidul din Umbră" după cum era scris.387 „Democraţii se reunesc la Boston, în această săptămână, pentru convenţia partidului, în care îl vor unge, în mod oficial, pe John Kerry drept candidat, iar discuţiile vor fi axate pe renaştere, unitate şi noi idealuri. Nu vă lăsaţi păcăliţi", a scris Bai. „Partidul Democrat de la începutul anilor '20, atât de puternic în politica americană, e pe cale să organizeze, în cartierul North End, din Boston, beţia de după propria înmormântare. Puterea se deplasează - nu doar în interiorul partidului, dar şi departe de partid, cu totul".

Bai a descris prăbuşirea puterii tradiţionale democrate: „Faţă de anii '50, când aproape jumătate din totalul votanţilor se declarau democraţi, in prezent, unul din şase democraţi a plecat din partid, potrivit unui studiu al Universităţii din Michigan. în tot acest timp, republicanii au rămas constanţi... Partidul Democrat s-a confruntat cu un exod al albilor din clasa de mijloc care, altădată, reprezentau electoratul lor fidel. în suburbii... procentul albilor care susţin partidul a scăzut dramatic, cu 16%, de la plecarea lui Bill Clinton de la Casa Albă.... [Democraţii] au fost, mai bine de 10 ani, minoritari, perioadă în care nu au avut niciodată o majoritate la mai mult de un vot".388 Bai a evaluat pagubele: „Acum 30 de ani, democraţii controlau în mod clar 37 de legislaturi de stat, în timp ce republicanii controlau doar patru; în prezent, democraţii controlează doar 17". Strategul democrat, Pad Caddell, i-a dat dreptate: „Regresul este constant şi se propagă precum cancerul. Cam atât ar fi de spus despre glorioşii

ani ’90 ai partidului. Din anii ’20 încoace, anii ’90 au reprezentat cea mai proastă decadă”.

Potrivit lui Bai, ultima şi cea mai bună speranţă pentru politica „progresistă” în SUA constă în, ceea ce el a numit, „complotul uriaş al stângii”, adică reţeaua de ONG-uri independente, controlată de Soros, Ickes şi aliaţii lor: Partidul din Umbră.

Independenţa Partidului din Umbră este, însă, o sabie cu două tăişuri pentru democraţi. Pe de o parte, reţeaua le permite democraţilor să se sustragă de la prevederile legii prin delegarea acestei noi forme de strângere de fonduri „soft-money” către o entitate externă. Pe de altă parte, acelaşi proces îi face pe democraţi să fie atât de dependenţi de această entitate încât unii agenţi politici ai Partidului din Umbră se întreabă dacă mai au nevoie de democraţi de fel. De ce nu ar forma un al Treilea Partid?

„Este la fel ca în cazul Iugoslaviei de după război. Aveam un lider puternic, care era partidul în sine. După adoptarea legii McCain-Feingold, am dizolvat puterea lui Tito”, a jubilat Andrew Stern, susţinător al lui Soros şi fost radical al anilor ’60, dar şi preşedinte al uniunii sindicale SEIU, care a cheltuit 64 de milioane de dolari pentru ca Bush să fie înfrânt în alegerile din 2004. Co-fondatorul Partidului din Umbră, Harold Ickes, a elogiat spiritul activist pe care politrucii online ai MoveOn.org l-au adus în organizarea politică. El i-a declarat lui Matt Bai: „Oamenii sunt mai interesaţi de ceva ca MoveOn.org decât de Partidul Democrat. Are priză la public. Nu e nimic atrăgător în Partidul Democrat. MoveOn a strâns un milion de dolari pentru o grămadă de senatori de Texas, prietene. Nu mai vorbesc de evenimentul lor cu vânzarea de prăjituri. Dacă vor continua să aibă priză şi să-i intereseze pe oameni şi să le concentreze atenţia pe candidaţi - doamne, ce as în mânecă. Niciun partid nu poate face asta. Şi ce ramificaţii politice pornesc de aici..”. Apoi, Ickes a

tăcut şi a dat din umeri: „Cine ştie?”

Articolul lui Bai i-a adus în lumina reflectoarelor pe tinerii revoluţionari, în plină ascensiune, precum Andrew Rappaport, antreprenor din Silicon Valley, şi Jonathan Soros. Potrivit lui Bai, aceşti tineri de stânga „au ajuns să privească politica progresistă ca pe o piaţă care are nevoie de antreprenoriat şi care este prost reprezentată de către un uriaş monopol - Partidul Democrat”. Soluţia? „Oameni precum Andy Rappaport şi Jonathan Soros ar putea să revitalizeze politica progresistă şi să distrugă, concomitent, ceea ce acum numim Partidul Democrat”.

Liderul SEIU, Andrew Stern, împărtăşea opinia lui Bai. Deşi contribuise cu 64 de milioane de dolari la campania lui Kerry, părea că partidul pe care Kerry îl reprezintă îl lasă rece pe Stern. „Există o oportunitate incredibilă pentru crearea infrastructurii unui al treilea partid”, i-a spus el lui Bai. „Cine va putea mobiliza aceste grupări, va controla infrastructura Partidului Democrat şi nu va mai avea nevoie de Partidul Democrat”. Asta ar însemna un vis radical devenit realitate.

Ce ar putea face un al treilea partid - coordonat de Soros şi radicalii săi - iar democraţii de azi nu pot face? Posibilităţile sunt infinite şi, în egală măsură, îngrijorătoare. în trecut, explică Bai, donaţiile făcute către Partidul Democrat au dispărut, pur şi simplu, într-o gaură neagră, fiind cheltuiţi după cum considerau de cuviinţă liderii partidului. ONG-urile independente le dau „donatorilor ideologici” oportunitatea de a dirija banii către anumite proiecte, care le permit să definească scopurile şi strategia partidului - sau să eludeze partidul cu totul şi să formeze o nouă forţă electorală.

Simon Rosenberg, preşedintele think tank-ului New Democrat Network i-a spus lui Matt Bai că ONG-urile i-ar putea ataca pe adversari cu o fermitate pe care democraţii de rând nu ar îndrăzni niciodată să o afişeze. Rebeli precum Rosenberg urmăresc „un tip de politică mai

provocator”, care înfruntă direct „ruptura ideologică care îi desparte de dreapta lui Rush Limbaugh”, scrie Bai.

în ultimă instanţă, sforarii din Partidul din Umbră ar putea decidă să meargă pe cont propriu sau nu, prin formarea Partidului Progresist la stânga Partidului Democrat, după cum au procedat comuniştii, în 1948, în spatele candidaturii lui Henry Wallace (Wallace a pierdut alegerile, Partidul Progresist s-a dezintegrat după o prestaţie lamentabilă în alegerile din 1952). Pe de altă parte, declaraţiile provocatoare acordate lui Matt Bai ar putea să fi fost doar o avertizare către democraţi să ia serios Partidul din Umbră şi agenda sa radicală, pentru că, altfel, riscă o rupere a Partidului Democrat. Oricum ar fi, Partidul din Umbră a ieşit învingător după campania din 2004 şi s-a impus ca o forţă care va rămâne mult timp pe poziţii. Partidul din Umbră a creat o bază nouă şi puternică pentru stânga, independentă de aparatul de partid cunoscut - un punct de cotitură de unde poate dirija partidul - şi politica naţională - într-o direcţie şi mai radicală.

Este greu de crezut că o potenţială modificare a legii finanţării campaniei electorale ar putea periclita operaţiunile Partidului din Umbră mai mult decât a facut-o legea McCain-Feingold. Senatorii McCain şi Feingold au fost instrumentele lui Soros încă din 1994. De la bun început, ei au repetat fidel placa lui Soros şi au jucat după regulile lui. Soros nu are de ce să se teamă în ceea ce îi priveşte. Fiecare lege nouă pe care ei o promulgă are o multitudine de lacune şi portiţe pe care Partidul din Umbră este pregătit să le exploateze.

Pe 6 aprilie 2006, de exemplu, Camera Reprezentanţilor a aprobat noi reglementări pentru organizaţiile 527, limitând donaţiile individuale la 25.000 de dolari anual, pentru acţiuni de mobilizare la vot, şi la 5000 de dolari anual, pentru susţinerea unui anumit candidat. Proiectul de lege le-ar interzice sindicatelor şi

corporaţiilor să facă donaţii către organizaţiile 527. McCain şi Feingold au venit cu o propunere similară în Senat. Cu alte cuvinte, e aproape sigur că, atunci când Partidul din Umbră va intra în acţiune, organizaţiile 527 nu vor mai fi principalele sale vehicule de strângere de fonduri.

Nu este clar cum vor afecta aceste reforme grupul celor Şapte Surori descrise anterior, dar, cu siguranţă, nu vor afecta Partidul din Umbră în ansamblul său. Harold Ickes spune că are de gând să păstreze The Media Fund, iar Soros a donat, pe 25 noiembrie 2005, 500.000 de dolari coaliţiei America Votes. între timp, lacheii lui Soros au început deja să caute noi instrumente pentru a acoperi golul legat de organizaţiile 527. De pildă, prin organizaţiile care intră sub incidenţa secţiunii 501 (c)(4)s din Codul de Administrare Fiscală.

După cum am arătat în Capitolul 3, în campania de alegere a lui David Soares pentru funcţia de procuror districtual în comitatul Albany, o organizaţie fondată de Soros, denumită Drug Policy Alliance Network, a donat 81.500 de dolari pentru campania lui Soares. Organizaţia a donat aceşti bani indirect, printr-o organizaţie-paravan a ACORN, pe nume Partidul Familiilor Muncitoare care, mai apoi, a transferat banii către echipa de campanie.

Când scandalul a ieşit la iveală, adversarii lui Soares au acuzat Drug Policy Alliance Network că a încălcat plafonul de 5000 de dolari, impus corporaţiilor în statul New York. Părea o obiecţie firească câtă vreme Drug Policy Alliance Network este o corporaţie, iar donaţia sa, de 81.500 de dolari era de 16 ori mai mare decât plafonul maxim admis, de 5.000 de dolari. Directorul executiv al Drug Policy Alliance Network, Ethan Nadelmann, s-a apărat spunând că organizaţia sa nu este constrânsă de plafonul impus de statul New York întrucât este înregistrată ca o grupare de tip 501(c)(4).389 Potrivit legii federale, organizaţiile care intră sub incidenţa secţiunii

501(c) (4)s din Codul de Administrare Fiscală nu au limite de contribuţie şi nu sunt obligate să dea informaţii cu privire la donatori. Curtea Supremă a Statului New York a acceptat argumentul lui Nadelmann, creând, astfel, un precedent pentru viitoarele alegeri.390 Având de partea sa o hotărâre judecătorească, Partidul din Umbră va folosi, cu siguranţă, organizaţiile 501(c)(4)s ca pe un nou vehicul de strângere de fonduri nelimitate, la nivel local, statal şi federal.

O parte din operaţiunile Partidului din Umbră sunt transferate companiilor private, cu scop lucrativ. De exemplu, Harold Ickes a anunţat, pe 8 martie 2006, lansarea unei noi companii, Data Warehouse, cu sprijin financiar de la Soros. Potrivit publicaţiei Washington Post, compania lui Ickes „va întocmi o bază de date uriaşă a cetăţenilor americani pentru a-i identifica pe votanţii democraţi". Această bază de date le „va permite agenţilor politici de pe teren să adapteze mesajul în funcţie de fiecare votant sau gospodărie şi să-i localizeze exact pe votanţii la care vor să ajungă". Cu ajutorul „informaţiilor tot mai numeroase, provenite din documente guvernamentale sau de la companii de marketing", dar şi al sondajelor proprii, compania lui Ickes va elabora o asemenea bază de date, încât va şti „la ce reviste sunt abonaţi votanţii, dacă au arme acasă, la ce biserică merg, ce venituri au, ce donaţii au făcut şi care este istoricul lor ca votanţi". Iniţial, această bază de date va fi vândută „sindicatelor active politic" şi „grupurilor de interese liberale", spune el.

Publicaţia notează că „agenţii politici de la Washington" îl bănuiesc pe Ickes că „vrea să construiască o resursă de campanie pentru o posibilă candidatură a lui Hillary Clinton la alegerile prezidenţiale din 2008". Atât Ickes, cât şi Hillary s-au arătat nemulţumiţi de baza de date a votanţilor pe care Partidul Democrat o are în prezent. „Nu înţeleg ce face Comitetul Naţional Democrat.

Actualizează baza de date?", a spus Ickes, adăugând că este mai grav să ai o bază de date învechită decât să nu ai o bază de date de fel.391 Acesta nu este decât un alt pas în dislocarea Partidului Democrat în sine de către Partidul din Umbră.

în timp ce anumite componente instituţionale se mai modifică, direcţiile de autoritate ale Partidului din Umbră rămân la fel de precise ca la momentul înfiinţării acestei reţele, pe domeniul El Mirador al lui Soros, din Southampton. Toate direcţiile de autoritate duc la Soros, iar ascunderea acestui fapt a devenit o prioritate pentru noua ordine. La un moment dat, în timpul campaniei din 2004, consilierii reţelei în relaţia cu presa au început să-şi dea seama că au o problemă de imagine de care nu pot scăpa. Sau, după cum s-a exprimat un comentator ostil, „faţa sfrijită a lui Soros, privirea lui pierdută, accentul european grosolan, părul cărunt care levitează şi declaraţiile megalomane aduc aminte, în mod ciudat, de semnalmentele personajului Dr. Strangelove, din filmul, din 1964, al lui Stanley Kubrick".392 Orice s-ar spune de rău despre persoana lui Soros, este clar că punerea unui miliardar cunoscut în toată lumea în fruntea unei organizaţii nu este cea mai bună modalitate de a o prezenta drept o mişcare pentru „reformă".

Agenţii Partidului din Umbră s-au dat peste cap să nege legăturile cu peştele cel mare şi miliardele lui. în momentul în care David Horowitz l-a acuzat pe David Brock, de la Media Matters, că este un agent al lui Soros, website-ul lui Brock a postat o dezminţire chiar a doua zi, în care se spunea: „Până în prezent, nici Media Matters, nici David Brock, preşedinte şi CEO, nu au primit vreun ban de la Soros sau de la vreo organizaţie la care acesta este afiliat". Acest lucru nu este adevărat. Organizaţia Center for American Progress a pus umărul la lansarea Media Matters, oferind bani, sediu gratuit şi suport logistic. Organizaţia Center for American Progress s-a

lansat cu un capital de pornire de 3 milioane de dolari, primit de la Soros, iar co-fondatorul său, Morton Halperin, este şi directorul campaniei de lobby din SUA al Institutului pentru o Societate Deschisă al lui Soros. O altă structură finanţată de Soros, care a contribuit cu generozitate la organizaţia lui Brock, a fost MoveOn.org.393 Puşi în faţa acestor dovezi de către Cybercast News Service, cei de la Media Matters au dat înapoi şi au trimis, via e-mail, o dezminţire revizuită, în care se spunea: „Media Matters for America nu a primit niciodată fonduri, în mod direct, de la George Soros".394 Dezminţirea revizuită poate fi sau nu adevărată, dar, oricum ar fi, nu este relevant. Şi David Soares, procurorul districtual din comitatul Albany, poate spune că nu a primit 81.500 de dolari „direct" de la George Soros şi nici chiar de la vreo organizaţie finanţată de Soros, de vreme ce complicele său, Ethan Nadelmann, a spălat contribuţia financiară prin Partidul Familiilor Muncitoare. Chiar şi aşa, nimeni din New York nu are vreo îndoială legată de cine trage sforile lui David Soares, după cum nimeni nu ar trebui să aibă vreo îndoială legată de cine îi dă ordinele lui David Brock.

Meteahna de a nega neverosimil porneşte, bineînţeles, de la Soros însuşi. El a susţinut, în nenumărate rânduri, că are o aversiune faţă de politică şi şi-a anunţat iminenta distanţare de activismul politic doar pentru a se reîntoarce şi pentru a băga şi mai mulţi bani în organizaţiile Partidului din Umbră. într-un interviu pe care l-a realizat cu Soros în iulie 2004, reporterul

New York Times, Matt Bai, a scris: „în mod ciudat pentru cineva bănuit că pune în scenă o preluare ostilă a întregului partid, Soros a declarat că este democrat doar pe hârtie şi a subliniat faptul că are o aversiune evidentă faţă de politică. «Detest acest fel de publicitate politică», a declarat el, la un moment dat, plângându-se de spoturile anti-Bush pe care le plătise. «întotdeauna am urât-o, dar

acum, că am fost implicat într-un fel, o urăsc şi mai mult.» Soros a spus că singurul său scop este să scape de Bush, despre care crede că pune în pericol democraţia americană. După aceasta, a adăugat el, nu crede că să va mai amesteca în politică şi, de fapt, părea nerăbdător să se debaraseze cu totul de ea".395

Şi mai ridicol este faptul că Soros a susţinut, în octombrie 2005, că: „Sunt un novice în ale politicii... Nu este punctul meu forte. Abia aştept să ies din această poziţie partizană în care sunt prins. îmi displace profund, întotdeauna am fost împotriva ideii de a separa lumea între «noi» versus «ei». Aşa că această campanie de tip «noi» versus «ei» este neplăcută pentru mine'.396 Această afirmaţie vine de la omul care a declarat că scopul său în viaţă este să-l înfrângă pe George Bush, care a spus despre preşedinte că este „un pericol pentru lume" şi a vorbit despre lupta sa contra lui Bush ca despre „o chestiune de viaţă şi de moarte". La o lună după ce şi-a exprimat nerăbdarea de a lăsa în urmă politica „partizană", Soros a donat 500.000 de dolari către America Votes, structura-umbrelă care coordonează toate celelalte organizaţii ale Partidului din Umbră în campaniile politice. Trei luni mai târziu, Soros a anunţat că, împreună cu Peter Lewis, Rob Glaser şi alţi finanţatori ai Partidului din Umbră, va coordona un plan de salvare, de milioane de dolari, pentru Air America Radio Network, reţeaua de posturi radio prea suferindă şi ultra-partizană, creată special de liberali („noi") pentru a-l contracara pe Rush Limbaugh şi talk-show-urile conservatoare („ei").397 Când George Soros are o idee de vândut sau o agendă de explicat, regula prudenţială este *Caveat Emptor*. (n. trad., Cumpărătorul să-şi facă griji)

CAPITOLUL 11

EXTINDERE GLOBALĂ

Când Soros şi-a anunţat ofensiva împotriva lui George Bush, într-un interviu pentru Washington Post, din

11 noiembrie 2003, el a spus că înlăturarea lui Bush de la Casa Albă „este prioritatea mea de grad zero...o chestiune de viaţă şi de moarte”.398 Analiştii media au fost atât de entuziasmaţi de ideea că Soros scrie cecuri pentru democraţi încât puţini s-au gândit - darămite să se îngrijoreze - la limbajul extrem de violent folosit de acesta. Era înfrângerea lui George Bush o chestiune de „viaţă şi de moarte”? Chiar credea Soros asta? Şi, dacă da, ce voia să spună cu asta?

Soros a răspuns la întrebare într-o prefaţă actualizată a volumului său „The Alchemy of Finance”, respectiv în ediţia apărută în anul 2003. Soros recunoaşte, în această carte, că cea mai mare teamă a lui ţine de faptul că Doctrina Bush va avea succes, va nimici terorismul, va domoli ţările rebele aflate pe Axa Răului şi va instaura o epocă de aur a ceea ce Soros numeşte „supremaţia americană”. Soros susţine că acest „concept” al „supremaţiei americane” este „imperfect” şi menit să „eşueze pe termen lung”, dar, totuşi, admite că ar putea avea succes pe termen scurt şi spune că se teme de această posibilitate. „Mă tem că realizarea supremaţiei americane poate avea succes o vreme dat fiind faptul că, în prezent, Statele Unite chiar se bucură de o poziţie dominantă în lume”.399

Soros se teme de o victorie a Statelor Unite în războiul împotriva terorii deoarece o asemenea victorie ar pune capăt crizei de securitate naţională, care a început odată cu atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001. Asemenea lui Richard Cloward şi Francis Fox Piven, Soros are o viziune radicală asupra modului în care America - şi comunitatea globală - ar trebui să se schimbe. Asemenea lor, Soros înţelege că cel mai bun moment pentru implementarea schimbării radicale este în vremuri agitate. Exploatarea crizei este punctul central al gândirii strategice sorosiste. „De obicei, e nevoie de o criză pentru a declanşa o schimbare profundă de direcţie”, a scris

Soros, 188

în cartea „Open Society”, apărută în anul 2OOO.400

In 1997, când a izbucnit criza monetară în Asia, Soros s-a gândit că acum este şansa sa şi a schiţat rapid „o carte instant”, după cum s-a exprimat chiar el. E vorba de cartea „The Crisis of Global Capitalism”, publicată în 1998, în care a prevestit prăbuşirea iminentă a sistemului financiar global. Soros a indicat criza financiară care a măturat Asia „ca o macara cu bilă”, ruinându-i pe Tigrii Asiatici, aducând Rusia în incapacitate de plată şi pe giganticul fond de investiţii american, Long-Term Capital Management, în pragul falimentului. Este o situaţie extrem de gravă, dar ce e şi mai rău deabia acum începe, a avertizat Soros. „Epidemia” creditelor neperformante se va răspândi pe glob şi va lovi, în cele din urmă, şi America, provocând o „recesiune”, urmată de „criză” lungă, asiduă şi aproape imposibil de rezolvat. Finanţiştii asemenea lui poartă o mare parte din vină pentru această situaţie, întrucât s-au lăsat dominaţi de lăcomie şi au dat umanitatea la o parte, s-a lamentat Soros. „Sistemul capitalist global este profund viciat”, a scris el. „Atât timp când capitalismul va domina, câştigul financiar va prevala asupra oricăror alte aspecte sociale”.401

Evident că reacţiile la carte, ale economiştilor şi analiştilor financiari care, altminteri, îl admirau pe Soros, au fost amestecate. Totuşi, cartea şi-a făcut câţiva admiratori la stânga. Greg Torode, jurnalist la South China Morning Post, un cotidian în limba engleză din Hong Kong, a relatat o conversaţie pe care a avut-o cu un anumit „membru al elitei Partidul Comunist vietnamez”, care a dorit să-şi păstreze anonimatul. „E o experienţă ciudată să auzi un membru de seamă al Partidului Comunist vietnamez cum îi citează pe George Soros şi Karl Marx în acelaşi argument, dar, iată că se întâmplă. «Problemele pe care domnul Soros le ridică se regăsesc în ideologia noastră îndelungată», mi-a spus un prieten vechi din

partid, la o ceaşcă de ceai amar vietnamez, în timp ce digera comentariul extras din cea mai recentă carte a lui Soros, The Crisis of Global Capitalism. «Capitalismul pur nu este suficient. Trebuie găsită o nouă cale, dacă vrem să supravieţuim», a continuat el, în timp ce ne aflam în vila sa veche, din Hanoi, înconjuraţi de broşuri prăfuite de partid. «Poftim», mi-a spus el, suflând praful de pe o carte veche. «Aici este faza cunoscută ca post-capitalistă. Capitalismul pur s-a dovedit a fi ineficient. Marx a ştiut asta tot timpul. Acest Soros nu este atât de prost.»„402

Dintr-odată, Soros era peste tot, fluturându-şi cartea în cele mai importante talk-show-uri şi solicitând crearea unor organisme de reglementare, la nivel global, capabile să stăvilească impulsurile distrugătoare ale investitorilor globali asemenea lui. Pe 14 noiembrie 1998, New York Times a scris că, întâmplător sau nu, „preşedintele Clinton a propus «o a treia cale» între capitalism şi socialism", ca răspuns la criza globală în desfăşurare.403 La acel moment, majoritatea americanilor erau prea concentraţi pe scandalul Monica Lewinsky pentru a observa surpriza din planul economic al lui Clinton, dar, oricare i-ar fi fost intenţiile, el nu a mai apucat să le implementeze. Spre surpriza lui Soros şi a altor clarvăzători de pe Wall Street, economia americană a rezistat. Investitori speriaţi din multe ţări au pompat bani în activele din SUA, transformând America într-o oază de prosperitate pe timp de furtună economică.

Criza a trecut fără vreo altă discuţie despre eliminarea capitalismului, cel puţin, pentru moment. „îşi va reveni mediul de afaceri în 1999?", a întrebat Soros, pe un ton acru, într-un editorial publicat în Financial Times, pe 4 ianuarie 1999. „Recenta volatilitate dramatică a pieţelor financiare nu este decât o amintire îndepărtată. Suferinţa ruşilor şi a indonezienilor pare departe. Dar sistemul financiar global are, încă, deficienţe fundamentale. Dacă nu găsim o rezolvare pentru aceste deficienţe şi dacă nu

învăţăm din greşelile trecutului, sistemul este în pericol să se prăbuşească".404 Nimeni nu l-a luat în seamă. Criza trecuse şi, odată cu ea, şi şansa lui Soros. Criza nu durase suficient sau nu îi speriase suficient de tare pe oameni pentru ca el să-şi asigure cooperarea lor. Cei care promovează o „A Treia Cale" - şi alte programe radicale pentru reformarea sistemului financiar mondial - trebuie să aştepte să se ivească altă oportunitate.

„Cei mai bogaţi oameni ai planetei, reprezentând 1% din populaţia lumii, primesc la fel de mult ca cei mai săraci, adică 57% din populaţie", s-a lamentat Soros, în cartea „George Soros on Globalization", publicată în 2002.405 Pentru eliminarea diferenţelor dintre naţiunile bogate şi cele sărace este nevoie de restricţii asupra „capitalismului global", după cum îl numeşte Soros. în opinia sa, efectul pe care îl are capitalismul global asupra securităţii sociale este teribil. Fluxul de capital, la liber, dintre state diminuează „capacitatea statului de a le oferi cetăţenilor săi securitate socială", argumentează Soros.406

într-o anumită privinţă, Soros are dreptate. Sistemele de securitate socială, bazate pe impozitare şi finanţate prin repartizare, de tipul celui introdus de Otto von Bismarck în Germania, în 1889, şi pe care Franklin Delano Roosevelt l-a adus în America, în 1935, presupun o impozitare masivă a salariaţilor pentru susţinerea celor care nu sunt angajaţi. într-o piaţă globală de ultimă generaţie, oamenii din clasele de impozitare superioare învaţă rapid cum să-şi ascundă veniturile pentru a nu le fi impozitate, de pildă prin metoda investiţiilor în pieţe de instrumente financiare derivate din străinătate. Astfel de acte de egoism ameninţă întregul concept al sistemului de securitate socială prin redistribuire. Atâta vreme cât contribuabilii îşi pot ascunde bunurile de ochii guvernului, nicio ţară nu poate colecta suficiente taxe la buget pentru a asigura, pe termen lung, protecţia cetăţenilor din clasele inferioare. „Globalizarea

pieţelor financiare a făcut ca statul social, care a luat naştere după Al Doilea Război Mondial, să fie scos din uz. De ce? Oamenii care au nevoie de protecţie socială nu pot părăsi ţara, pe când capitalul pe care statul social obişnuia să-l taxeze pleacă", a explicat Soros.407

Soluţia lui Soros la această problemă este transformarea întregii planete într-un imens stat social. Pentru a stoarce taxele necesare de la clasa globalizată a investitorilor, Soros militează pentru crearea unor instituţii globale, care să primească autoritatea de a urmări şi confisca capitalul oricui, oriunde în lume. în acest scop, el recomandă înfiinţarea unei structuri numite Open Society Alliance (n. trad., Alianţa Societăţii Deschise), o reţea globală de state, corporaţii, ONG-uri care împărtăşesc aceleaşi idei şi care ar urma să opereze, iniţial, în cadrul Naţiunilor Unite pentru ca, ulterior, să ia locul şi atribuţiile ONU, dar să primească şi alte atribuţii în plus. Potrivit lui Soros, Alianţa Societăţii Deschise ar urma să folosească diferite tehnici de „recompense şi pedepse" pentru menţine disciplina printre membrii săi.408 „Ar oferi stimulente, când se poate, dar nu s-ar da în lături de a folosi constrângerile acolo unde este nevoie", a scris el.409

Motorul Alianţei ar fi, după cum explică Soros, „un fel de bancă centrală internaţională", care ar funcţiona sub auspiciile Fondului Monetar Internaţional. Soros a propus ca această bancă să se numească International Credit Insurance Corporation.410 Noua bancă ar facilita redistribuirea globală a averii, prin împrumuturi acordate ţărilor sărace şi girate de ţările bogate.411 Banca ar avea chiar şi posibilitatea să emită propria monedă globală, exprimată în SDR sau „Special Drawing Rights" (n. trad. Drepturi Speciale de Retragere), pe care Soros o descrie, în mod corect, ca un fel de „monedă artificială", folosită de ţările membre ale Fondului Monetar Internaţional pentru a face plăţi între ele,412

Problema cu această viziune a lui Soros asupra

statului social mondial este că americanii deschişi la minte şi i se vor opune. Americanii nu au uitat dezastrul economic şi social pe care l-au adus 40 de ani de creanţe ale programului „Great Society”. De ce ar susţine americanii un plan care să ducă la crearea unui stat social mondial după ce de-abia au închis un capitol catastrofal, de 40 de ani, din istoria SUA, numit statul social? Ce i-ar putea determina să se înhame la un nou experiment de redistribuire socială, de data aceasta la scară globală? Soros are un răspuns: Terorismul.

In anii ’60, oraşele centrale din SUA au fost cuprinse de violenţă, arhitecţii programului „Great Society”, al preşedintelui Lyndon Johnson, au susţinut că cea mai bună soluţie pentru a opri protestele este să pompezi bani în ghetouri. Soros propune o variantă la scară globală a aceluiaşi argument: cea mai bună soluţie de a lupta împotriva terorismului este să pompezi bani în zonele defavorizate ale lumii, acolo unde terorismul are tendinţa să înflorească.

Soros explică, în cartea „George Soros on Globalization”, că într-un sistem capitalist global ca cel în care trăim, care concentrează puterea şi banii în mâinile câtorva oameni, ne putem aştepta ca „ unii oameni să se revolte împotriva sistemului” şi să formeze grupări cum ar fi al-Qaeda. în locul reprimării acestor rebeliuni post-factum, Soros recomandă „tăierea de la rădăcină” a cauzei, adică „sărăcia, ignoranţa” şi aşa mai departe.413 Va fi nevoie de bani pentru asta, fireşte. Noua bancă mondială va da banii, iar oameni ca Soros vor decide cum să fie folosiţi ei, dirijând o mare parte către „parteneriate public-private” profitabile, în zone cu probleme ale lumii.414 De altfel, exact prin astfel de manipulări de genul „parteneriatelor public-privat” a ajuns Soros să fie pe locul 28 în topul celor mai bogaţi oameni din America. Nu e de mirare că vrea să extindă şi să dea mai multă putere sistemului global de împrumuturi, pe care a învăţat

cum să-l exploateze de-a lungul întregii sale cariere. Soros cunoaşte mai bine decât oricine mulţimea de oportunităţi pe care un stat social global le-ar putea oferi funcţionarilor globali asemenea lui, de a le merge bine făcând un „bine".

în anumite pasaje, cartea „George Soros on Globalization" pare un CV în care Soros îşi prezintă calităţile care îl recomandă în mod deosebit pentru a juca un rol în implementarea programelor globale pe care le propune. Referindu-se la apelul său de reorganizare a instituţiilor financiare şi comerciale, Soros scrie: „Cred că am câteva aptitudini ieşite din comun pentru acest proiect. Am fost un jucător de succes pe pieţele financiare mondiale, m-am implicat activ în transformarea lumii în care trăim într-una mai bună. Am pus la punct o reţea de fundaţii, devotate conceptului de societate deschisă. Cred că sistemul capitalist global, în forma sa actuală, este o deformare a ceea ce ar trebui să fie o societate deschisă globală. Sunt doar unul dintre mulţii experţi în pieţele financiare, dar ceea ce mă diferenţiază de ceilalţi este grija mea activă faţă de viitorul omenirii".415

Atacurile de la World Trade Center au avut loc într-o perioadă în care Soros încă scria la cartea „George Soros on Globalization". Cartea a fost publicată în martie 2002, în timp ce trupurile victimelor încă erau scoase de sub dărâmături la Ground Zero. Ca atare, Soros îşi prezintă, în carte, gândurile despre atacurile de pe 11 septembrie cu o prospeţime şi o sinceritate care nu se vor mai regăsi în declaraţiile sale ulterioare. Mai presus de toate, cititorul îşi dă seama, citind cartea, că Soros privea atacurile de la 11 septembrie ca pe o oportunitate. El îşi exprimă, în mod repetat, speranţa că atacurile îi vor convinge pe americani că este nevoie de un stat social global. „Ziua de 11 septembrie i-a şocat pe americani, facându-i să înţeleagă că alţii îi pot percepe cu totul altfel decât se percep ei înşişi. Sunt mai pregătiţi acum să reevalueze lumea şi rolul pe care Statele Unite îl joacă în lume decât în vremuri

obişnuite. Aceasta este o şansă deosebită de a regândi şi redesena lumea într-un mod mult mai profund decât ar fi fost posibil înainte de 11

septembrie", a scris Soros în carte416.

Pe aceeaşi pagină, Soros scrie că, datorită atacurilor teroriste, „acum este un moment propice pentru a atrage atenţia" asupra conceptului său de bancă mondială de rezerve, capabilă se emită „monedă artificială" sub forma SDR (Special Drawing Rights).417 Soros şi-a promovat puterrnic propunerea în cadrul discursului pe care l-a ţinut la Hong Kong, pe 19 septembrie 2001, la doar opt zile după atacurile teroriste - acelaşi discurs, despre care am vorbit în primul capitol, în care argumenta împotriva invadării Afganistanului şi în care a cerut Americii să se abţină, în general, de la represalii militare împotriva teroriştilor. în acelaşi discurs, Soros a făcut, în esenţă, aceeaşi propunere pentru o nouă bancă mondială de rezerve, pe care a făcut-o, cu regularitate, începând cu 1997, însă acum şi-a exprimat argumentele în limbajul lumii de după 11 septembrie. Soros a declarat:

„Nu este suficient să luptăm împotriva terorismului, trebuie, de asemenea, să vorbim despre condiţiile sociale care oferă terenul fertil de pe care voluntarii care sunt dispuşi să-şi sacrifice vieţile sunt recrutaţi. în acest sens, cred că pot să-mi aduc contribuţia la dezbatere... propun emiterea de monede SDR sau Special Drawing Rights, pe care ţările bogate le-ar garanta cu scopul de a oferi asistenţă internaţională. Aceasta este o iniţiativă care ar face ca o sumă substanţială de bani să fie disponibilă imediat. Dacă planul va fi testat cu succes, ar trebui să fie urmat de o emitere anuală de monedă SDR, iar sumele emise ar trebui să fie adaptate astfel încât să aibă un impact semnificativ asupra problemelor noastre sociale stringente. Acesta este elementul fundamental al planului meu... îmbunătăţirea condiţiilor sociale nu îi va împiedica pe oameni ca Bin Laden să-şi pună în funcţiune geniul

malefic. Dar va atenua nemulţumirile de la care pornesc toate formele de extremism”.418

George Soros a dezvăluit, în discurs, că planul său este deja în desfăşurare. Pentru a-l implementa, avea nevoie de trei lucruri: 1) Ratificarea de către o super-majoritate de 85% din statele membre ale Fondului Monetar Internaţional, 2) aprobarea Congresului american şi 3) aprobarea preşedin- 194 telui Statelor Unite. Soros a anunţat, la Hong Kong, că „decizia a fost ratificată de mai multe ţări membre FMI, reprezentând 71% din totalul voturilor necesare pentru implementare. Mai este nevoie de aprovarea Congresului american. Propun ca preşedintele Bush să introducă şi Congresul american să aprobe o alocare specială de monedă SDR, iar statele bogate, membre FMI, să garanteze că vor dona partea lor de monedă SDR pentru eradicarea sărăciei şi pentru alte obiective aprobate”.419

Soros realiza, cu siguranţă, că preşedintele Bush avea probleme mai arzătoare pe cap, la opt zile după atacurile de la World Trade Center. Cu toate acestea, era hotărât să atace cât era fierul cald. Iar fierul nu fusese niciodată aşa cald, după calculele lui Soros. în cartea „George Soros on Globalization”, el a scris: „După 11 septembrie, americanii au devenit mai conştienţi ca niciodată că ceea ce se întâmplă în restul lumii îi poate afecta în mod direct şi că sunt multe decizii importante de politică externă, care trebuie luate. *Această conştientizare ar putea să nu dureze mult şi sunt hotărât să nu las acest moment să treacă*”, (subliniere adăugată)420

Ceea ce propunea Soros nu era altceva decât un război global împotriva sărăciei. Deloc întâmplător, rotiţele maşinăriei acestui proiect se învârteau deja, sub auspiciile Naţiunilor Unite. Chiar în timp ce scria, visul lui Soros devenea realitate. întrebarea care se pune, ca de obicei, este: ce are de câştigat Soros?

Când Lyndon Johnson a lansat programul „Războiul

împotriva sărăciei", în 1964, l-a desemnat pe „ţarul sărăciei", Sargent Shriver, pentru a-l coordona. Shriver a decis cine să primească miliardele de dolari de la bugetul federal, alocaţi acestui program. O mare parte din aceşti bani au ajuns în mâinile activiştilor radicali precum George Wiley, Saul Alinsky şi Wade Rathke, care i-au folosit pentru a finanţa revolte, proteste, manifestaţii şi acţiuni împotriva Războiului din Vietnam, dar şi pentru a construi o infrastructură radicală permanentă în America, pe cheltuiala contribuabililor.

Astăzi, Partidul din Umbră aşteaptă cu nerăbdare o nouă rundă de fonduri publice, pe care le poate folosi pentru a sponsoriza activiştii radicali din toată lumea - şi de această dată sub pretextul luptei împotriva sărăciei, în septembrie 2000, Organizaţia Naţiunilor Unite a declarat, în mod oficial, război împotriva sărăciei. Scopul programului este să reducă sărăcia la jumătate până în anul 2015. ONU va lua de la cei care au şi va da celor ce nu au. Le-a cerut celor mai prospere ţări să contribuie cu O.7% din Produsul Intern Brut, anual, pe o perioadă de 10 ani, între 2005 şi 2015. Aceasta înseamnă, în medie, aproximativ 235 de miliarde de dolari anual, din care Statele Unite trebuie să contribuie cu 60%, adică 140 de miliarde de dolari anual.421 Cine va împărţi această sumă imensă de bani? Cine este ţarul sărăciei? Este Jeffrey Sachs, economist la Universitatea Columbia, asociat şi prieten vechi al lui Soros şi agent al Partidului din Umbră.

Este vorba despre acelaşi Jeffrey Sachs pe care George Soros l-a angajat ca să implementeze programele de „terapie de şoc" în Polonia şi Rusia, după cum am arătat în capitolul 5. Sachs a plecat de la Universitatea Harvard în iulie 2002 pentru a conduce Institutul Earth din cadrul Universităţii Columbia. Anterior, după cum am arătat în capitolul 5, Sachs demisionase din funcţia de preşedinte al Institutului Harvard pentru Dezvoltare Internaţională, în mai 1999, chiar cu puţin timp înainte ca anchetatorii

Departamentului de Justiţie să strângă laţul în dosarul de corupţie legat de programul de asistenţă din Rusia. Sachs a susţinut că nu ştia nimic despre furtul colosal comis de echipa lui de „dezvoltare” în Rusia. Nu avem motive să ne îndoim de spusele sale. Cu toate acestea, în calitate de preşedinte al Institutului Harvard, Sachs ar fi trebuit să fie mai atent la ceea ce fac oamenii săi. Oricare ar fi meritele sale ca economist, Sachs nu inspiră încredere în calitate de administrator. Nu este genul de persoană căreia să-i încredinţezi distribuirea de ajutoare externe în valoare 235 de miliarde de dolari anual. Şi, totuşi, aceasta este exact misiunea pe care i-a încredinţat-o secretarul general al ONU, Kofi Annan.

Pe 8 septembrie 2000, după ce Adunarea Generală a ONU a declarat război împotriva sărăciei, secretarul general Kofi Annan a creat o structură numită United Nations Millennium Project pentru a implementa programul. L-a numit pe Jeffrey Sachs director şi l-a pus la cârma a ceea ce Canada Free Press a numit „cel mai mare program global de redistribuire a averii conceput vreodată”.422

După atacurile teroriste de la 11 septembrie, promotorii războiului împotriva sărăciei, declarat de ONU, au început să elogieze proiectul Millenium ca cel mai bun antidot împotriva terorismului. „E timpul să accelerăm războiul global împotriva sărăciei”, a declarat Laura D’Andrea Tyson, fostă consilieră a lui Clinton, pentru Business Week, pe 3 decembrie 2001.423 Ca şi Soros, Tyson a prezentat proiectul Millennium al ONU ca pe o iniţiativă anti-terorism, care va ataca cauza terorismului: sărăcia. „Odată cu războiul contra sărăciei, americanilor li s-a reamintit, încă o dată, că trăiesc într-o lume de opulenţă nemaiîntâlnită, dar şi de sărăcie cumplită, o lume atât de bine interconectată încât sărăcia şi disperarea dintr-o zonă îndepărtată pot să adăpostească o reţea de terorism care are drept scop distrugerea noastră, într-o

asemenea lume, prosperitatea şi libertatea noastră de acasă depind, într-o măsură din ce în ce mai mare, de dezvoltarea unor ţări precum Afganistan.... „424, a scris Tyson. Tyson i-a făcut reclamă lui Soros şi planului acestuia de a emite „monedă artificială", exprimată în SDR sau Special Drawing Rights, pentru finanţarea programelor anti-sărăcie.425

Şi Jeffrey Sachs a vorbit, după atacurile de la 11 septembrie, în linia Partidului din Umbră. „Cel mai important este să evităm războiul... „, a scris el, în septembrie 2001. „A declanşa un război ca răspuns la un atac terorist ar fi cea mai mare greşealăEl a sfătuit Statele Unite „să se trezească din cele două decenii de ignorare a problemelor stringente din cele mai sărace ţări ale lumii".426 Sachs a dezvoltat subiectul în cartea sa, „The End of Poverty" (n. trad., Sfârşitul sărăciei), apărută în anul 2005. „Indiferent dacă teroriştii sunt săraci, sau bogaţi, sau fac partea din clasa de mijloc, zonele lor de operare sunt societăţi instabile, care se confruntă cu sărăcie, şomaj, creştere rapidă a populaţiei, foamete şi lipsa speranţei. Dacă nu ţintim cauza acestor instabilităţi, nu se poate face mare lucru pentru stoparea terorismului", a scris Sachs.427

în timp ce luptătorii contra sărăciei ai preşedintelui Johnson încercau să domolească revoltele negrilor, cumpărând bunăvoinţa grupărilor militante urbane cu subvenţii guvernamentale, Sachs propunea dirijarea de bani în zonele critice din lume, inclusiv în cele conduse de regimuri corupte, dictatoriale, anti-americane. într-un discurs ţinut în faţa Council on Foreign Relations, în martie 2006, Sachs a declarat: „în fiecare zi ameninţăm pe cineva cu tăierea fondurilor... Asta am încercat să facem în Haiti timp de 20 de ani: pornim robinetul, oprim robinetul. îl pornim şi îl oprim până când ţara va deveni un loc al disperării, fără locuri de muncă, fără venituri, fără nimic... dacă îl tot porneşti şi îl opreşti, nu vei ajunge niciodată la

dezvoltare... vei obţine doar instabilitate”.428

Sachs propunea, în schimb, să pornim robinetul şi să-l lăsăm deschis, indiferent de cât de urât se comportă ţara beneficiară. Cu cât băgăm mai mulţi bani într-o ţară coruptă, sugerează Sachs, cu atât mai mult se va reduce corupţia. „Guvernarea din Africa este modestă pentru că Africa este săracă”, a scris el.429

în ianuarie 2006, atunci când Hamas, gruparea teroristă ce are drept scop anihilarea Israelului, a câştigat majoritatea în parlamentul palestinian, a devenit clar cât de mult este dispus să tolereze Sachs comportamentul nepotrivit al ţărilor beneficiare. Sachs a susţinut, într-un articol, că Vestul ar trebui să continue finanţarea Autorităţii Palestiniene chiar şi sub o conducere Hamas. „Statele Unite şi Europa flutură ameninţări cu impunea sancţiunilor economice aproape zilnica scris el. „Cele mai recente ameninţări vizează noua guvernare Hamas din Palestina... Astfel de manevre sunt nechibzuite... Tăierea ajutoarelor este de natură să sporească haosul... Noua guvernare palestiniană trebuie tratată, cel puţin la început, ca legitimă”.430

Aceste afirmaţii indică posibilitatea ca Millennium Project să finanţeze terorişti. Iar problema nu se opreşte la Hamas. Finanţarea radicalilor este, de altfel, un obiectiv declarat al Millennium Project. în cartea „The End of Poverty”, Sachs îşi anunţă intenţia de a-i ajuta „pe săraci să-şi facă vocea auzită”. „Mahatma Gandhi şi Martin Luther King,r. nu au aşteptat ca cei bogaţi şi puternici să vină în ajutorul lor. Au cerut dreptate şi au luat o poziţie în faţa aroganţei şi a indiferenţei oficiale. Săracii nu pot aştepta ca bogăţii să ridice problema dreptăţii”.431 Prin urmare, Sachs îi va ajuta „să ridice această problemă”.

Sachs spune, în cartea „The End of Poverty”, că după 11 septembrie 2001, „a apărut nevoia de ne concentra pe rădăcinile adânci ale terorismului în societăţile... uzurpate şi abuzate de statele bogate, cum este cazul statelor

petroliere din Orientul Mijlociu”.432 El îi critică aspru pe „neoconservatori”

pentru că au instigat la invadarea Irakului şi acuză Statele Unite că au intrat în această ţară nu „ca un eliberator, ci, mai degrabă, ca un cotropitor”.433

De la momentul numirii sale în funcţia de ţar al sărăciei globale, Sachs a dus o campanie continuă de blamare a Statelor Unite - şi a lui George W. Bush personal - „pentru nepăsarea crasă şi iresponsabilă faţă de populaţia săracă din lume”434. Sachs a înfierat Statele Unite pentru faptul de a fi „cel mai zgârcit donator al lumii dezvoltate”.435 Ceea ce îl supără pe Sachs este că America nu şi-a plătit contribuţia anuală de O.7% din Produsul Intern Brut, pe care, susţine el, o datorează Millennium Project.

în realitate, America nu le datorează nimic lui Sachs şi programului acestuia. Nu a semnat niciun acord formal de participare la războiul global al ONU împotriva sărăciei. De fiecare dată când s-au făcut presiuni să se alăture, America a refuzat, afirmând doar o susţinere principială a programului. Diplomaţii americani au fost chibzuiţi şi s-au abţinut de la orice angajament ferm la un program cu costuri imense şi al cărui vehicul administrativ, ONU, era faimos pentru corupţie. Administraţia Bush a promis doar să crească rata ajutorului de dezvoltare la O.15% din Produsul Intern al SUA, lucru pe care l-a făcut în 2003.436 Pe de altă parte, un preşedinte al Partidului din Umbră ar putea răspunde solicitărilor lui Sachs, cu sau fără un acord formal.

Astfel s-a afirmat agentul lui Soros, Jeffrey Sachs, ca noul ţar al sărăciei, nu doar în America, ci în toată lumea. Americanii nu au dorit o lege McCain-Feingold, dar au primit-o oricum. Nu ne-am dorit o lege Motor Voter în mod special, dar astăzi o avem în vigoare. Nu am cerut un război global contra sărăciei, dar, totuşi, avem unul. Acestea sunt instrumentele şi rezultatele domniei

Partidului din Umbră.

CAPITOLUL 12
REVOLUŢII DE CATIFEA

în căutarea utopiei sale, Soros joacă după propriile reguli. Nu se împiedică de legi şi guverne care i-ar putea da planurile peste cap. Nu va ezita să încerce răsturnarea prin forţă a guvernelor despre care decide că sunt tiranice sau nedrepte. Este un manipulator al tuturor mijloacelor posibile. Va încerca să provoace revoluţie de sus, dar şi de jos, prin orice mijloc care i-ar putea fi util în acest scop. „Munca cu guverne poate să fie mai eficientă, dar munca în ţări ale căror guverne sunt ostile poate fi şi mai profitabilă", a explicat Soros, în cartea „The Bubble of American Supremacy". în ţările ostile, „este importantă susţinerea societăţii civile pentru a ţine flăcării libertăţii aprinsă", a explicat el. „Opunându-se imixtiunii guvernamentale, fundaţia poate alerta populaţia că guvernul face abuz de autoritate".437

Păstrarea „flăcării libertăţii aprinse" şi „opunerea faţă de imixtiunea guvernamentală" pot lua forme diverse - de la a importa copiatoare fără autorizaţie, aşa cum a făcut Soros, în Ungaria, în 1984, până la a plăti armate de zeci de mii de activişti pentru a ocupa străzile. Soros numeşte aceste acţiuni subversive „mobilizări ale societăţii civile". Fie că au fost accidentale sau gândite, protestele finanţate de Soros au luat, uneori, în anumite părţi ale lumii, forme violente.

în ceea ce priveşte aspectele pozitive, Soros a contribuit la finanţarea „revoluţiei de catifea" care a accelerat căderea unui regim comunist muribund şi l-a propulsat pe dramaturgul disident, Vaclav Havel, la preşedinţia Cehiei, în 1989. Chiar şi astăzi, oamenii din fostul bloc sovietic folosesc adesea termenul „revoluţie de catifea" pentru a descrie loviturile de palat sponsorizate de Soros.438 Termenul de „revoluţie colorată" s-a aplicat răsturnărilor de regim finanţate de Soros deoarece, în cel

puţin trei cazuri recente, rebelii şi-au asociat cauza cu o culoare sau o floare: un trandafir roşu în Georgia, culoarea portocaliu în Ucraina şi o lalea galbenă în Kirghistan. Cele trei evenimente, care au avut loc în 2003, 2004 şi 2005, au fost numite

Revoluţia Roşie, Revoluţia Portocalie şi Revoluţia Galbenă sau a Lalelei.

De la Mişcarea „Solidaritatea" din Polonia anilor '80, la acţiunea nereuşită de a-l înlătura pe preşedintele din Belarus, Alexander Lukaşenko, în martie 2006, mâna ascunsă a lui Soros a lucrat în multe cazuri de revolte în fostul bloc sovietic. însă căderea comunismului nu a însemnat un sfârşit al acţiunilor subversive ale lui Soros şi nici nu le-a încetinit ritmul. „Fundaţiile mele au contribuit la schimbarea democratică de regim din Slovacia, în 1998, Croaţia, în 1999, Iugoslavia, în 2000, mobilizând societatea civilă pentru a scăpa de Vladimir Meciar, Franjo Tudjman, respectiv Slobodan Miloşevici" se laudă Soros.439

în elaborarea strategiei pentru aceste mobilizări, Soros s-a inspirat din învăţăturile lui Gene Sharp, fost politolog de la Harvard. Sharp a făcut închisoare, timp de nouă luni, pentru că a refuzat să se înroleze în timpul războiului din Coreea, iar, ulterior, a fost secretar al lui A.J. Muşte, un auto-declarat pacifist creştin, co-fondator al Partidului Muncitorilor Troţkişti din America. Sharp a pus la punct metode practice pentru a răsturna regimuri fără a recurge la arme, în mai multe lucrări, precum „The Politics for Non-violent Action and Waging Nonviolent Struggle" (n. trad., Politici de acţiune pacifistă şi cum se poartă luptele non-violente). El s-a afirmat ca guru al mecanismelor de schimbare a regimurilor prin acţiune directă. Sharp a înfiinţat, în 1983, Albert Einstein Institution pentru a-şi promova tehnicile de acţiune directă şi a colaborat cu Soros în orchestrarea Revoluţiei Portocalii din Ucraina şi debarcarea lui Miloşevici care a urmat intervenţiei NATO.440

Potrivit lui Sharp, cheia înlăturării unui regim ostil era să-i sabotezi capacitatea de a se lupta cu adversarii. Acesta era un proces de durată, care presupunea o infiltrare lentă în zonele strategice din guvernarea ţintită, în special în departamentele de poliţie, armată şi informaţii. Astfel, regimul ţintit putea fi, în cele din urmă, „constrâns, în sensul în care populaţia, armata şi resursele nu mai puteau fi la fel de performante pentru a-l ţine la putere au scris Peter Ackerman şi Christopher Kruengler, doi dintre discipolii lui Sharp, în cartea lor, „Strategic Nonviolent Conflict: The Dynamics of People Power in the Twentieth Century".441

Revoluţiile de catifea ale lui Soros au urmat îndeaproape modelul lui Sharp, prin infiltrări constante, folosind acţiunile umanitare ca vehicul predilect. într-un discurs ţinut în anul 1996, preşedintele croat, Franjo Tudjman, a descris modul în care acest proces s-a desfăşurat în ţara sa: „[Soros şi aliaţii săi] şi-au întins tentaculele în toată societatea noastră. Soros... avea aprobarea... de a strânge şi distribui ajutoarele umanitare... noi... le-am permis să facă aproape tot ce au vrut... Au implicat în reţeaua lor... oameni de toate vârstele şi din toate categoriile sociale - de la elevi de gimnaziu, la studenţi la Jurnalism, lectori universitari şi academicieni - încercând să-i câştige de partea lor cu bani. Este vorba de oameni din toate domeniile: cultural, economic, ştiinţific, medical, juridic sau jurnalistic... [Scopul este să] controleze toate domeniile vieţii...să creeze un stat în interiorul unui stat

„442

Tudjman a jurat să-i stârpească pe agenţii lui Soros, dar a murit de cancer la stomac înainte să finalizeze această epurare. O „guvernare de catifea", aprobată de Soros şi condusă de preşedintele Stipe Mesici, a preluat puterea în ianuarie 2000.

Maniera lui Soros de „schimbare democratică a

regimului” nu este întotdeauna chiar democratică. în Serbia, de exemplu, protestatarii lui Soros au umplut străzile din Belgrad pentru a opri un scrutin electoral care era în desfăşurare. Votul a fost suficient de strâns pentru se organiza, potrivit legislaţiei iugoslave, un al doilea tur de scrutin. Dar activiştii Otpor - o grupare militantă a tinerilor, cu 70.000 de membri, finanţată de Soros - nu au aşteptat al doilea tur de scrutin. Revoluţia de catifea din Iugoslavia a început chiar în ziua alegerilor, pe 26 septembrie 2000. Candidatul Vojislav Kostunica a câştigat 48.9% din voturi, iar Miloşevici a câştigat 38.6%. Potrivit legii iugoslave, câştigătorul trebuia să obţină peste 50% din voturi. Un al doilea tur de scrutin a fost programat pentru 8 octombrie, dar Kostunica a refuzat să participe, invocând exit-poll-uri care contraziceau rezultatele oficiale.443 De fapt, ambele părţi au fraudat prin vot multiplu, potrivit respectatei publicaţii britanice, Janes Sentinel.444 Cu toate acestea, media sponsorizată de Soros a văzut doar frauda lui Miloşevici şi i-a cerut demisia. Şi Kostunica i-a cerut lui Miloşevici să se retragă.445

Convenţia de non-violenţă a fost doar o vorbă goală pentru activiştii Otpor. Pe 5 octombrie 2000, când au orchestrat lovitura de stat, mulţi nu s-au bazat pe cântece religioase, ci pe pumni, pe lovituri cu tocul cizmei, pe arme şi pe cocktail-uri Molotov.446 Pe 5 octombrie, revoluţionarii au luat cu asalt Belgradul, au dat foc clădirii Parlamentului şi sediului televiziunii publice RTS.447 Potrivit publicaţiei Janes Sentinel, trupe de activişti Otpor, înarmaţi cu arme kalaşnikov, mortiere şi arme anti-tanc lansate de pe umăr, au creat puncte de control în tot Belgradul.448 în acelaşi timp, activiştii Otpor s-au dat peste cap pentru a calma poliţia sârbă şi, pe cât posibil, pentru a le câştiga simpatia şi sprijinul. Această stratagemă era în concordanţă cu învăţăturile lui Gene Sharp, al cărui tratat, „The Politics of Nonviolent Action”, a

fost adaptat de către activiştii Otpor, în limba sârbă, într-o broşură intitulată „Otpor User Manual” (n. trad., Manualul Otpor) şi distribuit membrilor. într-o relatare admirativă a loviturii de stat, publicaţia New Republic a scris: „în definitiv, Otpor a declanşat o revoluţie fără vărsare de sânge prin excelenţă - o combinaţie între marketing deştept şi curte abilă făcută poliţiei sârbe... Şi-au împrăştiat, cu bună ştiinţă, adepţii în toate provinciile Iugoslaviei, fără să se limiteze la metropole precum Belgrad sau Novi Sad. în acest fel, regimului i-a fost greu să-i elimine. Şi au ţinut cont de principala dispoziţie dată de Sharp: s-au împrietenit cu poliţia şi armata. Le-au trimis flori soldaţilor. La fiecare demonstraţie se foloseau de umor pentru a convinge poliţia că nu au nicio intenţie să folosească violenţa fizică. După cum am scris Ackerman şi DuVall [discipolii lui Sharp], într-un editorial recent, «regimurile pică atunci când apărătorii lor au imperfecţiuni»„.449

Tacticile îndrăzneţe ale Otpor l-au convins pe Miloşevici că se pregăteşte un război lung şi sângeros. El s-a retras pentru a evita un război civil sau o intervenţie a NATO. Preşedintele demis a fost arestat şi trimis în Olanda, în faţa Curţii Internaţionale de Justiţie de la Haga. Potrivit jurnalistului britanic Neil Clark, Soros a petrecut nouă ani pentru a pune la punct această lovitură de stat, perioadă în care a finanţat rezistenţa sârbă cu peste 100 de milioane de dolari. „începând cu anul 1991, Soros a pompat peste 100 de milioane de dolari în vistieria opoziţiei anti-Miloşevici, finanţând partide politice, edituri şi instituţii media «independente», cum ar fi Radio B92, micuţul şi curajosul post de radio, cu un statut mitologic în vest, dar care, în realitate, era finanţat de unul dintre cei mai bogaţi oameni ai planetei..”.450

Soros şi agenţii săi recunosc deschis că au contribuit la finanţarea şi organizarea activiştilor anti-Miloşevici, inclusiv a organizaţiei radicale Otpor, cu un rol decisiv în

lovitura de stat. „Am fost aici pentru a sprijini societatea civilă - pe oamenii care luptau împotriva regimului lui Slobodan Miloşevici... Cea mai mare parte din munca noastră s-a desfăşurat sub acoperire”, a declarat Velimir Curgus, agent al Soros Foundation Networks, pentru Los Angeles Times.451 în timpul insurgenţei împotriva lui Miloşevici, el a fost înrolat în Fondul pentru o Societate Deschisă - Iugoslavia al lui Soros.

Următoarea manevră de „schimbare democratică a regimului” a avut loc în fosta republică sovietică Georgia. Când preşedintele georgian, Eduard Şevarnadze - el însuşi o figură a revoluţiei democratice din Rusia - l-a acuzat pe Soros, în 2002, de amestec în politica internă, Soros l-a avertizat pe faţă, într-o conferinţă de presă la Moscova, că funcţia sa atârnă de un fir de aţă. în aceeaşi conferinţă, Soros a fluturat ideea că Şevarnadze ar putea să încerce să măsluiască alegerile din Georgia, din 2003. Soros a promis să „mobilizeze societatea civilă” pentru a împiedica orice fraudă la vot. „Mobilizarea societăţii civile este necesară pentru a asigura alegeri libere şi corecte”, a spus Soros. „Asta am făcut în Slovacia, în regimul lui Meciar, în Croaţia, în regimul lui Tudjman, şi în Iugoslavia, în regimul lui Miloşevici”.452

Soros s-a ţinut de promisiune. Un articol din publicaţia britanică Globe and Mail a sintetizat cele întâmplate: „în luna februarie, investitorul miliardar George Soros a început să acţioneze pentru debarcarea preşedintelui georgian Eduard Şevarnadze. în aceeaşi lună, Institutul pentru o Societate Deschisă a plătit deplasarea lui Giga Bokeria, activist de 31 de ani din Tbilisi, în Serbia, pentru a se întâlni cu membri ai mişcării de rezistenţă Otpor şi pentru a învăţa cum s-au folosit aceştia de demonstraţiile de stradă pentru a-l înlătura pe dictatorul Slobodan Miloşevici”.453 în vara acelui an, Soros a adus activişti Otpor în Georgia pentru a instrui 1000 de studenţi activişti.

între timp, postul de televiziune Rustavi-2, finanţat de Soros, a început să difuzeze, săptămânal, un documentar american intitulat „Bringing Down a Dictator” (n. trad., Cum să dobori un dictator). Filmul relata, pas cu pas, modul în care a fost dat jos Slobodan Miloşevici. Producătorul filmului a fost Peter Ackerman, fost radical al generaţiei ’60, care, ulterior, s-a îmbogăţit din brokeraj în timp ce lucra cu Michael Milken în legendara firmă de obligaţiuni speculative Drexel Burnham Lambert. Ackerman a plecat din firmă în momentul în care Milken a fost trimis la închisoare pentru că a încălcat reglementările pieţei de capital. Din acel moment, Ackerman s-a concentrat pe o altă activitate - instigarea la revoluţii de catifea. Organizaţia sa, Center on Strategic Non-Violence, cu sediul în Washington DC, instruieşte activişti din multe ţări în tainele protestelor şi ale demonstraţiilor, după principii similare celor din broşurile revoluţionare ale lui Gene Sharp.

Documentarul lui Ackerman a avut o importanţă capitală în instruirea insurgenţilor georgieni. „Săptămânal, timp de luni întregi, televiziunea independentă Rustavi-2 a difuzat documentarul «Bringing Down a Dictator», urmat de o rubrică în care georgienii discutau semnificaţiile filmului asupra mişcării din ţara lor”, a relatat publicaţia New Republic. „în cele zece zile de nelinişte care au precedat căderea lui Şevarnadze, televiziunea a crescut frecvenţa emisiunilor..”. Unul dintre liderii revoluţionari a declarat pentru Washington Post: „Filmul a fost cel mai important. Toţi demonstranţii cunoşteau tacticile revoluţiei din Belgrad pe dinafară pentru că fusese difuzat filmul... Toţi ştiau ce trebuie să facă”454

în ziua alegerilor, complotiştii erau pregătiţi. Imediat ce Şevarnadze şi-a anunţat victoria, televiziunea Rustavi-2, finanţată de Soros, a început să difuzeze exit-poll-uri care contraziceau rezultatele oficiale. Sociologii care au făcut sondajele de opinie erau, la rândul lor, plătiţi de Soros.

Protestatarii au ocupat străzile, sub coordonarea activiştilor instruiţi în Serbia. Autobuzele au adus întăriri din provincie, iar demonstranţii au asediat clădirea Parlamentului, acuzând fraudarea alegătorilor. Şevarnadze nu a avut de ales. Decât să arunce ţara într-un război civil, a ales să se retragă, pe 23 noiembrie. „Sunt încântat de ceea ce s-a întâmplat în Georgia şi sunt foarte mândru că mi-am adus contribuţia", a declarat Soros pentru Los Angeles Times.455

Adepţii „acţiunii strategice non-violente" susţin că, dacă un regim ticălos trebuie dat jos, atunci e mai bine să-l dai jos prin mită, şantaj, sondaje măsluite, fraudă la vot şi demonstraţii de stradă plătite, decât prin metode sângeroase, precum invaziile sau loviturile de stat armate. Din perspectiva *RealPolitik*, se poate admite o astfel de poziţie. Dar lecţia predată nu face parte din procesul democratic. Şi rămâne o întrebare mai dificilă: Ce înseamnă un regim ticălos? Cine stabileşte că este ticălos?

„Cred cu tărie în valorile unei societăţi deschise", a declarat Soros pentru Washington Post, în august 2003. „în ultimii 15 ani, mi-am canalizat toată energia pentru propagarea acestor valori peste hotare. Acum o fac în Statele Unite".456

Venind de la Soros, această declaraţie este îngrijorătoare. Din vorbele lui, reiese clar că el crede că America, sub conducerea lui Bush, seamănă cu Serbia condusă de Slobodan Miloşevici, Georgia condusă de Eduard Şevarnadze şi Ucraina condusă de Viktor Ianukovici.

Soros recunoaşte, desigur, că problema lui legată de Bush va dispărea rapid. Bush se va retrage, în mod voluntar, în ianuarie 2009, atunci când îi va expira mandatul. Din nefericire, Soros a explicat foarte clar că lupta pe care o duce nu este împotriva lui Bush personal, ci împotriva viziunii asupra lumii pe care acesta o reprezintă şi a „supremaţiei americane din spatele acestei

viziuni. Orice preşedinte care acceptă ceea ce Soros a descris drept „balonul de săpun al supremaţiei americane” este un adversar al „societăţii deschise”, aşa cum o definesc Soros şi aliaţii săi politici. întradevăr, orice preşedinte care, asemenea lui Bush, este creştin practicant, este, de asemenea, un adversar al utopiei lui Soros. Chiar înaintea alegerilor din 2004, Soros a declarat pentru New Yorker: „Separaţia dintre biserică şi stat, fundamentul democraţiei noastre, este compromisă în mod de clar de un preşedinte «renăscut spiritual». Ne temem că, din cauza fundamentalismului islamic, nu mai există separaţie între biserică şi stat şi, totuşi, ne pregătim să compromitem acest principiu aici”.457

Chiar aşa să fie? Incapacitatea lui Soros de a face o distincţie între Ayatollah Aii Khamenei şi preşedintele Bush subliniază pericolul iminent pe care îl reprezintă gardienii auto-proclamaţi - şi, invariabil, auto-declaraţi ca neprihăniţi - ai virtuţii civice şi profeţii utopiei. Cu fiecare regim pe care îl răstoarnă nerăbdarea acestor revoluţionari cu procesul democratic creşte în mod inevitabil. S-au obişnuit deja să-şi atingă scopurile. O astfel de putere îmbată - şi, în cele din urmă, orbeşte - mai ales când cei care o exercită cred că luptă pentru o cauză nobilă.

Soros şi tovarăşii săi din frăţia virtuţii s-au arătat deja iritaţi de capriciile şi tarele procesului democratic din ţara lor. Atunci când nu le iese pasenţa la urne, ei declară că opoziţia nu a câştigat, dar a orchestrat o lovitură de stat. Când un lider ales în mod democratic pune în aplicare o politică de război aprobată de Congres şi susţinută prin referendum de americani, acel lider îi aduce aminte lui Soros de „nemţi” şi este catalogat drept „un pericol pentru lume”, iar înlăturarea lui devine „prioritatea mea de grad zero”.

Având în vedere metodele folosite de Soros prin alte părţi, există motive serioase de îngrijorare. O parte din

aceste metode şi-au făcut deja apariţia în politica americană. Acuzaţiile belicoase de fraudă la vot şi apelurile la intervenţia ONU, făcute de lideri de prim-rang ai democraţilor, le ţiuie în urechi americanilor. însă, pentru George Soros, astfel de solicitări şi apeluri exagerate, adresate autorităţilor internaţionale, reprezintă politica de zi cu zi şi au avut deja consecinţe profunde în ţări precum Kirghistan, Albania şi Ucraina.

Cei care îl apără pe Soros spun că puciurile sale de catifea sunt făcute din mărinimie şi susţin că acesta a eliberat milioane de oameni de sub tirania unor despoţi ca Slobodan Miloşevici. Poate că este aşa. Dar cazurile proaste fac legi proaste. America nu este Iugoslavia, iar George Bush - oricât l-ar dispreţul criticii săi - nu este un tiran. Soros şi aliaţii săi nu pot face această distincţie. Ei nu au acceptat niciodată rezultatul a două scrutinuri naţionale consecutive în America. „Preşedintele Bush a venit la Casa Albă fără un mandat clar - a fost ales preşedinte la o diferenţă de un singur vot în Curtea Supremă", a acuzat Soros, în 2004.458 în noaptea alegerilor din 2004, în timp ce americanii aşteptau numărătoarea voturilor, moderatorul de la PBS, Bill Moyers, s-a alăturat unei dezbateri în cadrul emisiuni „Charlie Rose Show".

„Dacă Kerry va câştiga aceste alegeri cu un scor strâns, cred sincer că se va încerca un puci", a declarat, de bună voie, Moyers.

„Ce vrei să spui prin puci?" a întrebat Rose.

„Vreau să spun dreapta nu va accepta", a replicat Moyers.459

Cuvintele lui Moyers au părut ciudate şi nelalocul lor într-un discurs despre rezultatele alegerilor din America. Dar în universul Partidului din Umbră, ai cărui locuitori privesc administraţia Bush ca pe un stat poliţienesc incipient şi SUA ca pe o ameninţare imperială, aceste cuvinte nu sunt deplasate.

Bill Moyers este unul dintre cei mai apropiaţi confidenţi şi colaboratori politici ai lui Soros şi a fost administrator fiduciar al Institutului pentru o Societate Deschisă. Moyers a fost cel care l-a ajutat pe Soros să orchestreze campania pentru legea McCain-Feingold, care a deschis uşile pentru ca Partidul din Umbră să preia puterea, în 2004. în timpul campaniei electorale din 2004, doar trei oameni aveau acces frecvent la Soros, iar Bill Moyers era unul dintre ei, alături de Harold Ickes şi Peter Lewis, agenţi ai Partidului din Umbră.460

Este greu de spus ce anume a cauzat răspunsul paranoic al lui Moyers, câtă vreme declaraţiile oficiale ale republicanilor erau în direcţia acceptării înfrângerii într-un scrutin electoral pe care era posibil să-l câştige (vezi, de pildă, victoria la milimetru a lui Kennedy în faţa lui Richard Nixon, în 1960, sau înfrângerea lui Ashcroft de către un contracandidat ilegal, în 2000). Singura încercare de a schimba rezultatul unui scrutin naţional, în ultimii 100 de ani, a fost făcută de Al Gore, în anul 2000, atunci când a încercat renumărarea voturilor în trei comitate atent selecţionate din Florida. îngrijorarea lui Moyers ar putea fi privită, mai degrabă, drept o proiecţie - una de preempţiune, dacă ne gândim că acuzaţiile de fraudă şi puciuri politice, inclusiv cele anticipate de Moyers în acea seară, au fost tema predilectă a stângii în ultimele două scrutinuri electorale,

Pe urmele lui Moyers, tot Partidul Democrat a jucat rolul victimei cu mult înainte ca voturile să fie numărate. Liderii Partidului Democrat au mobilizat o „echipă SWAT”, de 6000 de avocaţi pregătiţi să atace rezultatele alegerilor sub orice pretext.461 Un document oficial al democraţilor îi îndemna pe activişti să reclame intimidarea votanţilor chiar şi fără dovezi.462

Această campanie de a trata alegerile ca şi cum ar avea loc în Republica Bananieră, şi nu în Statele Unite, a culminat cu scrisoarea pe care Eddie Johnson, membră a

Congresului, i-a trimis-o Secretarului General al ONU, Kofi Annan, în care solicita ca Naţiunile Unite să monitorizeze alegerile. „Suntem extrem îngrijoraţi de faptul că dreptul cetăţenilor americani de a vota în alegeri libere şi corecte este, din nou, pus în pericol”, a scris ea, adresându-se unui organism a cărui Comisie pentru Drepturile Omului era condusă de dictatura din Libia.463

Steve Buyer, republican din Indiana, a reuşit cu greu să oprească demersul lui Johnson, tăindu-i finanţarea. Buyer a adăugat un amendament la un plan de ajutor extern, aflat pe rol, prin care bloca orice demers al unui oficial american de a folosi fondurile stabilite pentru a plăti observatori ai Naţiunilor Unite. Mişcarea lui Buyer a înfuriat-o pe Corrine Brown, membră a Camerei Reprezentanţilor, care i-a acuzat pe republicani că „au furat alegerile” din anul 2000. Ea a scris, repetându-i, parcă, cuvintele lui Moyers: „Vin din Florida, unde tu şi alţii aţi luat parte la ceea ce eu numesc lovitură de stat în Statele Unite. Trebuie să ne asigurăm că acest lucru nu se va repeta”.464

Atunci când amendamentul Buyer a fost supus votului, democraţii din Camera Reprezentanţilor au votat covârşitor - cu un raport de 5 la 1 - pentru aducerea observatorilor ONU. 161 de membri ai Camerei Reprezentanţilor - toţi democraţi - au votat împotriva propunerii lui Buyer. Măsura de blocare a observatorilor ONU a trecut cu o majoritate subţire, de 243 de voturi „pentru” şi „161” împotrivă. Doar 33 de democraţi au trecut peste partid şi au votat pentru amendamentul lui Buyer şi împotriva observatorilor ONU.465 A fost pentru prima dată când legiuitorii americani au încercat, pe faţă şi într-un număr atât de mare, să permită amestecul extern în alegerile din Statele Unite - ca să nu mai spunem că ar fi fost vorba de amestecul unui organism ca ONU, corupt moral şi condus de regimuri tiranice.

Perturbările nu s-au terminat aici. După alegeri,

democraţii insurgenţi au contestat numărătoarea voturilor din Senat. Şi de această dată au eşuat, dar nu înainte ca Hillary Clinton să profite de ocazie pentru a ţine un discurs în care a desfiinţat sistemul electoral american.466

într-o dizertaţie despre stânga, un activist a rememorat: „în anii ’60, i-am dispreţuit pe liberali pentru că ei credeau în «proces» - în domnia legii care a pus piedici agendei noastre radicale”.467 Un dispreţ asemănător poate fi văzut în rândurile Partidului din Umbră. Pentru adepţii săi, un scrutin electoral din America nu decide nimic - nici legitimitatea preşedintelui ales, nici politicile la care acesta s-a angajat. Războiul din Irak este „ilegal” chiar dacă ambele partide i-au dat undă verde în Congres a priori, chiar dacă americanii l-au reales pe comandantul suprem după ce războiul începuse deja. în mintea războinicilor Partidului din Umbră, nobleţea transcendentală a scopului lor - acela de a pune capăt opresiunii şi ameninţării „supremaţiei americane” - va justifica aproape orice mijloc politic.

în asta constă pericolul a ceea ce Soros a făurit. El şi-a construit o armată de aliaţi radicali, care de mult timp sunt în război cu sistemul american, şi a făcut acest lucru deoarece, în pofida faptului că este o eminenţă a finanţelor, el este, la rându-i, un intrus şi un radical. Folosindu-se pe puterea pe care i-o dă portofelul şi de viziunea sa remarcabil de manipulatoare, Soros a construit un partid, un partid din umbră fără precedent în istoria Americii. Nu este un partid în stil american, care să dea socoteală oamenilor şi să se supună voinţei lor, e mai mult un partid leninist de avangardă, la fel de conspirativ şi la fel de greu de tras la răspundere. Mai mult decât atât, este un partid inautentic construit de un mogul financiar, specializat în manipularea banilor şi a pieţelor financiare. Soros şi-a ţesut conspiraţia din elemente instituţionale adunate din fiecare nivel al ierarhiei sociale existente. Partidul din Umbră are, astfel, o dimensiune la care leniniştii nici nu ar

fi putut să viseze. Este partidul rebelilor, dar şi al suveranilor - o structură corporatistă a capitalului şi a forţei de muncă. O structură care s-a insinuat în inima sistemului american.

MULŢUMIRI

Le mulţumim lui Georges Borchardt, agentul nostru literar, editorului nostru Joel Miller, publicistului nostru David Dunham, managerului nostru de proiect, Alice Sullivan, şi tuturor oamenilor minunaţi de la Thomas Nelson, Inc., în special vicepreşedintelui executiv Michael Hyatt, a cărui viziune şi coordonare au făcut posibilă această carte.

îi mulţumim, de asemenea, editorului NewsMax, Christopher Ruddy, pentru amabilitatea de a ne permite să folosim pasaje din articolul lui Richard Poe, „George Soros' Coup" (NewsMax Magazine, mai 2004), reproduse în această carte, în special în Capitolul 5.

David Horowitz doreşte să îi mulţumească asistentei sale, Elizabeth Ruiz, care a ţinut la distanţă forţele haosului în timp ce el a lucrat la această carte.

Richard Poe îi mulţumeşte, în mod deosebit, Sfântului Tadeu, protectorul celor fără de speranţă, şi dedică această carte, în semn de adâncă recunoştinţă, Sfintei Fecioare de la Fatima.

NOTE

Sam Hananel, „MoveOn to Democratic Party: 'We Bought It, We Own It", Associated Press, 10 decembrie 2004.

2 George Soros, George Soros on Globalization (Public Affairs, 2002), 21.

3 Allen R. Myerson, „Currency Markets; When Soros Speaks, World Markets Listen", New York Times, 10 iunie 1993, DI.

4 Ibid.

5 George Trefgarne & Marcus Warren, „Soros Sparks Turmoil in World Shares", Telegraph (London), 14 august

1998.

6 George Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve (John Wiley & Sons, 1995), 221.

7 Discursul congressman-ului Henry Gonzalez, Congressional Record, 18 iunie 1993.

8 Interviu cu George Soros, CNN, 20 mai 2003

9 Laurie Mylroie, The War Against America: Saddam Hussein and the World Trade Center Attacks (ReganBooks, 2001), 78-87.

10 Laurie Mylroie, „The World Trade Center Bomb:Who Is Ramzi Yousef? And Why Does It Matter?" National Interest, Winter 1995/1996.

11 Mylroie, The War Against America, 88-105.

12 Ibid., 4.

13 Micah Morrison, „The Iraq Connection", Wall Street Journal, 5 septembrie 2002.

14 Susan Page, „Clinton: Don't 'Overreact;' Urges Calm After Bombing", Newsday (New York City edition), 2 martie 1993, 5; John W. Mashek, „White House Feeling Tremors from Bombing", Boston Globe, 2 martie 1993, 17; „Clinton Says He Thinks About Personal Safety", Associated Press, 2 martie 1993; „Clinton Appeals to Americans: 'Don't Overreact' to Bombing", Associated Press, 1 martie 1993.

15 Walter R. Mears, „Everyday Violence Greater Threat Than Terrorism", Associated Press, 2 martie 1993.

16 Steven Emerson, American Jihad: The Terrorists Living Among Us (The Free Press, 2002), 29.

17 George Soros, The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power (Public Affairs, 2004), 18,26.

18 E.S. Browning, „The World Will Be Watching As U.S. Stock Trading Resumes", Wall Street Journal, 17 septembrie 2001.

19 Susan Pulliam, „Some Managers of Hedge Funds

are Betting Against U.S. Stocks", „Wall Street Journal, 20 septembrie 2001.

20 n.trad., Indicele care urmăreşte evoluţia celor mai importante 30 de companii din SUA

21 Wes Vernon, „Soros: Patriotism Ends at the Stock Market", NewsMax.com, 25 septembrie 2001.

22 Dirk Beveridge, „Soros: Attacks Will Speed Downturn", Associated Press, 19 septembrie 2001.

23 Interviu cu George Soros realizat de Andrew Stevens, The N.E.W. Show, CNN, Hong Kong, 19 septembrie 2001.

24 Cuvântarea lui George Soros la The Asia Society Hong Kong Center llth Annual Dinner, Hong Kong, 19 septembrie 2001.

25 Jonathan R. Laing, „Securities Fund Shuns Wall Streets Fashions, Prospers in Hard Years", Wall Street Journal, 28 mai 1975,1,23.

26 Brian Wesbury, „The mai bun imbold economic: victoria", Wall Street Journal, 14 septembrie 2001.

27 „Soros face un apel pentru 'schimbarea regimului' în SUA", BBC News, 30 septembrie 2003.

28 Laura Blumenfeld, „Buzunarele adânci ale lui Soros vs. Bush", Washington Post, 11 noiembrie 2003, A03.

29 Ibid.

30 George Soros, The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power (Public Affairs, 2004), 18.

31 Ibid., 22.

32 Ibid., 4.

33 Ibid.. 10.

34 Ibid., 12-13.

35 Ibid., xi.

36 „Soros Prepared to Dig Deep to Oust Bush", Guardian, 29 ianuarie 2004.

37 Connie Bruck, „The World According to Soros", New Yorker, 23 ianuarie 1995,64.

38 „Soros Gets Splattered in Ukraine”, BBC News (online), 31 martie 2004.

39 David Holley, „Soros Invests in His Democratic Passion: The Billionaires Open Society Institute Network is Focusing on Central Asia Now”, Los Angeles Times, 5 iulie 2004, A6.

40 Daniel Ellsberg, Secrets: A Memoir of Vietnam and the Pentagon Papers (Viking, 2002).

41 Ellsberg, Secrets, 2002; Seymour M.Hersh, „Kissinger and Nixon in the White House”, Atlantic, mai 1982.

42 Seymour M.Hersh, „Kissinger and Nixon in the White House”, Atlantic Monthly, mai 1982.

43 Aryeh Neier, Taking Liberties: Four Decades in the Struggle for Rights (Public Affairs, 2003), xix-xxi.

44 US Supreme Court, New York Times Co. v. United States, 403 US 713 (1971).

45 Neier, Taking Liberties, 103-12.

46 United States District Court, Western District of Wisconsin, United States of America v. Progressive, Inc., Erwin Knoll, Samuel Day Jr., and Howard Morland, No. 79-C-98 (1979).

47 Morton H.Halperin and Jeanne M.Woods, „Ending the Cold War at Home”, Foreign Policy, Winter 1990-1991,136.

48 Morton H. Halperin, Jerry Berman, Robert Borosage and Christine Marwick, The Lawless State: The Crimes of the U.S. Intelligence Agencies (Washington DC: Center for National Security Studies, 1976), 5.

49 Morton Halperin, „The Case Against Covert Action”, Nation, 21 martie 1987, 345.

50 Andrea Pringle, „George Soros Opens Washington Office: Wants Open Society Institute to Have Added Impact on Policy” (Comunicat de Presă), Open Society Institute, Washington DC, 10 iunie

2002.

51 Declaraţie Dr. William F. Schulz, Director Executiv Amnesty International 214

USA, Raport Anual, 25 mai 2005.

52 Comunicat de presă: „In New National Ad, ACLU Calls for Investigation Into Presidents Illegal Surveillance of U.S. Citizens", American Civil Liberties Union, 29 decembrie 2005.

53 Byron York, „Soros Funded Stewart Defense", National Review Online, 17 februarie 2005

54 Neier, Taking Liberties, 295-97.

55 David Hogberg, „Funding Terror Foundationally", American Spectator, 25 februarie 2005.

56 Discurs Gara LaMarche, „Another Way in Which 9/11 Changed Everything: The Impact of Counterterrorism and Security Legislation on the Work of Human Rights Defenders", Conferinţa Human Rights House Foundation: „Activists Under Attack: Defending the Right to be a Human Rights Defender", Oslo, Norvegia, 13 octombrie 2004.

57 Susie Day, „Inside the Mind of a (Confused) Terrorist Lawyer", Monthly Review, 25 noiembrie 2002.

58 Joseph P. Fried, „In Muslim Clerics Trial, a Radical Defender; Left-Leaning Lawyer and Revolutionary Sympathizer Comes Back in the Limelight", New York Times, 28 iunie 1995.

59 George Packer, „Left Behind", New York Times Magazine, 22 septembrie 2002.

60 „Moslem Militants Threaten Revenge Attacks on U.S", Agence France Presse, 20 ianuarie 1996.

61 Julia Preston, „Tapes Focus Terror Case Against Sheiks Lawyer", New York Times, 4 octombrie 2004.

62 Packer, „Left Behind".

63 United States v. Ahmed Abdel Sattar, et. al., pp. 7967-8.

64 Byron York, „Soros Funded Stewart Defense", National Review Online, 17 February 2005.

65 Erick Stakelbeck, „Cheerleaders for Terror”, FrontPageMagazine.com, 17 iulie 2003.

66 Statement of the ACLU of Massachusetts Regarding the Prosecution of Lynne Stewart, 17 februarie 2005.

67 Byron York, „Soros Funded Stewart Defense”, National Review Online, 17 februarie 2005.

68 Website-ul BORDC, http://www.bordc.org/, [accesat la 27 mai 2006].

69 Louis Jacobson, „New Organization to Push Liberal Measures”, Roll Call, 23 iunie 2005.

70 Jim Holt, „A States’ Rights Left?”, New York Times Magazine, 21 noiembrie 2004.

71 William F.Hammond Jr., „Soros Ranks Second in N.Y. in Last-Minute Donations”, New York Sun, 2 noiembrie 2004,5.

72 William F. Hammond Jr., „Soros Group Invests in D.A. Race”, New York Sun, 9 septembrie 2004,2.

73 Marc Humbert, „Giuliani: Endorsement for Clinton Proves She’s a Lefty”, Associated Press, 28 martie 2000.

74 John Bachtell, „A Turning Point in New York Politics”, People’s Weekly World, martie 2000.

75 Marc Humbert, „Poll Shows Clinton-Giuliani Races Tightening As She Picks Up Support”, Associated Press, 26 martie 2000.

76 James Bradley, „Nader, Schmader!: A Third-Party Alternative? Try the Working Families Party”, Village Voice, l-7 noiembrie 2000.

77 Ben Smith, „Is the Party Over for Working Families Party Before It Starts?”, New York Observer, 3 noiembrie 2003,1.

78 Tracey Tully, „Labor Unions Pushing Third Party for Workers”, Times Union (Albany), 26 iunie 1998, Al.

79 Steven Malanga, „The Council’s Confederacy of Dunces”, City Journal, Primăvară 2003.

80 R.Emmett Tyrrell, „The ‘Millions for Reparations March You Might Have Missed in the Papers”, New York Sun, 19 august 2002,6.

81 Sol Stern, „ACORN’s Nutty Regime for Cities”, City Journal, Primăvară 2003.

82 „The New York City Council and War”, Gotham Gazette, 3 martie 2003.

83 „New York City Council Passes Anti-War Resolution”, Xinhua News Agency, 13 martie 2003.

84 „New York City Council Passes Resolution Opposing Iraq War”, Deutsche 216

Presse-Agentur, 12 martie 2003.

85 „New York Says No”, Liverpool Daily Echo, 13 martie 2003,2.

86 Andrea Peyser, „Homegrown Weasels Stick It To Brave GIs”, New York Post, 13 martie 2003,10.

87 „The New York City Council and War”, Gotham Gazette, 3 martie 2003.

88 Comunicat de presă: „New York City Joins 250 Communities Upholding Civil Rights and Liberties, Denouncing Parts of Patriot Act”, Bill of Rights Defense Committee (BORDC), Northampton,Massachusetts, 4 februarie 2004.

89 Errol Louis, „Primary’s Real Winners and Losers”, Daily News, 17 septembrie 2004,53.

90 Jennifer Gonnerman, „The People’s Prosecutor”, Village Voice, 28 septembrie 2004,40.

91 Joel Stashenko, „Court Says Party Intruded on Democratic Primary”, Associated Press, 14 octombrie 2004.

92 William F. Hammond Jr., „Next Sheriff of Albany”, New York Sun, 4 octombrie 2004,9.

93 „...And Those Who Evade the Law”, New York Post, 18 octombrie 2004,34.

94 William F. Hammond Jr., „Next Sheriff of Albany”, New York Sun, 4octombrie2004,9.

95 (n.trad. referire la filmul Mr. Smith Goes To Washington, 1939, cu James Stewart în rolul principal. Personajul principal este un om simplu, chemat să ocupe o poziţie vacantă din Senat. Planurile sale se lovesc de corupţia din Senat, dar el nu se lasă bătut.)

96 Ellis Hennican, „Upsetting the Applecart", Newsday, 15 octombrie 2004, A08.

97 Carl Limbacher, „Threat by Hillary Pitbull Spitzer Could be a Crime, Says Top Lawyer", NewsMax.com, 28 iulie 2000.

98 Ibid.

99 Marc Humbert, „Spitzer Warns GOP To Not Use 9-11 For Politics", Associated Press, 29 iulie 2004.

100 Comments by George Soros, „Take Back America Conference", Federal News Service, Washington DC, 3 iunie 2004.

101 Comments by George Soros, „Take Back America" Conference, 3 iunie 2004.

102 Byron York, The Vast Left Wing Conspiracy (Crown Forum/Random House, 2005), 52.

103 Comments by George Soros, „Take Back America" Conference, 3 iunie 2004.

104 Author interview with Rachel Ehrenfeld, 7 februarie 2006.

105 Howard Fineman şi Karen Breslau cu Matthew Cooper, „Hillarys Tailored Universe", Newsweek, 11 mai 1998,32.

106 Barbara Olson, Hell to Pay: The Unfolding Story of Hillary Rodham Clinton (Regnery Publishing, 1999), 31-33,46; Joyce Milton, The First Partner: Hillary Rodham Clinton (William, Morrow and Company, 1999), 22.

107 Barbara Olson, „Hills College Thesis Reveals Her Mind", New York Daily News, 17 ianuarie 2000.

108 David Brock, The Seduction of Hillary Rodham (The Free Press, 1996), 19.

109 Saul Alinsky, Rules for Radicals: A Practical

Primer for Realistic Radicals (Vintage Books, 1989: first edition 1971), xix.

110 Ibid., 163.

111 Ibid., 184-45.

112 Sanford D. Horwitt, Let Them Call Me Rebel: Saul Alinsky-His Life and Legacy (Vintage Books, 1989), 19,27.

113 Ibid., 20.

114 Ibid., 15,17,27.

115 Ibid., 22.

116 Saul D. Alinsky, Rules for Radicals (Vintage Books/Random House, 1989: first edition 1971), 148,150-51.

117 Ibid., 150.

118 Horwitt, Let Them Call Me Rebel, 85-7,103,186.

119 Ibid., 178,194.

120 Ibid., 178,193.

121 Ibid., 176-80.

122 Ibid., 451-505.

123 Peter Collier and David Horowitz, The Kennedys: An American Drama (Encounter Books, 2002: ediţie princeps 1984), 295-98.

124 Jacques Levy, Cesar Chavez: Autobiography of La Causa (W.W. Norton & Company, 1975), 99-148.

125 Saul D. Alinsky, Rules for Radicals (Vintage Books/Random House, 1989: ediţie princeps 1971), 173-74.

126 R. Emmett Tyrrell Jr. with Mark W. Davis, „Madame Hillary: The Dark Road to the White House” (Regnery Publishing, 2004), 59.

127 Richard L. Berke, „Little Left to Chance by Would-Be Party Leader”, New York Times, 1 februarie 2001; Richard L. Berke, „Democrats Choose Close Friend of Clinton to Lead Party”, New York Times, 4 februarie 2001.

128 Tyrrell, Madame Hillary, 21.

129 Ibid., 33.

130 Ryan Lizza, „Welcome to Hillaryland: A Guide to the Clinton Juggernaut”, New Republic, 20 februarie 2006,17.

131 Ibid.

132 Ibid.

133 George Soros, Underwriting Democracy: Encouraging Free Enterprise and

Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe (Public Affairs, 1991), 170.

134 George Soros, The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power (Public Affairs, 2004), 159.

135 Charles Johnson, „Yales Brave New Constitution”, LittleGreenFootballs.com, 9 aprilie 2005.

136 Richard Poe, „Soros Rewrites U.S. Constitution”, Moonbat Central.com, 9 aprilie 2005.

137 R. Emmett Tyrrell Jr. with Mark W. Davis, Madame Hillary: The Dark Road to the White House (Regnery Publishing, 2004), 27-29.

138 Tresa Baidas, „Law School Turf War Ignites: The Federalist Society Views with Emerging ACS”, National Law Journal, Vol. 26, No. 34,26 aprilie 2004,1.

139 Christian Bourge, „Liberal Think Tank Debuts”, United Press International, 7 iulie 2003.

140 Sam Graham-Felsen, „The New Face of the Campus Left”, Nation, 13 februarie 2006; Howard Kurtz, „A Column with Support at Both Ends”, Washington Post, 14 februarie 2005, COL

141 Lowell Ponte, „The ABCs of Media Bias”, FrontPageMagazine.com, 14 octombrie 2004; Richard Poe, „ABC News: The Soros Connection”, RichardPoe.com, 14 octombrie 2004; Greg Pierce, „Inside Politics: The Soros Connection”, Washington Times, 15 octombrie 2004, A08.

142 Scott Johnson, „The $80,000 Misunderstanding”, powerlineblog˙com, 9 aprilie 2005.

143 John Hinderaker, „What Liberals Want: A Progressive Conference on the Constitution Sheds Light on the Real Stakes Involved with the Judiciary”, Weekly Standard, 19 aprilie 2005.

144 Karl R. Popper, All Life is Problem Solving (Routledge, 1999), 110.

145 Michael T. Kaufman, Soros: The Life and Times of a Messianic Billionaire (Random House, 2002), 83.

146 Soros, The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power, 13.

147 Douglas T.Miller and Marion Nowak, The Fifties: The Way We Really Were (Doubleday, 1975), 15.

148 Soros, The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power, ix.

149 George Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism (Public Affairs, 2000), 120.

150 Ibid., 122.

151 Ibid., 134.

152 Chris Hedges, „Honoring Investment that Paid”, New York Times, 15 octombrie 1990.

153 Soros, The Bubble of American Supremacy, 11-12.

154 Neil Clark, „Profile-George Soros: The Billionaire Trader Has Become Eastern Europe’s Uncrowned King and the Prophet of‘The Open Society’But Open to What?”, New Statesman, 2 iunie 2003.

155 Kaufman, Soros, 293.

156 George Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism (Public Affairs, 2000), 122.

157 George Soros, conversaţii cu Byron Wien şi Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve (John Wiley & Sons, 1995), 44.

158 Uriel Heilman, „In Rare Jewish Appearance, George Soros Says Jews and Israel Cause Anti-Semitism, Jewish Telegraphic Agency, 10 noiembrie 2003.

159 Ibid.

160 Discursul Dr. Mahathir bin Mohamad, Organization of the Islamic Conference (OIC) Summit 2003, Putrajaya, Malaysia, 16 octombrie 2003.

161 Heilman, „In Rare Jewish Appearance, George Soros Says Jews and Israel Cause Anti-Semitism".

162 Ibid.

163 Michael T. Kaufman, Soros: The Life and Times of a Messianic Billionaire (Vintage Books/Random House, 2002), 167.

164 Ibid., 32.

165 Bruck, „The World According to Soros", 58.

166 Interview with George Soros, Adam Smiths Money World, Public Broadcasting Service, 15 aprilie 1993.

167 George Soros intervievat de Steve Kroft, 60 Minutes, CBS, 20 decembrie 1998.

168 Kaufman, Soros: The Life and Times of a Messianic Billionaire, 52.

169 Soros, Underwriting Democracy: Encouraging Free Enterprise and Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe, 3-4.

170 Bruck, „The World According to Soros", 59.

171 Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve (John Wiley & Sons, 1995), 241.

172 Soros, The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power, 19-21.

173 George Soros, conversaţii cu Byron Wien şi Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve, 240.

174 Robert Slater, Soros: The Unauthorized Biography (McGraw-Hill, 1996),

20.

175 Kaufman, Soros: The Life and Times *of a* Messianic Billionaire, 102-28; George Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead

of the Curve, 213.

176 Michael Harrington, The Other America (Touchstone/Simon & Schuster, 1997: first edition 1962), l-l8.

177 Harrington, The Other America, 172.

178 Herbert Mitgang, Dangerous Dossiers: Exposing the Secret War Against Americas Most Dangerous Authors (D.I. Fine, 1988).

179 Kaufman, Soros, 180.

180 Kaufman, Soros, 206-07; Mayer, The Money Man, 176.

181 Kaufman, Soros, 183.

182 Connie Bruck, „The World According to Soros", New Yorker, 23 ianuarie 1995,61.

183 Kaufman, Soros, 180.

184 Barry Miles, Ginsberg: A Biography (Harper Perennial/Harper Collins, 1990), 528-29.

185 Jonathan R. Laing, „Securities Fund Shuns Wall Streets Fashions, Prospers in Hard Years", Wall Street Journal, 28 mai 1975,1,23.

186 Robert Slater, Soros: The Unauthorized Biography (McGraw-Hill, 1996), 163-189.

187 Slater, Soros: The Unauthorized Biography, 243.

188 Taki Theodoracopoulos, „Soros is Charitable up to the Tax Break", Sunday Times (London), 22 ianuarie 1995.

189 Soros, The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power, 136.

190 Bruck, „The World According to Soros", 56.

191 Russia's Road to Corruption: How the Clinton Administration Exported Government Instead of Free Enterprise and Failed the Russian People, Speakers Advisory Group on Russia, United States House of Representatives 106th Congress, Washington DC, septembrie 2000.

192 Amy Borrus, „Clinton Can't Put Foreign Policy

Off Any Longer", Business Week, 5 aprilie 1993,37.

193 Bruck, „The World According to Soros", 57.

194 Richard Poe, „George Soros' Coup", NewsMax,May 2004,15; Author interview with Anne Williamson, 16 martie 2004.

195 Interview with George Soros, The Charlie Rose Show, Public Broadcasting 222

Service, 30 noiembrie 1995.

196 David Ignatius, „Who Robbed Russia? Did Al Gore Know About the Massive Lootings?", Washington Post, 25 august 1999, A17.

197 Jeffrey D. Sachs, The End of Poverty (Penguin Press, 2005), 109-130.

198 Soros, Underwriting Democracy, 31 -33.

199 George Soros, „The Centre Cannot Hold", Independent (London), 15 iulie 1991,19.

200 „Gorbachev Fails to Gain Financial Aid", Globe and Mail, 18 iulie 1991, A1.

201 Peter Reddaway, „Questions About Russia's 'Dream Team"'.

Post-Soviet Prospects, vol. 5, no. 5,Washington DC: Center for Strategic and International Studies, septembrie 1997.

202 Chrystia Freeland, Sale of the Century: The Inside Story of the Second Russian Revolution (Abacus/Time Warner, 2005: first edition 2000), 187;Harry Kreisler, ''The Myths of Globalization, Markets, Democracy and Ethnic Hatred: Conversation with Amy Chua", Institute of International Studies, UC Berkeley, 22 ianuarie 2004.

203 Williamson, Contagion-The Betrayal of Liberty: Russia and the United States in the 199Os (unpublished), Chapter 13; Janine R.Wedel, „The Harvard Boys Do Russia", Nation, 1 iunie 1998.

204 Janine R.Wedel, „The Harvard Boys Do Russia", Nation, 1 iunie 1998.

205 James Y. Stem, „Sachs Leaves HIID Amidst Justice Probe”, Harvard Crimson, 7 iunie 1999.

206 Janine R.Wedel, „The Harvard Boys Do Russia”, Nation, 1 iunie 1998;

Mark Whitehouse, „Harvard Partners Accused of Theft”, Moscow Times, 12 august 1997; Martin Finucane, „Feds Sue Harvard Over Russia Plan”, Associated Press, 26 septembrie 2000; „A Difference of Nomenclature: Harvard Should Have Dissolved Scandal-Plagued HIID Utterly and Completely”, Harvard Crimson, 4 octombrie 2000; Press Release: „Harvard Defendants Pay Over $31 Million to Settle False Claims Act Allegations”, US Attorney for the District of Massachusetts, US Department of Justice, 3 august 2005; „Harvard Pays $26 Million to Settle False Claims Case”, White Collar Crime Prof Blog, 8 august 2005; United States District Court, District of Massachusetts,Civil Action no. 00CV11977 DPW,United States of America, Plaintiff v. The President and Fellows of Harvard College, Andrei Shleifer, Jonathan Hay, Nancy Zimmerman,and Elizabeth Hebert, Defendants; „Yale Connection to Harvard Russian Fraud Case”, Yalelnsider.org, 21 septembrie 2002.

207 Michael Lewis, „The Speculator: What on Earth is Multibillionaire George Soros Doing Throwing Wads of

Money Around in Eastern Europe?”, New Republic, 10 ianuarie 1994,19.

208 David Lister and James Bone, „‘Dirty Money’ Scandal Could Top $ 100 Billion’m Times (London), 1 September 1999; David Ignatius, „Who Robbed Russia? Did Al Gore Know About the Massive Lootings?”, Washington Post, 25 august 1999, A17.

209 „Hearing of the House Banking and Financial Services Committee”, Federal News Service, 22 septembrie 1999.

210 Anne Williamson, Contagion-The Betrayal of Liberty: Russia and the United States in the 199Os

(unpublished), Chapter 13; Janine R. Wedel, „The Harvard Boys Do Russia”, Nation, 1 iunie 1998.

211 Anne Williamson, Contagion-The Betrayal of Liberty: Russia and the United States in the 199Os (unpublished), Chapter 13; Janine R. Wedel, Collision and Collusion: The Strange Case of Western Aid to Eastern Europe (Palgrave/St. Martins Press, 2001), 161-63; Janine R.Wedel, „The Harvard Boys Do Russia”, Nation, 1 iunie 1998.

212 „Hearing of the House Banking and Financial Services Committee”, Federal News Service, 15 septembrie 1998.

213 John Tagliabue, „Soros Is Found Guilty in France On Charges of Insider Trading”, New York Times, 21 decembrie 2002, Cl; Floyd Norris, „Insider-Trading Conviction of Soros is Upheld in France”, New York Times, 25 martie 2005,4; Ambrose Evans-Pritchard, „French Court Orders Soros to Pay Pounds 1.6m Insider Trading Fine”, Daily Telegraph, 25 martie 2005,033; Angela Doland, „French Court Upholds Soros’ Conviction”, Associated Press, 14 iunie 2006.

214 Faisal Islam, „Rich Man, Wise Man... „, Observer, 10 martie 2002.

215 Teresa Watanabe and Hector Becerra, „500,000 Pack Streets to Protest Immigration Bills”, Los Angeles Times, 26 martie 2006.

216 Teresa Watanabe and Hector Becerra, „The Immigration Debate: How DJs Put 500,000 Marchers in Motion”, Los Angeles Times, 28 martie 2006.

217 Ben Johnson, „Who’s Behind the Immigration Rallies?”, FrontPageMagazine.com, 29 martie 2006.

218 Johnson, „Who’s Behind the Immigration Rallies?”

219 Barbara Olson, Hell to Pay: The Unfolding Story of Hillary Rodham Clinton (Regnery Publishing, 1999), 101.

220 Edward Klein, The Truth About Hillary (Sentinel/Penguin Group, 2005), 78-82.

221 Klein, The Truth About Hillary, 243-44.

222 Juan Williams, „If Liberals Need Riots, Let Whites Do It;Want to Protest Reaganomics? Some Advice From Those Who Lit the Fire Last Time”, Washington Post, 13 iunie 1982, Cl.

223 Richard A. Cloward and Frances Fox Piven, „The Weight of the Poor: A Strategy to End Poverty”, Nation, 2 mai 1966,510-517.

224 Richard Rogin, „Now Its Welfare Lib”, New York Times, 27 septembrie 1970,31,73-76,80-83.

225 Nick Kotz and Mary Lynn Kotz, A Passion for Equality: George Wiley and the Movement (W.W.Norton & Company, 1977), 76,79,91.

226 Richard A. Cloward and Richard M. Elman, ’’The First Congress of the Poor”, Nation, 7 februarie 1966,148-151.

227 Premilla Nadasen, Welfare Warriors: The Welfare Rights Movement in the United States (Routledge, 2005), 39.

228 William Borders, „Welfare Militant On the Way Up: George Alvin Wiley”, New York Times, 27 mai 1969,32.

229 Frances Fox Piven and Richard A. Cloward, Poor Peoples Movements:

Why They Succeed, How They Fail (Vintage Books/Random House, 1979: first edition 1977), 277-78.

230 Rogin, „Now Its Welfare Lib”, 31,73-76,80-83.

231 Mark Toney, „Revisiting the National Welfare Rights Organization”, Color- Lines, Volume 3, Number 3, Fall 2000;

William Borders, „Welfare Militant On the Way Up: George Alvin Wiley”, New York Times, 27 mai 1969,32.

232 Rogin, „Now It’s Welfare Lib”, 76.

233 Stem, „ACORN’s Nutty Regime for Cities”.

234 Cloward and Piven, ’’The Weight of the Poor: A

Strategy to End Poverty", 511-12.

235 Vincent Cannato, The Ungovernable City: John Lindsay and the Struggle to Save New York (Basic Books, 2002: first edition 2001), 541.

236 Steven Malanga, „The Myth of the Working Poor",City Journal, Volume 14, Number 4, Autumn 2004,26-37.

237 Cannato, The Ungovernable City, 541.

238 Heather MacDonald, „Compassion Gone Mad", City Journal, Volume 6, Number 1, Winter 1996.

239 Cannato, The Ungovernable City, 539.

240 Stern, „ACORN's Nutty Regime for Cities".

241 Nadasen,Welfare Warriors, 34.

242 Marvin Olasky, The Tragedy of American Compassion (Good News Publishers, 1992), 180-183.

243 Speech by Rudolph W. Giuliani, „Reaching Out to All New Yorkers by Restoring Work to the Center of City Life", Republic National Bank, Manhattan, 20 iulie 1998.

244 Jason DeParle, „What Welfare-to-Work Really Means".

245 Jack Beatty, „The Language of the Unheard", Nation, 8 octombrie 1977, 341-43.

246 Frances Fox Piven and Richard A. Cloward, Poor Peoples Movements: Why They Succeed, How They Fail (Vintage Books/Random House, 1979: first edition 1977), 20.

247 Piven and Cloward, Poor Peoples Movements, 4-5,15,23-24.

248 Guida West, The National Welfare Rights Movement (Praeger Press, 1981), vii-ix.

249 Richard Rogin, „Now Its Welfare Lib", New York Times, 27 septembrie 1970,80.

250 Saul D. Alinsky, Rules for Radicals: A Pragmatic Primer for Realistic Radicals (Vintage Books/Random House, 1989: first edition 1971), 128.

251 Alinsky, Rules for Radicals, 151 -52.

252 „Welfare Politics”, Nation, 18 decembrie 1982,643-45.

253 Richard A. Cloward and Frances Fox Piven”, A Movement Strategy to Transform the Democratic Party”, Social Policy, Winter 1983,3-14.

254 Ibid.

255 Premilla Nadasen, Welfare Warriors: The Welfare Rights Movement in the United States (Routledge, 2005), 202.

256 Gary Delgado, Organizing the Movement: The Roots and Growth of ACORN (Temple University Press, 1986), 45.

257 Nadasen,Welfare Warriors, 202.

258 Delgado, Organizing the Movement: The Roots and Growth of ACORN, 43-45.

259 William T. Poole, „The New Left in Government: From Protest to Policymaking”, Heritage Foundation Report,

Institution Analysis No. 9, noiembrie 1978; William T. Poole, „The New Left in Government, Part II: The VISTA Program as ‘Institution-Building”’, Heritage Foundation Report, Institution Analysis No. 17, februarie 1982.

260 acorn.org [accesat pe 29 mai 2006].

261 Sol Stern, „ACORN’s Nutty Regime for Cities”, City Journal, Primăvara

2003.

262 Wade Rathke, „Different Days on Park Avenue with Citibank”, ChiefOrganizer.org, 1 aprilie 2004.

263 Press Release from William Jefferson Clinton Foundation: „Announcement of Earned Income Tax Credit Awareness Program to Assist Hurricane Katrina Survivors”, 3 februarie 2006;Wade Rathke, „Bill’s lst Grant”, ChiefOrganizer.org, 13 februarie 2006.

264 John Fund, Stealing Elections: How Voter Fraud Threatens Our Democracy (Encounter Books, 2004), 23.

265 Fund, Stealing Elections, 23.

266 „Vote Fraud, Intimidation and Suppression in the 2004 Presidential Election”, American Center for Voting Rights (ACVR), 2 august 2005; Jonathan Bechtle, „Voter Turnout or Voter Fraud?”, Organization Trends, Capital Research Center, aprilie 2006.

267 Jeff Jacoby, „The Dumbing Down of Democracy”, Boston Globe, 12 noiembrie 1996, A17.

268 Bill Theobald, „False Counts: Special Report; Bogus Names Jam Indiana’s Voter List”, Indianapolis Star, 5 noiembrie 2000,01A.

269 Soros, The Bubble of American Supremacy, 9.

270 Ellen Goodman, „The Turn-Off Factor; Election ’94: Sorting It Out”, Boston Globe, 10 noiembrie 1994,23.

271 Sidney Blumenthal, The Clinton Wars (Farrar, Straus and Giroux, 2003), 118-23.

272 Craig Crawford, „Special Interests’ Money is on Health; In the Past 18 Months Special Interests Have Spent $100 Million to Influence the Debate on Health-Care Reform”, Orlando Sentinel, 22 iulie 1994, Al.

273 Craig Crawford, „Campaign Coffers Get Healthy Dose of Special-Interest Money; Sen. Connie Mack Tops Florida

Lawmakers in Campaign Donations from Opponents to Health Reform, a Consumer Group Says”, Orlando Sentinel, 17 iulie 1994, Al.

274 Bennett Roth, „Study Faults Alternative Health Bill; Liberal Groups Say Texas Would be Loser Under GOP Plan”, Houston Chronicle, 19 iulie 1994, A9.

275 Crawford, „Special Interests’Money is on Health”.

276 Jill Zuckman, „Health Reform Ads Draw Criticism”, Boston Globe, 26 iulie 1994,5.

277 Speech by George Soros, Alexander Ming Fisher Lecture Series at Columbia Presbyterian Medical Center, 30 noiembrie 1994.

278 Ibid.

279 Elizabeth McCaughey, „No Exit: What the Clinton Plan Will Do For You”, New Republic, 7 februarie 1994,21.

280 Speech by George Soros, Alexander Ming Fisher Lecture Series at Columbia Presbyterian Medical Center, 30 noiembrie 1994.

281 Sense of the Senate Resolution, Feingold (and others) Amendment No.

1803 (Senate-20 iulie 1995).

282 George Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism (Public Affairs, 2000), 147-48.

283 Supreme Court of the United States: McConnell, United States Senator, et. al. v. Federal Election Commission, et. al., (02-1674) 540 U.S. 93 (2003). Argued 8 septembrie 2003-Decided 10 decembrie 2003.

284 Supreme Court of the United States: McConnell et. al. v. Federal Election Commission, et. al., (02-1674) 540 U.S. 93 (2003). Opinion of Judge Scalia.2003.

285 Declan McCullagh, „The Coming Crackdown on Blogging”, CNet News, com, 3 martie 2005.

286 David Pace, „FEC Wont Regulate Internet Politics”, Associated Press, 27 martie 2006.

287 Richard Poe, „Pewgate: The Battle of the Blogosphere”, FrontPageMagazine. com, 25 martie 2005.

288 Ryan Sager, „Buying ‘Reform’: Media Missed Millionaires’ Scam”, New York Post, 17 martie 2005,33.

289 Sean P. Treglia, „Covering Philanthropy and Nonprofits Beyond 9/11”, (videotaped speech), „Philanthropy and Public Policy: Foundation Strategies for Social Change”, Annenberg Center for Communication at the University of Southern California, 12 martie 2004.

290 Sager, „Buying ‘Reform”’,

291 „The Soros Agenda: Free Speech for Billionaires Only”, Wall Street Journal,

3 ianuarie 2004; Byron York, The Vast Left Wing Conspiracy (Crown Forum/Random House, 2005), 62.

292 Sager, „Buying ‘Reform”’,

293 Frank Greve, „Moyers’ Objectivity as Journalist and Financier Questioned by Observers”, Knight Ridder/Tribune News Service, 10 octombrie 1999.

294 Ed Morrissey, „Inside McCain’s Reform Institute” CaptainsQuartersBlog.com, 9 martie 2005.

295 Treglia, „Covering Philanthropy and Nonprofits Beyond 9/11 „.

296 David Tell, „An Appearance of Corruption: The Bogus Research Undergirding Campaign Finance Reform”, The Weekly Standard, Volumul 8, Numărul 36,26 mai 2003.

297 Tell, „An Appearance of Corruption”.

298 George Soros, Underwriting Democracy: Encouraging Free Enterprise and Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe (Public Affairs, 1991), 53.

299 Erin Healy, „Interview with Rebecca Rimel: President and CEO, The Pew Charitable Trusts”, IRIS: A Journal About Women, 30 aprilie 2000,8.

300 Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism, 360.

301 Aimee Welch, „When Voters Are the Legislators”, Insight on the News, 11 decembrie 2000,22.

302 Welch, „When Voters Are the Legislators”.

303 Andrew Ferguson, „The Arianna Sideshow”, Time, 31 iulie 2000,22.

304 Speech by Senator Russ Feingold, Shadow Convention, Los Angeles, 13 august 2000.

305 Matt Labash, „The Other, Stupider Convention: Spend Enough Time with Arianna, Granny D., and Al Franken, and You, Too, Will Favor Legalizing Drugs”, Weekly Standard, 14 august 2000,23.

306 Labash, „The Other, Stupider Convention”.

307 Jennifer Brown, „Alternative Conventions Plan Humor, Satire to Contrast with GOP, Dems”, Associated Press, 10 iulie 2000; Charlie Mitchell, „‘The Radical

Center' Shadows GOP", National Journal, 31 iulie 2000; Anne-Marie O'Connor, „Concocting Satiric Counterpoint to Conventions", Los Angeles Times, 22 iunie 2000, BI.

308 Andrew Ferguson, „The Arianna Sideshow", Time Magazine, 31 iulie 2000,

22.

309 Robert Novak, „The Soros Convention", Creators Syndicate, Inc., 17 iulie 2000.

310 Michael Crowley, „Shadow Warriors", New York Magazine, 12 august

2004.

311 Crowley, „Shadow Warriors".

312 John Aloysius Farrell, „The Presidents Get-It-Done Guy", Boston Globe, 15 octombrie 1995,14; William H. Chafe, Never Stop Running: Allard Lowenstein and the Struggle to Save American Liberalism (BasicBooks/HarperCollins, 1993), 257-61; Richard Cummings, The Pied Piper: Allard K. Lowenstein and the Liberal Dream (Grove Press, 1985), 272-74.

313 Daniel Wise, „Veteran 'Point Man' Ickes Gets New Battle Assignment", New York Law Journal, 28 decembrie 1993,1; William Bunch, „Convention '92: Harold Ickes; Clinton's Gardener; Ickes Will Manage Madison Square", Newsday, 29 iunie 1992, 19.

314 Dave Saltonstall, „Harold Ickes Knows All the Secrets, But Won't Tell Any", Daily News (New York), 10 octombrie 2000,30.

315 Mary Voboril, „Law Firm Celebrates 35 Years", Newsday, 16 septembrie 1995, A27.

316 Micah Morrison, „Who is Harold Ickes?", Wall Street Journal, 26 octombrie 2000.

317 Morrison, „Who is Harold Ickes?", William G. McGowan, „The Mob and the Deputy Chief of Staff; Harold Ickes Jr", Washington Monthly, Volumul 26, Numărul 7-8, iulie 1994,9; Jerry Seper, „U.S. to Probe White House Aide's Former Law Firm for Mob Ties", Washington Times,

5 iulie 1994, Al.

318 Thomas B. Edsall and George Lardner Jr., „Clinton's Likely Assistant Defends Work for Union", Washington Post, 9 ianuarie 1993, A5.

319 Morrison, „Who is Harold Ickes?"

320 Al Gordon, „Anthony Provenzano, Suspect in Hoffa Disappearance", 13 decembrie 1988, Newsday, 35.

321 Morrison, „Who is Harold Ickes?"

322 Mike McAlary, New York Post, 12 ianuarie 1993.

323 David M. Alpern, „A Godfather's Fall: Mob Under Fire", Newsweek, 30 decembrie 1985,20.

324 Michael Moroney, „Laboring Against America", Rising Tide, Vară 1999.

325 Matt Labash, „John Sweeney and the State of His Union", Weekly Standard, 21 octombrie 1996,20.

326 Todd S. Purdum, „A Political Whodunit; Suspects Abound in the Downfall of Harold M. Ickes", New York Times, 14 februarie 1993,41.

327 Deborah Pines, „Circuit Panel Bars Release of Report Involving Ickes", New York Law Journal, 12 decembrie 1995,1.

328 Michael Lewis, „Bill Clintons Garbage Man", New York Times, 21 septembrie 1997,58.

329 Judy Bachrach, „Seduced and Abandoned", Vanity Fair, septembrie 1997.

330 Jerry Seper, „Ickes Links to Union Under New Scrutiny", Washington Times, 16 iunie 1996, Al.

331 Michael Ledeen and Mike Moroney, „The White House Joins the Teamsters", American Spectator, noiembrie 1998.

332 Jim Larkin, „What Went Wrong", In These Times, 3 noiembrie 1997,18.

333 Dave Saltonstall, „Harold Ickes Knows All the Secrets, But Wont Tell Any", Daily News (New York), 10 octombrie 2000,30.

334 Brian Duffy, „Campaign Investigation of Ickes

Reveals Evidence of Wrongdoing", Wall Street Journal, 3 august 1998.

335 John Aloysius Farrell, „The Presidents Get-It-Done Guy", Boston Globe, 15 octombrie 1995,14.

336 Marc Humbert, „Ickes, a Tenacious Operative, Mrs. Clintons 'Tree in New York", Associated Press State & Local Wire, 17 iunie 1999.

337 Amy Westfeldt, „Billionaire Puts His Money Where His Mouth Is-Toward Ousting Bush", Associated Press,New York, 10 iunie 2004.

338 George Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve (John Wiley & Sons, 1995), 145.

339 Thomas B. Edsall, „Campaign Money Finds New Conduits As Law Takes Effect: Shadow Organizations to Raise 'Soft Money'", Washington Post, 5 noiembrie 2002, A02.

340 Lorraine Woellert, „The Evolution of Campaign Finance?", Business Week, 15 septembrie 2003,62.

341 Jeanne Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat", Wall Street Journal, 5 februarie 2004.

342 Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat".

343 Blumenfeld, „Soros's Deep Pockets vs. Bush".

344 Blumenfeld, „Soros's Deep Pockets vs. Bush"; Michelle Goldberg, „MoveOn Moves Up", Salon.com, 1 decembrie 2003.

345 Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat".

346 Blumenfeld, „Soros's Deep Pockets vs. Bush".

347 Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat".

348 Byron York, The Vast Left Wing Conspiracy (Crown Forum/Random House, 2005), 8.

349 Brendan Bernhard, „Tempest in a Teapot", LA Weekly, 6 august 2004,22.

350 Steve Ginsberg, „Expanding the House that ‘Jack’ Built”, San Francisco Business Times, 26 ianuarie 1996,7.

351 Bernhard, „Tempest in a Teapot;” Chris Taylor and Karen Tumulty, „MoveOn’s Big Moment”, Time Magazine, 24 noiembrie 2003,32.

352 Bernhard, „Tempest in a Teapot”.

353 Bernhard, „Tempest in a Teapot”; Taylor and Tumulty, „MoveOn’s Big Moment”.

354 Bernhard, „Tempest in a Teapot”.

355 Taylor and Tumulty, „MoveOn’s Big Moment”.

356 Lowell Ponte, „Zack Exley: Kerry’s Toxic Web Spider”, FrontPage Magazine, com, 31 august 2004.

357 Renuka Rayasam, „Piqued? Make an Anti-Bush TV Spot”, Austin American Statesman, 30 octombrie 2003, All; „RNC Attacks Bush- Hitler Ad”, WorldNetDaily. com, 4 ianuaiey 2004; „2nd Bush- Hitler Ad Posted”, WorldNetDaily.com, 5 ianuarie 2004.

358 Christian Bourge, „Liberal Think Tank Debuts”, United Press International, 7 iulie 2003.

359 Robert Dreyfuss, „An Idea Factory for the Democrats”, Nation, 1 martie 2004,18.

360 Matt Bai, „Notion Building”, New York Times Magazine, 12 octombrie 2003,82.

361 Dreyfuss, „An Idea Factory for the Democrats”.

362 Bourge, „Liberal Think Tank Debuts”

363 Dreyfuss, „An Idea Factory for the Democrats”.

364 Jim Rutenberg, „New Internet Site Turns Critical Eyes and Ears to the Right”, New York Times, 3 mai 2004,21.

365 Rutenberg, „New Internet Site Turns Critical Eyes and Ears to the Right”.

366 Hans Nichols, „Limbaugh Stirs Democrats Angst Over Forces Radio”, Hill, 14 septebrie 2004,6; Suzanne Gamboa, „Liberals Want More Antidote for Limbaugh on American Forces Radio”, Associated Press, 28 iunie 2004;

Jake Thompson, „Limbaugh Protests Harkin Move”, Omaha World-Herald, 19 iunie 2004,04A.

367 Nichols, „Limbaugh Stirs Democrats’ Angst Over Forces Radio” Hill; „Harkin Leads Senate in Unanimous Vote

Demanding Political Balance on American Forces Radio and Television Service”, US Newswire, 16 iunie 2004.

368 „Statement of Senator Tom Harkin on American Forces Radio”, harkin. senate.gov, 17 iunie 2004. (nota autorilor: în virtutea transparenţei totale, trebuie menţionat că ambii autori ai acestei cărţi au fost, în câteva ocazii, ţinta atacurilor mincinoase ale website-ului domnului Brock.)

369 Jeanne Cummings, „A Hard Sell on ‘Soft Money”’, Wall Street Journal, 2 decembrie 2003; Michael Crowley, „Shadow Warriors”, New York Magazine, 12 august 2004.

370 S.C. Gwynne, „The Daughter Also Rises”, Texas Monthly, august 2004,112.

371 S.C. Gwynne, „The Daughter Also Rises”.

372 Thomas B. Edsall, „Liberals Form Fund to Defeat President”, Washington Post, 8 august 2004, A03.

373 John Harwood, „In Fallout from Campaign Law, Liberal Groups Work Together”, Wall Street Journal, *Tî* iulie 2004, Al.

374 Craige McMillan, „Making a List, Checking it Twice, „WorIdNetDaily.com, 29 iulie 2004.

375 David A. Leib, „Political Group Paid Felons for Door-to-Door Voter Registration Drive”, Associated Press, 23 iunie 2004.

376 „Unsustainable Secrecy”, Washington Post, 5 februarie 2004, A20.

377 Ibid., „Sustainable World Corp, menţionează doar o cutie poştală din Houston ca adresă. Nu există un număr de telefon pentru informaţii. Nu există înregistrări

în bazele de date ale firmelor. Am reuşit să dăm de Lewis Linn, contabilul Sustainable World Corp., şi l-am întrebat despre această organizaţie; a declarat că informaţiile sunt confidenţiale. L-am rugat să vorbească cu cei care se află în spatele Sustainable World şi să afle dacă le poate dezvălui idenditatea. Lewis Linn a revenit cu un telefon şi ne-a spus: «Am vorbit cu clienţii mei şi nu doresc ca numele lor să fie date publicităţii.»,,

378 Crowley, „Shadow Warriors".

379 Brian C. Mooney, „Kerry's Ex-Manager Spurs Anti-Bush Effort", Boston Globe, 26 iulie 2004, Al.

380 John Mercurio and John Bresnahan, „Who's Who at the Party Campaign Committees?" Roll Call, 13 septembrie 1999.

381 William Safire, „Never Love a Stranger", New York Times, 12 noiembrie

2003.

382 Alexander Bolton, „Parties' Loss is 527s Gain", Hill, 27 iulie 2004.

383 The Prowler, „The Collusion is Complete", American Spectator, 9 aprilie

2004.

384 „The Collusion is Complete", American Spectator, 9 aprilie 2004.

385 Riva D.Atlas, „2 Soros Sons Get More Control of the Business", New York Times, 6 octombrie 2004, Cl.

386 Fredric U. Dicker, „Soros Jr's Splurge-Tycoon's Son Spends Liberally on N.Y. Dems", New York Post, 10 sugust 2004,6.

387 Matt Bai, „Wiring the Vast Left-Wing Conspiracy", New York Times Magazine, 25 iulie 2004,30.

388 Ibid.

389 William F. Hammond Jr., „Soros Invests in D.A. Race", New York Sun, 9 septembrie 2004,2.

390 Joel Stashenko, „Court Says Party Intruded on Democratic Primary for DA", Associated Press, 14

octombrie 2004.

391 Thomas B. Edsall, „Democrats' Data Mining Stirs an Intraparty Battle", Washington Post, 8 martie 2006, A01.

392 David Yeagley, „George Soros and the Sundance Kid", FrontPageMagazine. com, 7 februarie 2005.

393 Byron York, „David Brock is Buzzing Again", National Review, 14 iunie 2004.

394 Marc Morano, „David Brock Group Backpedals on Soros Funding", Cybercast News Service, 3 martie 2005.

395 Bai, „Wiring the Vast Left-Wing Conspiracy".

396 Jane Mayer, „The Money Man", New Yorker, 18 octombrie 2004.

397 Brian Maloney, „Bailout: Soros, Lewis in Air America Election- Year Rescue", Radio Equalizer, 22 februarie 2006.

398 Laura Blumenfeld, „Soros's Deep Pockets vs. Bush", Washington Post, 11 noiembrie 2003, A03.

399 George Soros, The Alchemy of Finance (John Wiley & Sons, Inc., 2003: ediţie princeps 1987), 15.

400 George Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism (Public Affairs, 2000), 337.

401 George Soros, The Crisis of Global Capitalism (Public Affairs, 1998), 102.

402 Greg Torode, „Hanoi Makes Its Marx in Soros Warning", South China Morning Post, 7 ianuarie 1999,8.

403 Roger Cohen, „Redrawing the Free Market; Amid a Global Financial Crisis, Calls for Regulation Spread", New York Times, 14 noiembrie 1998, B9.

404 George Soros, „To Avert the Next Crisis: The IMF Should Be Transformed into An International Central Bank, so that it Can Act to Prevent Financial Crises as well as be the Lender of Last Resort to Distressed Countries", Financial Times (London), 4 ianuarie 1999,20.

405 Soros, George Soros on Globalization,

7,10,20,166.

406 Soros, The Crisis of Global Capitalism, 203.

407 Soros, George Soros on Globalization (Public Affairs, 2002), 3.

408 Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism, 346-47.

409 Soros, George Soros on Globalization, 177.

410 George Soros, „Avoiding a Breakdown: Asia's Crisis Demands a Rethink of International Regulation", Financial Times (London), 31 decembrie 1997,12.

411 Soros, Open Society, 276.

412 Soros, The Crisis of Global Capitalism, 177.

413 Ibid., 168,179.

414 Ibid., 182.

415 Ibid., viii.

416 Ibid.,xi.

417 Ibid., 28,155.

418 Cuvântarea lui George Soros la The Asia Society Hong Kong Center 11 th Annual Dinner, Hong Kong, 19 septembrie 2001.

419 Ibid.

420 Soros, The Crisis of Global Capitalism, 155.

421 Jeffrey D. Sachs, The End of Poverty: Economic Possibilities for our Times (Penguin Press, 2005), 299-301.

422 Joseph Klein, „Global Wealth Redistribution Program, Millennium Development Project: Jeffrey Sachs' Hollywood Style Dud at the United Nations", Canada Free Press, 24 aprilie 2006.

423 Laura D'Andrea Tyson, „It's Time to Step Up the Global War on Poverty", Business Week, 3 decembrie 2001,26.

424 Tyson, „It's Time to Step Up the Global War on Poverty".

425 Tyson, „It's Time to Step Up the Global War on Poverty".

426 Jeffrey D. Sachs, „International Economic

Strategy After September 11", Project Syndicate, septembrie 2001.

427 Sachs, The End of Poverty, 330-31.

428 Elizabeth H. Becker, „A Conversation with Jeffrey Sachs", Counsel on Foreign Relations, Washington DC, Federal News Service, 14 martie 2006.

429 Sachs, The End of Poverty, 312.

430 Jeffrey D. Sachs, „Development Aid for Developments Sake", Project Syndicate, februarie 2006.

431 Sachs, The End of Poverty, 365.

432 Sachs, The End of Poverty, 216.

433 Sachs, The End of Poverty, 359.

434 Elizabeth Becker, „Banker Presses Aid for Poor to Fight Terror", New York Times, 22 aprilie 2004.

435 Jeffrey D. Sachs, „Defeating Terrorism Through Global Prosperity", Project Syndicate, octombrie 2001.

436 Klein, „Global Wealth Redistribution Program".

437 George Soros, The Bubble of American Supremacy (Public Affairs, 2004), 143.

438 Matt Welch, „Velvet President: Why Vaclav Havel is Our Eras George Orwell and More", Reason Online, May 2003; George Soros, Underwriting Democracy: Encouraging Enterprise and Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe (Public Affairs 1991), 26-27.

439 Soros, The Bubble of American Supremacy, 132.

440 F. William Engdahl, „Revolution, Geopolitics and Pipelines", Asia Times, 30 iunie 2005; Michael Dobbs, „U.S.Advice Guided Milosevic Opposition: Political Consultants Helped Yugoslav Opposition Topple Authoritarian Leader", Washington Post,

11 decembrie 2000, A01.

441 Peter Ackerman and Christopher Kruegler, Strategic Nonviolent Conflict: The Dynamics of People Power in the Twentieth Century (Praeger Publishers, 1993), 46.

442 „President Tudjman Criticizes Foreign Interference in Croatia's Media",

BBC Summary of World Broadcasts, 11 decembrie 1996.

443 „The Balkans", Jane's Sentinel Security Assessments, 30 November 2000.

444 Jane's Sentinel, 30 noiembrie 2000.

445 „Yugoslav Election Commission Sets Second Round, Says Opposition", CNN.com, 6:53 PM EDT (2253 GMT), 27

septembrie 2000.

446 Bob Graham, Sue Masterman, „The Storming of Belgrade; Parliament and HQ Burn as Mobs Tell Milosevic to Go", Evening Standard (London), 5 octombrie 2000.

447 Steven Erlanger and Roger Cohen, „From a Summons to a Slap: How the Fight in Yugoslavia Was Won", New York Times, 15 octombrie 2000,16.

448 Jane's Sentinel, 30 noiembrie 2000.

449 Franklin Foer, „Regime Change, Inc.: Peter Ackerman's Quest to Topple Tyranny", New Republic, 25 aprilie 2005.

450 Neil Clark, „NS Profile-George Soros", New Statesman, 2 iunie 2003.

451 David Holley, „The Seed Money for Democracy", Los Angeles Times, 26

ianuarie 2001, AL

452 Mark MacKinnon, „Georgia Revolt Carried Mark of Soros", Globe and Mail, 26 noiembrie 2003.

453 Ibid.

454 Foer, „Regime Change, Inc".

455 David Holley, „Soros Invests in His Democratic Passion: The Billionaires Open Society Institute Network is Focusing on Central Asia Now" Los Angeles Times, 5 iulie 2004, A6.

456 Thomas B. Edsall, „Liberals Form Fund to Defeat President: Aim is to Spend $75 Million for 2004",

Washington Post, 8 august 2003, A03.

457 Jane Mayer, „The Money Man: Can George Soros's Millions Ensure the Defeat of President Bush?", New Yorker, 18 octombrie 2004.

458 George Soros, The Bubble of American Supremacy, 9.

459 The Charlie Rose Show, „President Bush and Senator Kerry Engaged in a Very Tight Race", Public Broadcasting Service (PBS), 2 noiembrie 2004.

460 Jane Mayer, „The Money Man", New Yorker, 18 octombrie 2004.

461 David M. Halbfinger, „Kerry Building Legal Network for Vote Fights", New York Times, 19 iulie 2004.

462 Matt Drudge, „Kerry/Edwards Election Directive: Charge Voter Intimidation, Even if None Exists!", DrudgeReport.com, 14 octombrie 2004.

463 „House Members Will Discuss Request to United Nations to Monitor Election: Rep. Johnson Spearheads Effort to Invite International Body", Office of Congresswoman Bernice Johnson, Press Release, 6 iulie 2004.

464 Alan Fram, „Fla. Lawmaker Says 2000 Election 'Stolen"', Associated Press, 1:14 AM, 16 iulie 2004.

465 Fram, „Fla. Lawmaker Says 2000 Election 'Stolen."'

466 John Nichols, „The Boxer Rebellion", Nation, 28 februarie 2005; Kenneth R. Bazinet with Richard Sisk, „Dems Lose W Elex Challenge", Daily News (New York), 7 ianuarie 2005.

467 David Horowitz, Radical Son: A Generational Odyssey (Free Press, 1997), 396.

| CONTRA+MUNDUM

Editura CONTRA MUNDUM vă oferă cărţile care ne scot din gândul lumii.

CONTRA *MUNDUM este o editură pentru cărţile care ne scot din gândul lumii de astăzi, o lume dominată*

de conformismul intelectual şi estetic, de relativismul moral şi de minciuna ambalată mediatic-publicitar şi vândută ca adevăr incontestabil.

Apariţii:

„GHIDUL INCORECT POLITIC - Despre femei, sex şi feminism”. Autor: Carrie L. Lukas. Cu o prefaţă de

Traian Ungureanu.

Seria „Ghidul Incorect Politic” demolează cu argumente, în câte o carte dedicată fiecăruia dintre acestea, miturile pe care ideologii corectitudinii politice încearcă din răsputeri să le impună lumii întregi ca adevăruri absolute, incontestabile. „Despre femei, sex şi femi nism” este o carte scrisă de o femeie care, prin recurs la studii sociologice, demonstrează absurditatea şi falsul tezelor feministe privitoare la sexualitate, la familie, sau la rolul femeii în societate.

„HOLLYWOOD EZOTERIC. SEX, SECTE ŞI OCULTISM

ÎN FILM”. Autor: Jay Dyer.

O carte care descoperă şi decriptează cele ascunse în spatele imaginilor mişcate, vândute de marea industrie a iluziilor de la Hollywood. Jay Dyer rezolvă 24 de puzzle-uri formate fiecare din sute de piese - imagini şi dialoguri - pline de aluzii cu semnificaţii oculte. Ne oferă chei de interpretare, dar ne lasă pe noi să alegem dacă ni le însuşim sau le respingem.

Noi decidem, după ce citim această carte, dacă, printre înghiţituri de pop-corn şi Coca-cola, ne uităm la o joacă de copii sau la un joc sinistru, care-i foloseşte „iluzionistului-şef”, mai cunoscut ca „tată al minciunii”, ca „vrăjmaş”, ca „şarpele cel vechi”...

Pentru comenzi, puteţi accesa www.contramundum.ro/ librarie-carti/ sau puteţi suna la telefonul 0738.174.220.

COPERTA a IV-a

Asemenea lui Marx şi a întregului şir de lideri socialişti aliniaţi în urma acestuia, Soros, în calitate de „conştiinţă a lumii”, este un acerb critic al prezentului, însă evită cu şiretenie să ofere prea multe detalii despre cum arată, în concepţia lui, societatea viitorului: „în reţeaua mea de fundaţii, nu am definit niciodată societatea deschisă. Dacă am fi făcut acest lucru, organizaţia ar fi devenit mai rigidă; aşa cum este acum, flexibilitatea este ceea ce o defineşte”.

Această fentă retorică nu reuşeşte să camufleze suficient de dibaci bătrânul concept marxist-leninist al „revoluţiei fără sfârşit”. De la Stalin ştim că un „revoluţionar de profesie” trebuie să rămână pururea vigilent, deoarece „duşmanul nu doarme niciodată”. Şi ce sunt oare activiştii din ONG-urile tutelate de Soros dacă nu nişte „revoluţionari de profesie”? Nişte „activişti de partid”?

Dacă, însă, în societăţile ce asumau deschis socialismul, „Partidul” era învestit (sau se auto-învestea) oficial ca forţă politică conducătoare, întro societate pretins deschisă, noţiunea de „partid” (în sine, sectară) ar fi un nonsens. De aici, tertipul cu reţeaua globală de ONG-uri la care recurge Soros pentru a-şi pune în practică viziunea, şi care este numită de David Horowitz şi Richard Poe „Partidul din umbră” Când luptă să pună mâna pe putere, comuniştii se dau în vânt după clandestinitate şi deghizări.

Adrian Pătruşcă
CONTRA* MUNDUM